

● هه‌یه‌یه

رۆمان

● سه‌لام سه‌به‌دوئلا

ده‌زگای چاپ و بلا‌و‌کردنه‌وه‌ی

زنجیره‌ی رۆشنیبری

*

خاوه‌نی ئیمتیاز: شه‌وکه شیخ یه‌زده‌ین

سه‌رنووسه‌ر: به‌دران شه‌همه‌د سه‌بیب

***

PDF4Kurd

ناوونیشان: ده‌زگای چاپ و بلا‌و‌کردنه‌وه‌ی ئاراس، گه‌رچه‌کی خانزاد، هه‌ولێر

س.پ. ژماره: ١

www.araspublisher.com

ھەيئە

سەلام عەبدوئىلا

ناوی كىتەپ: ھەيئە
رۆمانى: سەلام عەبدوئىلا
بلاگراۋەي ئاراس - ژمارە: ۱۸۷
دەرھىنانى ھونەرى: بەدران ئەحمەد
بەرگ: ئاراس ئەكرەم
نووسىنى سەر بەرگ: مەھمەد زادە
پىت لىدان: تىرىسكە ئەحمەد ھەمىد
ھەلەگرى: شىرزاد ھەقى ئىسماعىل
ھەلەگرى سەر كۆمپىيوتەر: عەزىز عەبدولخالق - دلاۋەر سادق
سەرپەرشتىبى كارى چاپخانى: ئاۋرەھمان مەھمۇد
چاپى يەكەم - چاپخانى ۋەزارەتى پەرۋەردە، ھەولتېر - ۲۰۰۳
لە كىتەپخانى ھەرتۆدە رايەتئىبى گىشتىبى رۆشنىبىرى ۋ ھونەر لە ھەولتېر ژمارە
(۱۵۱) ى سالى ۲۰۰۳ ى دراۋەتتى

"له ۱۹۷۷/۸/۹ چوار هه‌قال و بهنده له‌سه‌ر چالاکي
 پيشمه‌رگانه‌ي نيوشار گيرايين و برايڼ بو «هه‌يئه‌ خاصه» له
 که‌رکووک. دو‌انمان هه‌لاتيڼ و دو‌اننيشمان له سينداره‌ دران
 و يه‌کيکيشمان به‌حوکمي نه‌به‌دي مه‌حکوم کرا. نه‌م
 داستانه‌ ره‌نگدانه‌وه‌ي نه‌و رووداوه‌يه"

Till Slovan

پيشکەش به: سلوفان

(۱)

که کللی ده‌رگای ماله‌ووم وەرچەرخان، ئەوسا زانیم چ هه‌له‌یه‌کی گه‌ورهم کردوو، نه‌ده‌بوو بگه‌رێمه‌وه... نا... به‌لام تازه کار له‌کار ترازو بوو، چونکه به‌هیچ شێوه‌یه‌ک - به‌و شه‌وه دره‌نگه - نه‌مده‌توانی برۆمه‌وه بۆ ئەو ماله‌ی له‌م مانگه‌ی دوا‌ییدا، ببوو هه‌شارگه و شوینی هه‌وانه‌ووم. مرۆف هه‌ندیک جار رووگه‌یر ده‌بیت، به‌لام نابێ بگاته ئەو راده‌یه‌ی که مه‌ترسی بۆ سه‌ر ژیا‌نی خۆی په‌یدا بکات. من نه‌ده‌بوو له‌ ژێر هه‌یج گوشاریکدا به‌وه رازی بم که بگه‌رێمه‌وه ماله‌مان و به‌قسه‌ی ئەو هاوه‌لانه‌ی میوانداریبیان کردبووم، شه‌رمه‌زار بم و مه‌ترسییه‌کی نادیار بۆ سه‌ر ژیا‌نم په‌یدا بکه‌م. به‌لام تازه بلێم چی...؟! له‌ راستیدا نه‌مده‌ویست ئەو هاوه‌لانه به‌و نه‌تییه‌یه‌ بزانی که من شه‌وه له‌ ماله‌ی خۆم ناووم و خه‌ریکی کاری سیاسی نه‌یتیم. سه‌یری هه‌وشه‌که‌م کرد، دایکم به‌ته‌نیا له‌ هه‌وشه‌که‌دا راکشا بوو، نوینی منیشی له‌ نزیک خۆیه‌وه راکستبوو. سه‌رم سوپما دایکم چۆن ده‌بزانای، ئەو شه‌وه ده‌گه‌رێمه‌وه بۆ ماله‌ی...؟! حاسه‌ی شه‌شه‌م...؟! سه‌یر بوو لام! له‌سه‌ر جیگا که‌م به‌ئه‌سپایی پال که‌وتم. سه‌رنجی ئاسمانم ده‌دا، ئەستێره‌کان یه‌کجار گه‌ش ده‌هاتنه‌ پێش چاو، جا له‌به‌ر ئەوه بووبیت که ماوه‌یه‌کی زۆر بوو، له‌ ژێرخانی ماله‌یکدا ده‌نووستم و ئەو مۆله‌ته‌م بۆ نه‌ده‌رپه‌خسا که ئاسمان ببینم، یان هه‌ر خۆی شه‌وه‌که‌ی (ئەو سه‌ره‌تای مانگی ئابی هه‌فتا و هه‌وته) وه‌ک ده‌لێن ئەنگوسته‌چاو بوو! له‌ نا‌کا و کزه‌ بایه‌ک هه‌لی کرد، گه‌لای تووه‌ هه‌راشه‌که‌ی ژوور سه‌رم و چناری هه‌وشه‌که‌ی ده‌له‌رانده‌وه و جاروباریش چهند گه‌لایه‌کی ده‌هراند. (با که‌ تا ده‌هات به‌هه‌تر ده‌بوو، به‌و پێیه‌ش به‌توندی په‌لکی چنار و تووه‌که‌ی تیک ده‌هالاند، دیمه‌نیکی ترسه‌هه‌ینه‌ر بوو، ویستم بنووم که دایکم به‌تانیه‌که‌ی له‌سه‌ر رووی خۆی لادا و به‌ده‌نگی‌کی خه‌والووه‌وه وتی: (چۆن بوو...؟! مه‌به‌ستی گه‌رانه‌ووم بوو، راستی ده‌کرد، به‌لام منیش به‌سه‌رسوپمانه‌وه وتم: (دایه‌ چۆن زانیتم

شه‌وه‌گه‌رێمه‌وه...؟!)

+ نه‌م ده‌زانای!

- ئە‌ی چۆن جیگه‌ت بۆ ناماده‌ کردم...!?

+ من هه‌موو شه‌ویک هه‌ر جیت بۆ راده‌خه‌م!

- ئە‌مرۆ که‌س هه‌والی نه‌پرسیم...?.

+ نا...

دیار بوو خه‌و تینی بۆ هه‌ینا بوو، بۆیه منیش زیاتر له‌سه‌ری نه‌رۆیشتم و به‌تانیه‌که‌م به‌خۆم دادا و چاو لێکنا، نازانم چهند بوو که گویم له‌ ده‌نگی ئۆتۆمبیلێکی زۆر خه‌را بوو که له‌ نزیک ماله‌مانه‌وه وه‌ستا. چاو هه‌له‌هه‌ینا، هه‌ینده‌ی نه‌برد ئۆتۆمبیلێکی تریش هه‌روا به‌خه‌یرایی نزیک ده‌که‌وته‌وه و ئە‌ویش، هه‌ر نزیک ماله‌مان، راده‌ستا، دلم داخواریا، زه‌نگی‌کی به‌هه‌یز و به‌رده‌وام له‌ ده‌رگا ده‌دا، هاوکات، به‌توندی چهند جارێک، به‌ده‌رگه‌که‌دا کوتر، چاوکه‌نم هه‌لگه‌لۆفی، له‌ خه‌ویکی ناخۆش ده‌چوو، سه‌رم هه‌له‌بیری، سه‌ریانی ماله‌که‌مان پیر بوو له‌ سه‌ریاز، روه‌ سه‌ریازیکه‌ش به‌پال ده‌رگاکیان کردوه و به‌راکردن رووه‌وه هه‌وشه‌که‌هاتن. شریخه‌ی راکه‌شانی میلی تهنه‌نگ و هاواری نه‌جوولین، سه‌ره‌تای کاره‌ساته‌که‌ی به‌ناشکرا ده‌درکانه‌ و هه‌یج گومانی نه‌ده‌هه‌شته‌وه که ئە‌وانه‌ بۆ گرتنی من هاتوون، به‌لام چۆن ئە‌وانه‌ ده‌یانزانی که ئە‌مشه‌وه من ده‌گه‌رێمه‌وه؟ له‌ گه‌رانه‌وه‌شمدا که‌سم، له‌سه‌ر جاده‌ و سووچی کۆلانه‌که‌مان، به‌دی نه‌کردبوو. تو بلێی ئە‌وانه‌ی میوانداریبیان سه‌ره‌تای شه‌وه‌کرد بووم، هه‌ر ئە‌وان، خه‌به‌ریان لێ نه‌دابم، به‌لام ئە‌وان به‌چیا ده‌یانزانی، من خه‌ریکی کاری نه‌یتیم. خۆ منیش هه‌یج ده‌رباره‌ی وه‌زعی خۆم پێ نه‌گوتبوون، ئە‌ی چۆن دوژمن زانی ئە‌مشه‌وه ده‌گه‌رێمه‌وه...?.

هه‌ستا‌بوومه‌ سه‌رپێ و بۆ ساتیک وپ بووم، نه‌مده‌زانای چی بکه‌م، به‌لام له‌ نا‌کا‌وا، به‌تانیه‌که‌م کێشا به‌سه‌ر چاوی نزیکترین سه‌ریازدا و به‌ره‌و سه‌ریانی دراوسێکه‌مان هه‌لاتم. له‌وێشه‌وه یه‌کسه‌ر، بازم دایه‌ کۆلان.

پاکیشانی میلی تهنهنگ و هاواری راوهسته، بی سوود بوو، من تازه بریاری خۆم دابوو، که دهستگیر نه کریم، چونکه دهمزانی، به گرتنم، چ به لایه که به سهر خۆم و هاواری تا دئی... تاریکی سهرانه که و چال و چۆلی کۆلان، باز دانه که می کرده که وتن، می شکم کاس بوو، جیهان هیندهی تر له بهر چاوم تاریک بوو، چهنه قۆناغه تهنهنگیک بۆ نیو شانم و یه که دوو سهره نیه به سهر و چاوم و پزانی خۆین له لووتم، به ناگای هینامه وه. سهر بازه کان چوار دهوریان دام، یه کئی له قه و یه کیتیک بۆکس و یه کیتیک چه پۆک و یه کیتیک قۆناغی پیدا ده دام، منیش به ئاستم خۆم به پیتوه ده گرت، ههستم لای خۆم نه ما بوو، دهم و چاویک لیم نزیک که وته وه و لاشانی گرتم، وتی: (دهمناسی...؟)

ناسینی چی، بۆ من له تاو ئازار و خۆین بهر چاوی خۆم ده بینی، کابرا که جلی مه ده نی له بهر دا بوو، جاریککی تر قیژانندی به سهرمدا و وتی: (ده لیم دهمناسی...؟)

له راستیدا له ژباندا ئه و زینده وه ره نه دیوو، تیشنه ده گه یستم بۆ ئه و پرسیاره بی مانایه مه له و کاته دا لی ده کا، لاشانی راته کاندمه وه و به هه موو هیزی له قه یه کی دا به ورگمدا و به قاقای پیکه نینه وه، وتی: (من نایب ضابط که ریم!).

ئه و ناوهم ههر نه بیستبوو، به لای منه وه ههر بایه خی نه بوو، ئه وه ی لای من له و ساته دا گرنه بوو، دهستگیر کردم بوو، یا ئیلاهی چۆن خۆم له و به لایه رزگار بکه م، تووشی چی بووم...؟! به لیان له پشته وه به ستمه وه و به پارچه په رۆیه کیش چاویان پۆشیم و به پال بردیانم، قاقای پیکه نینی سهر بازه کان و چه پله لیدانیان و جنیوی هه ندیکیان، سهر که وتنی بوو سه که بانی نیشان ده دا.

رایان گرتم، دهنگیک فه رمانی پی دام!

(سهر که وه)!

دهستیان دایه بن باله و فریایان دامه نیو پشتی پیکه بیکه وه.

سهر بازه کان هه لهه له بیان ده کیشا و دهست خۆشانه بیان له یه کتر ده کرد، یه که به شانازی به وه به وه ی تری ده گوت:

(ئیمه گرتان)!!.

ههستم دایه رۆیشتنی پیکه به که و ده مویست بزانه بۆ کویم ده بن، شه قام و کۆلانه کانی سلیمانی چاک شاره زا بووم، ئه گه رچی چاویشم به سترابۆوه، که پیکه به که بیان راگرت، له دلی خۆمدا وتم: (ئیسته خباراته!).

دهنگه دهنگ و غه لبه غه لیبیککی زۆر پیتشوازی کردم، له وه ده چوو ته نها ئه و دوو ئۆتۆمبیله نه بووبن که هاتبوون بۆ گرتنم. کیشیان کردمه خواری، سهر بازیک بالی گرتم و فه رمانی پی دام: (راست برۆ، قاج هه لبره، لای چه پ، دانیشه...!).

له سهر کورسییه که دایانام، په رۆی سهر چاویان لا بردم، خۆین ههر به ته وژم له لووتم ده هات، که س گویی نه دامی، می شککی سهر م دنگه ی ده هات. چۆن ئه مشه و گیرام...؟ را کردنه سهر نه که وتوه که شم سبه نی ده بیته به لگه، بۆ رام کرد...؟ چۆن مرۆف له سی چل سهر باز دهر باز ده بیته به خیرایی سهری ئه م لا و لای خۆم کرد. چوار دهورم به سهر باز گیرا بوو، ئه فسهر ریک له لای چه په وه له ژور ریک هاته دهری و شانی راته کاندم و وتی: (تۆیت سۆران...؟) تۆزیک وه ستا، پاشان وتی: (سۆران ئه حمه د). بۆ ماوه یه که ویستم خۆم گیل بکه م، به لام بی سوود بوو، دیار بوو ئه وانه ئه بیانزانی کیم، گه ر نا بۆ ده بیان گرتم، له وه لامدا وتم: (به لئی... ئه وم...)

ئه فسهره که رووه و ژورره که ی رۆیشته و دهر گاهه ی کردوه، یا ئیلاهی کیم دی... یه کیتیک له هاواریانی خۆم بوو، عومه ر خهیات... بوو.

له سهره تا دا بروام نه کرد به لام کاتیک ئه فسهره که به سهریدا قیژاند و وتی: (ئا ئه مه یه؟). هاواریکه م دهستی له پشته وه به سترابوو، سهر و پۆته لاککی ته واو زهرد هه لگه را بوو، نه مزانی رهنگی خۆی بوو بیان تیشکدانه وه ی گلوپه که ی ژور سهری بوو. ده می ده بزواند به لام من گویم له هیچ نه بوو، دیار بوو له ژیر نازاریکی زۆردا بوو... چونکه له وه نه ده چوو

توانای قسه کردنی مابیت، ئەفسەرەکه قژی سەری گرت و هاواری کرد: (له گەڵ تۆمه لاواز...!!).

هاوڕیکەم لهوه دهچوو بیهوئ سوود له کات وەرگیرئ یان خۆی گیل بکات یان نیهوئ دەستنیشانم بکات، بهلام وا دەر نهچوو، چونکه پاش ساتیک سەری رهزامهندی بو ئەفسەرەکه له قانده و وتی: (به لئ خۆیه تی...!) سەرم کاس بوو، دللم به توندی لئی ددها، خەریک بوو بریشیمهوه، ئازاری برینداریه کهم له بیر چوووه، هەر سهیرم دهکرد بهو هیوایهی قسه کانی بگۆرئ و په شیمان بیتهوه. ئەفسەرەکه به رهو رووم هات، سەری وەرچهرخاندم و به توور په بییهوه وتی:

- ئەئ تۆ (ئیشاره تی بو هاوڕیکه کهم کرد) ئەو دهناسی...؟

بئ سئ و دوو وتم:

- (نه خبیر... نه خبیر نایناسم!!).

ئەفسەرەکه دایه قاقای پیکه نین و وتی:

- (سبه یینی... سبه یینی)!!

پاشان رووی کرده سەربازەکان و وتی:

- (بیه نه حهوشه کهی پشتهوه... با ژووره کان پیس نه کات!).

دهستیان دایهوه بن باللم، که خەریک بوو برۆین، ئەفسەرەکه وتی:

- (دهست و قاچ و چاوشی به ستنهوه).

زۆر به قوولی سەیری دهکردم، چاوه کانی بریبوو چاوم، پاشان وتی:

- (هەر جوولاشهوه بیکوژن...!!).

هەر خبیرا دهست و چاویان به ستمهوه و پيش خویمان دام، سەربازیک فهرمانی پئ دام و وتی:

- (له شوینی خۆت دانیشه...!!).

ههستم به درک و دالی نیو حهوشه که دهکرد، دهستیک پالی پیه نام و له سەر ته نیشته که وتم، سەربازیک به پارچه قوماشیک - پهت نه بوو -

قاچی به ستمهوه و وتی:

- (بیدهنگ به...!).

له راستیدا من هیچ قسه نه دهکرد و نه مده زانی چی روو ددها و چاوشم له هیچ نه بوو، پاشان قسهی چی بکهم و له گەڵ کیشدا قسه بکهم، دیار بوو سەربازەکه هەر حەزی دهکرد فهرماتیک بدات، گەر نا من تهواو بیدهنگ بووم و ههستم دابوو خۆم و ده مویست بزائم ههنگای داهاتوو چی روو ددها. سەربازەکان دهوریان دامهوه و کهوتنه پرسیارکردن لیم، پرسیاره کانیان بئ سەروبهه و ساده و ساویلکه بوون که رادهی نه فامی گهوجیتی دهنواند، من هەر بیدهنگ بووم. چۆن گیرا...؟، کهی گیرا...؟، بو دستنیشانی کردم، ئەئ ئەوانی تر؟ تۆ بلئی هەر خۆی گیرا بئ، ئەئ ده بئ چی وتبیت، من سبه یینی چی بلیم؟ وتم نایناسم، بهلام بروا دهکری...؟ بروام پئ دهکن...؟! بو کهس ئەمرۆ ئاگاداری نه کردم، بهلام چۆن زانییان ئەم شهو دهگه ریمهوه بو مالت و دهیان پرسیار لئو بابه ته به میشکما دههات و دهچوو که هیچ وهلامیکم بوئ نه بوو... خوینی لووتم گیرسا بووه و دهووبه رم کشومات بوو، دهنگی سەربازەکانیش نه ده بیسترا. گویم له بانگی مزگه وتیکی نزیک بوو، سەرهتای رۆژیککی نوئی رادهگه یاند.

***

(۲)

تینی گهرمای ئاب - بهو به یانییه زوه - هه موو له شی هینامه سەر ئاو، ههستم به سه رئیشه یه کی به هیتز دهکرد، دللم تیکه ل دههات، میتش و مهگه ز - کهم فرسه تانه - کهوتبوونه لستنه وهی سەر و چاوم و له بهر ئەوهی دهستم له پشته وه به سترا بوو، هیچم بو نه دهکرا و ته نیا سەرم باده دا، بهو هیوایهی ئەو زینده وه ره پیس و زهرمه ندانه له سه روچاوم دوور بخرمه وه، بهلام هه ولئیککی بئ بهر بوو!. درک و دالی حهوشه کهش له هه موو بزواندنی کدا وه ک ده رزی دهچوو به گیاندا. گویم له وتووێژی دوو سەرباز

بوو، به‌کێکیان لێم نزیک کهوتوه و گۆیی راستمی راکێشا و وتی:

- (ههسته... بۆ سه‌رئاو)!

ئای چ تنه‌گه‌تاویک بووم و چ خه‌به‌ریکی ئاسووده به‌خش بوو!، په‌رۆی سه‌ر چاوی لابر دم، چاوم ره‌شکه‌وپیشکه‌ی ده‌کرد، جیهان زۆر رووناک ده‌هاته پێش چاوم، په‌رۆی ده‌ستیشمی کرده‌وه و هه‌ر خێرا که‌ومه‌ باوه‌شینی سه‌ر و چاوم. سه‌ریازه‌که‌ فرمانی پێ دام و وتی:

- (بۆ نارۆیت...؟).

هه‌ستا بومه سه‌ری، چاوم به‌ده‌وری خۆمدا ده‌گێرا و به‌سه‌ریازه‌که‌م وت:

(چۆن پرۆم به‌قاچ به‌سه‌راوی...؟!).

سه‌ریازه‌که‌ بزه‌یه‌کی بریسه‌که‌ ئاسا گرتی و سه‌ری خێرا راوه‌شاند و په‌رۆی قاچیشمی کرده‌وه و پالێکی پێوه‌نام و پێش خۆی دام، جاروبار لوله‌ی تهنه‌گه‌که‌ی له‌ پشتم ده‌چه‌قاند، هه‌ستی به‌شه‌رمه‌زاری ده‌کرد. له‌ ژووری ته‌والیته‌که‌دا پارچه‌ ئاویته‌یه‌کی زۆر بچووکم دی که‌ هه‌ر به‌قه‌ده‌ر په‌نجا فلسییه‌که‌ ده‌بوو، هه‌ر خێرا هه‌لمگرت و به‌پانتۆلی بی‌جامه‌که‌م پاکم کرده‌وه، خوای گه‌وره‌ جیم دی...؟! دیمه‌نیکی یه‌کجار سه‌رسوهرینه‌ری خۆم دی، هه‌ر بروام نه‌کرد، ئه‌وه‌ خۆم بم...!، لووتم له‌ سه‌ لاره‌ بریندار کرا بوو، سه‌ره‌ نیه‌یه‌که‌ له‌ چه‌ناگه‌م درا بوو، ده‌ستم له‌ لووتم دا، کړکړاگه‌ی خواره‌وه‌ی پێوه‌ نه‌ما بوو، به‌لام خوینی سه‌ر و چاوم وشک ببوووه‌ و قه‌تاغه‌ی خوینی کونی لووتی گرتبووم، ویستم ده‌ستکاری بکه‌م که‌ قۆناغه‌ تهنه‌گێتیک به‌ده‌رگای ته‌والیته‌که‌دا درا و سه‌ریازه‌که‌ هاواری کرد:

- (خه‌ریکی چیت، خێراکه‌، کۆری سه‌گ)؟!.

ئهمه‌ی وت و له‌قه‌به‌کی له‌ ده‌رگای ته‌والیته‌که‌ دا و قژی سه‌ری گرتم و به‌راکێشان هینامیه‌ ده‌روه‌. له‌ حه‌وشه‌که‌دا دایانامه‌وه‌ و ده‌ست و چاو و قاچیان جاریکی تر به‌سته‌وه‌، تینه‌ده‌گه‌یشتم بۆ له‌ ژووردا دایان نه‌ده‌نام، ئایا ژووره‌کان هه‌مووی پر بوون له‌ به‌ند؟، نه‌یانه‌وه‌یست هاوهریکانم ببینم و قسه‌مان بکه‌ین به‌یه‌که‌، یان ئهمه‌ هه‌ر خۆی جوهره‌ ئه‌شکه‌نجه‌به‌کی نوێ بوو

که‌ له‌ راستیشدا هه‌روا بوو، چونکه‌ گه‌رمای ئاب و له‌ به‌ر هه‌تاو و له‌ناو درک و داڵدا، هه‌ر خۆی بۆ خۆی، ئازاردانیکی بێ هاوتا بوو. سه‌رم هه‌ر زوو که‌وته‌وه‌ ژان و بלוکه‌ی خوینیی تواوه‌ به‌سه‌ر لێوه‌کاڤدا ده‌هاته خوار، گه‌رما تینی بۆ هینام، به‌راوه‌یه‌که‌ وام هه‌ست ده‌کرد له‌ بیابانیکی چۆل و له‌سه‌ر ساجیکی گه‌رم و سووره‌وه‌کراوه‌ دانرابم! گه‌رووم له‌ تینوتیدا پێکه‌وه‌ نووسا بوو، تهنه‌ بۆ قوت نه‌ده‌چوو، تینوویه‌تی یه‌کجار تینی بۆ هینام بۆیه‌ وتم:

(تۆزی ئاوم ناده‌نی...؟!).

وه‌لام نه‌بوو، ده‌نگی پۆستالی سه‌ریازه‌تیک، که‌ درکی حه‌وشه‌که‌ی گێره‌ ده‌کرد، ده‌هاته‌ به‌رگۆیم، قۆناغه‌ تهنه‌گێتیک تیه‌وه‌ژهن‌دارا. سه‌ریازه‌که‌ وتی:

- (وس... به‌...!).

سه‌ره‌زنه‌ستی خۆم کرد، من گه‌راوم، داوای چی له‌وانه‌ ده‌که‌م، به‌لام با مرۆف بشگه‌ری، ئه‌ی نابێ ئاوی بدریت، پاشان هه‌ر خۆم به‌خۆم وت:

(به‌لام ئهمه‌ له‌ ولاتی‌کا که‌ یاسای تیدا بیت).

نازانم له‌و حه‌وشه‌یه‌دا چهند راگیرا بووم، به‌لام هه‌ستم ده‌کرد می‌شکی سه‌رم له‌تاو گه‌رما خه‌ریک بوو به‌ته‌قی...!. گه‌رما تا ده‌هات به‌تینتر ده‌بوو، سه‌رم گه‌یژی ده‌خوارد و دلم به‌یه‌کدا ده‌هات، عاره‌قی ناوچه‌وانم، له‌ ژیر په‌رۆکه‌ی سه‌ر چاومه‌وه‌، ده‌چوه‌ نێو چاوانم و ده‌یانکرانده‌وه‌!. می‌شی له‌عه‌نیش، ته‌واو هه‌راسانیان کردبووم و له‌ خوینی سه‌ر و چاوم نه‌ده‌بوونه‌وه‌، تۆ بلێی تا که‌ی ئه‌مانه‌ له‌به‌ر ئه‌م هه‌تاوه‌ گه‌رمه‌ پام بگرن، دلته‌کوتم بوو، هه‌ناسه‌م سوار بوو بوو، ده‌موت ها نا... ها ئیستا له‌ هۆش خۆم ده‌چم، ئه‌مه‌ چ ئازاردانیکه‌ ئه‌م درنانه‌ ده‌ره‌قم ده‌یکه‌ن؟، ئه‌مه‌ تا که‌ی به‌رده‌وام ده‌بیت؟، هه‌ناسه‌به‌رکیم پێ که‌وتبوو، ده‌مویست له‌ شوینی خۆم پال بکه‌وم که‌ ده‌ستیک شانی راته‌کاندم و وتی:

(هه‌سته)!

قاچیان کردمه‌وه‌ و پێش خۆیان دام، ده‌رگایه‌که‌ کرایه‌وه‌، لێشاوی هه‌وای

سارد به‌رهو پیرم هات و ئاهێک به‌دلما هاته‌وه، ما‌وه‌یه‌ک هه‌روا به‌بێده‌نگ راوه‌ستا بووم، گوێم له‌ هه‌یج نه‌بوو، له‌وه ده‌چوو سه‌ربازه‌کان به‌جێپه‌یه‌شتیم چونکه‌ ده‌نگیانم نه‌ده‌ببست، هه‌رچۆنێک بێت به‌برۆ بزواندن که‌می‌ک په‌رۆی سه‌ر چاوم جوولاندا، چه‌ند کورسیه‌ک و میزێکی ئاسنم به‌دی کرد، فیه‌... فیه‌... خولاندنه‌وه‌ی پانکه‌به‌کی ژوورسه‌رم، ته‌زوویه‌کی سارد و له‌زه‌ت به‌خشی به‌گیان و ده‌روونم ده‌گه‌یاند، له‌ نه‌یه‌نی گواستنه‌وه‌م بۆ ئه‌م ژووره‌ سارده‌ نه‌ده‌گه‌یشتم، چۆن له‌وه‌ وشه‌ گه‌رم و درکا‌وییه‌وه‌ بۆ ئه‌م ژووره‌ فیه‌نکه‌ هه‌ینراوم، من له‌ تاوتوتیی ئه‌وه‌دا بووم که‌ ده‌نگێک زۆر به‌هه‌یمنی وتی:

- (تۆیت سۆران... سۆران ئه‌حمه‌د)؟! -

راچه‌نیم، وتم:

- (به‌لێ... منم)!! -

سه‌رم برێک به‌رز کرده‌وه، له‌ ژێر په‌رۆی سه‌ر چاومه‌وه، پیاویکم به‌به‌رگی سه‌ربازیه‌وه‌ له‌ پشت میزه‌که‌وه‌ به‌دی کرد، به‌لام سه‌ر و چاویم نه‌دی، چونکه‌ یه‌کسه‌ر فه‌رمانی پێدام و وتی:

- (سه‌رت دانه‌وتیه‌...!!) -

ئه‌مه‌ ژووری ئازاردان بێت یان لیپرسینه‌وه‌...؟!، ئه‌ی بۆ وا فیه‌نکه‌؟ ده‌بێ ژووری گه‌وره‌ لیپرسراویکی ئه‌م ده‌ستگایه‌ بێت، ده‌نگه‌که‌ وه‌ک باسیکی پچراوم بۆ ته‌واو بکات، وتی:

(هاورپیکانیشت هه‌موو لێره‌ن)!! -

دل‌م داخو‌ریا،! ده‌بێ چه‌ند که‌س گه‌یرا بێ که‌ وا به‌دلنیا‌یییه‌وه‌ قسه‌ ده‌کات. من بێده‌نگ بووم، کابرا به‌رده‌وام بوو، وتی:

(پێک‌خراوی تۆله‌ی شه‌شی ئازار)؟! -

که‌می‌ک راوه‌ستا، پاشان دایه‌ قاقای پێکه‌نین و وتی:

(پێت‌شا...)

وه‌ک گورزی بده‌ن به‌ته‌وقی سه‌رما، چۆن ئه‌م ناوه‌ ده‌زانن؟ ئایا هه‌ر به‌م

شه‌وه‌ هه‌موو شت درکاوه، چه‌ندمان گه‌یرا‌وین؟ چه‌ند وره‌ی به‌رده‌اوه، کابرا وتی:

(هاورپیکانت) -

تۆزێک وه‌ستا و وه‌ک بیه‌وی وشه‌که‌ی راست بکاته‌وه، وتی:

(هاورپیی تاوان، هه‌موو شتیکیان درکاندا و هه‌موو شتیکیش گه‌یراوه)!! -

گو‌مانم نه‌ما، ئه‌مه‌ ژووری ئازاردان نییه‌ و ته‌نیا لیپرسینه‌وه‌یه‌ بۆیه‌ خۆم بێده‌نگ کرد بوو، ئه‌و به‌رده‌وام بوو وتی:

(دوو ده‌مانچه‌ و دوو قومبه‌له‌ش...!!) -

له‌ناکا‌ودا بۆکسیکی دا به‌میزه‌که‌ی به‌رده‌میا و وتی:

(له‌ ماله‌ نه‌یه‌نییه‌ که‌تان... له‌ گه‌ره‌کی جووله‌کان)!! -

ئه‌و زانیارییه‌ هه‌مووی راست بوون، به‌لام چۆن ده‌یانزانی، تۆ بلتی ئه‌و خۆماندا، که‌سانی سه‌ر به‌وان نه‌بووین، پاشان که‌وته‌ ژماردنی ئه‌و چالاکییه‌نه‌ی له‌ شاردا کرابوون و هه‌مووی خسته‌ پال پێک‌خراوی (پێت‌شا). که‌می‌ک بێده‌نگ بوو، له‌ ژێر په‌رۆی سه‌ر چاومه‌وه‌ ناگام لیپوو فایلیکی به‌رده‌می په‌ره‌... په‌ره‌ ده‌کرد، وتی: (هه‌تا دو‌ینێ، هه‌شتی مانگ بریارتان دا‌بوو که‌ دوو قومبه‌له‌ی کاتی له‌ کارخانه‌ی شه‌که‌که‌، له‌ به‌شی کاره‌با دا‌بنێن!!) -

فایله‌که‌ی به‌رده‌می داخست و وتی:

(به‌لام ئی‌مه‌ ده‌ستپێشکه‌ریمان کرد)!! -

پاشان هه‌ر خۆی وتی:

(وا نییه‌...؟) -

نه‌مه‌ده‌زانی بلتیم چی، به‌لام بریاری خۆم دا‌بوو که‌ به‌رامبه‌ر هه‌موو تۆمه‌تی‌ک خۆم گه‌یل بکه‌م، خۆ هه‌یج لای من نه‌گه‌یرا بوو، بۆیه‌ وتم: (نازانم... نازانم باسی چی ده‌که‌ن، من نازانم بۆ لێره‌م، بۆ ئازارم ده‌ده‌ن)؟! -

هه‌ستم به‌وه‌ نه‌کرد که‌ له‌ جیبی خۆی بزوابیت، بۆیه‌ که‌ بۆکسیکی زۆر به‌هه‌یزی کیشا به‌لا چاومدا، وه‌مزانی د‌بواره‌که‌ی ته‌نیشتم رووخا به‌سه‌رما،

میشکی سهرم کاس بو، سهرم وهک زهنگی کلیسا زهنگه‌ی دده‌ایه‌وه، دوو پشکو ئاگری سووری سارد که‌وته پیش چاوم. هاواری کرد به‌سه‌رما وتی:

(چی نازانی... هه‌ی تاوانبار)؟!.

دهستی کرد به‌گیرفانیدا کاغه‌زیک‌ی دهره‌یتا و وتی:

(تۆ نه‌ندامی ریتشای شاری سلیمانیت، ئیوه به‌شی سه‌ربازی چه‌ته‌کانی دهره‌وه‌ن له‌ناو شار)!.)

پاشان وتی:

(سه‌ره‌رای هه‌موو شتییک تۆ دوینتی شه‌و له‌کاتی گرتندا رات کرد؟ وای نییه...؟ بۆ رات کرد...؟، گهر گومان له‌خۆت ناکه‌یت و تاوانبار نیت...؟ بۆ...؟.

نه‌مه‌دە‌زانی ئە‌و را‌کردنه‌ چۆن پینه‌ بکه‌م، بۆیه‌ وتم:

(ترسام... ترسام، شه‌و بو، له‌ ژیاغدا شتی وام به‌سه‌ر نه‌هاتبوو)!!.

که‌وته پیکه‌نینیکی مه‌سخه‌ره‌ ئامیز و گوئی چه‌پی گرم، وتی:

(له‌ کورتی ببیره‌وه‌وه، چی ده‌زانی پیمان بلتی)؟!.

خه‌ریک بوو گویم له‌ بندا دهره‌یه‌یتیت، وتم:

(چی بزانه‌م...؟).

هیچ له‌سه‌ری نه‌رۆ‌یشت و یه‌کسه‌ر چوووه شوپنه‌که‌ی خۆی دانیشه‌ته‌وه، زه‌نگیکی لیدا، سه‌ربازییک خۆی کرد به‌ژووردا، من ته‌نیا پۆستاله‌کانیم به‌دی ده‌کرد، وتی:

(بیبه‌ن بۆ ژووری وه‌رز)!!.

وه‌رز...؟ په‌له‌کتیشیان کردم، له‌ ژووریکدا رایان گرم سه‌ربازییک په‌رۆی سه‌ر چاوی لابرده‌م، ژووریک‌ی گهرم و تاریک و شیدار بو، ده‌رگایان له‌سه‌ر داخستم پاش ساتیک ورده... ورده به‌رچاوم پوون بووه‌وه، سه‌یری ده‌وروپه‌ری خۆم کرد، به‌ته‌نیا بووم، دیواره‌کان هه‌مووی په‌له‌ خۆینی کۆن بوون، ئە‌وه‌ی سه‌رنجی را‌کیشام زنجیرییک بوو به‌بنمپه‌چه‌که‌دا هه‌ل‌واسرا

بوو. هه‌ر به‌په‌سه‌ر بووم، نه‌مه‌دە‌زانی چی بکه‌م، بۆ منیان هه‌یناوه‌ته‌ ئە‌م ژووره‌وه، ئە‌مه‌به‌ ژووری وه‌رز؟!، ئە‌ی بۆ به‌جیبان هه‌یشتم...؟، نیازی جیبان هه‌یه‌یت، ئە‌ی ئە‌م زنجیره‌ رۆلی چی ده‌گیرێ، ئە‌مه‌ ژووری خنکاندن نه‌یه‌یت، به‌لام چۆن وا زوو ده‌مخنکین، تۆ بلتی هه‌موو شتییک بزانه‌ن و هه‌موو به‌لگه‌یه‌کیان به‌ده‌سته‌وه‌یه‌یت، وه‌ک ده‌لێن ده‌ستیان به‌سه‌ر هه‌موو شتییکدا گرتیه‌یت و ئیدی پتویست به‌لیکۆلینه‌وه‌ی زیاتر نه‌کات، من خه‌ریکی هه‌لسه‌نگاندنی ئە‌م بیرو و بۆجوانانه‌ بووم. گهرمای ژووره‌که‌ش هیچ له‌گه‌ڵ ده‌ره‌وه‌دا جیاوازی نه‌بوو، گهر پیاو چاوی له‌ شی و بۆنی ناخۆشی ژووره‌که‌ ببۆشیاپه‌! ده‌رگای ژووره‌که‌ کرایه‌وه، دوو سه‌رباز هاته‌نه‌ ژووری، یه‌کیکیان ته‌په‌له‌کیکی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو، ئە‌وی تریان گوریستیک، بی ورته‌ له‌ ناوه‌راستی ژووره‌که‌دا و له‌ ژیر زنجیره‌ شوپه‌وه‌که‌دا، داینا. په‌رۆی ده‌ستیان کردم‌ه‌وه، گومانم له‌وه‌دا نه‌ما که‌ هه‌ر له‌م ژووره‌دا ده‌مخنکین، به‌لام چۆن...؟. چۆن وا زوو، تۆ بلتی عومه‌ریشیان هه‌ر دوینتی شه‌و پاش ده‌ستنیشانکردنم یه‌کسه‌ر خنکاندین، بۆ ئە‌م‌رۆ له‌م کورته‌ لیپرسینه‌وه‌یه‌دا هیچ باسیان نه‌کرد، ئە‌ی ئیستا هه‌لویتستم چی بێ...؟! په‌لاماریان بده‌م و دوا هه‌ولتی پیش مردنم له‌گه‌ڵ ئە‌م دوو جه‌للاده‌دا بده‌م، یان چاره‌نووس، وه‌ک خۆی، بێ به‌رگری قبول بکه‌م، ویستم په‌لاماری سه‌ربازه‌کان بده‌م به‌لام ئە‌وان ده‌ستپیشخه‌ر بوون، له‌ کاتی وادا، بی‌کردنه‌وه‌ی زۆر، کاری چاره‌نووسساز په‌ک ده‌خا، دیار بوو سه‌ربازه‌کانیش هه‌ستیان به‌وه‌ هه‌وله‌ سه‌رنه‌که‌وتوو به‌جۆریک کردبێ بۆیه‌ هه‌ر دوو بالیان توند گرم. به‌شپه‌یه‌که‌ که‌ به‌هیچ جۆریک نه‌مه‌دە‌توانی بیان بزۆینم له‌گه‌ڵ ئە‌وه‌شدا زۆری ویست تا ده‌ستیان به‌گوریس له‌ پشته‌وه‌ به‌ستمه‌وه، مرۆف له‌و ساتانه‌دا، ساتی به‌ره‌نگاری مه‌رگ ده‌بێ، هه‌یتیکی نادیار له‌ جه‌سته‌یدا په‌یدا ده‌بێ، وزه‌یه‌کی هه‌ینده‌ به‌هه‌یز که‌ مرۆف خۆشی سه‌ری سوو ده‌مینتی...!.

هه‌ر چۆنیک بیه‌ت په‌ل به‌ستیان له‌ پشته‌وه‌ کردم و پاشان فه‌رمانیان

پیداام که بچمه سه‌ر ته‌پله‌که‌که، به‌لام من هه‌ر به‌ره‌نگاریم ده‌کرد، به‌کیتک له سه‌ریازه‌کان له سوو‌چیتکی ژوو‌ره‌که‌دا حه‌یزه‌رانیکی درێژی - که تا نه‌و کاته به‌رچاوم نه‌که‌وتبوو - هه‌ل‌گرت و که‌وته لیدانی هه‌ردوو با‌لم و پشتم و که‌له‌که‌م، له راستیدا له به‌ره‌نگاری که‌وتم، خستیمان هه‌ر ته‌پله‌که‌که و ورده... ورده ده‌ستیان له پشته‌وه به‌رز کردمه‌وه و به‌زنجیری بنمیچه‌که‌وه هه‌لیان واسی، ناتوانم بلێم له‌و ساته‌دا دل‌خۆش بووم به‌لام که زانیم نامخنکین وزه‌یه‌ک و وره‌یه‌کی نوێ که‌وته‌وه گیانم، کورسییه‌که‌ی ژیر پیمیان تووردا و به‌بنمیچه‌که‌وه هه‌لیان واسیم، نازار و دهردی شان‌کانم بۆ وه‌سف ناکرێ، به‌لام خه‌ریک بوو هه‌ردوو شانم لیک بترازێ و ده‌مگوت هه‌ر ئیستا هه‌ردوو قۆلم له‌ بن‌دا دهردی، دهرگا‌که‌یان داخست و به‌ته‌نیا به‌جییان هیشتم، نازانم چه‌ند ده‌بوو به‌جییان هیشتبووم به‌لام نه‌وه‌نده ده‌زانم، له‌ کاتی ئیش و نازاردا، زه‌مه‌ن ناروا، به‌ل‌کو ده‌وه‌ستیت...!! هه‌ردوو قۆلم تا ده‌هاتن هه‌ر به‌ره‌و سه‌ره‌وه ده‌چوون و له‌شیشم، به‌پیتچه‌وانه‌وه به‌ره‌و خواره‌وه ده‌هات، وام هه‌ست ده‌کرد، گه‌ر فریام نه‌که‌ون، له‌شم له‌ قۆله‌کانم جوێ ده‌بنه‌وه، تو بلێتیت ئەمه‌ جوێکی تر بیت له‌ کوشتن و نه‌هیشتن، به‌لام ئەمه‌یان به‌جوێ کردنه‌وه و پساندنی به‌شه‌کانی له‌شی مرۆف بیت؟!، دهرگا‌کرایه‌وه و دوو سه‌ریازه‌که‌ هاته‌وه ژووری، من خۆم وام نیشان ده‌دا که له‌ هۆش خۆم چووم، هه‌رچه‌ند تارا‌ده‌یه‌کیش به‌راستم بوو، ئەو جو‌ره‌ نازارانه ته‌حه‌مول نه‌ده‌کرا. ته‌پله‌که‌که‌یان بۆ دانامه‌وه و ده‌ستیان کردمه‌وه، له‌ راستیدا یه‌کسه‌ر به‌لادا که‌وتم، یه‌کێ له‌ سه‌ریازه‌کان شه‌قیکی له‌ په‌راسووم دا و ئەوی تریان هه‌لیساندمه‌وه، سه‌ریازه‌کیان وتی:

(ها... ئیستا ده‌لێی چی...؟!)

قسه‌م بۆ نه‌ده‌کرا، ئەوان ئەوه‌شیان وه‌ک به‌ره‌نگاری و پشتگوێ خستنی داوا‌کانیان له‌ قه‌له‌م دا، چونکه‌ سه‌ریازه‌کیان که‌ سۆنده‌یه‌کی به‌ده‌سته‌وه بوو یه‌کسه‌ر که‌وته‌ شان و ملم، هیتند به‌رقه‌وه سۆنده‌ی لیده‌دام که‌ وه‌ک

دوژمنی باوه‌ کوشته‌ی بم، سه‌ریازه‌که‌ ره‌شتاله‌یه‌کی سیس، به‌لام یه‌کجار به‌هیتز بوو، تا توانی سۆنده‌ی پیداکیشام، پاشان دیار بوو هیلاک بوو... بوو، چونکه‌ سۆنده‌که‌ی دایه‌ ده‌ست هاوه‌له‌که‌ی و خۆی له‌سه‌ر ته‌پله‌که‌که دانیشت، هه‌ناسه‌پرکیتی پێ که‌وتبوو، ئەو به‌قه‌د من نازار نا، به‌لام زیاتر، شه‌که‌ت ببوو، نازارده‌ریش ماندوو ده‌بیت!!.

سه‌ریازه‌که‌ی تریش که‌وته لیدانم، ئەمیان خره‌له‌یه‌کی گوشتنی ته‌مه‌ن هه‌ر هه‌ژده‌ نۆزده‌ سال‌ ده‌بوو، ئەمیش نازایه‌تی خۆی به‌هاویشتنی سۆنده‌ی زۆر به‌هیتز بۆ هاوه‌له‌که‌ی ده‌نواند، من له‌ قسه‌ که‌وتبووم و هیچم نه‌ده‌دی، به‌رچاوم تاریک و میتشکم چه‌خماخه‌ی ده‌دا، نازانم بۆ هاوارم نه‌ده‌کرد و بۆ هیچ قسه‌یه‌کم نه‌ده‌کرد، تو بلێی مرۆف بتوانیت له‌ کاتی نازاردا به‌زه‌یی جه‌للاده‌که‌ی ببزوینیت؟!، نه‌مه‌ده‌زانی یان هه‌ر مۆله‌تی هیچ کاردانه‌وه‌یه‌کیان نه‌ده‌دام، ئەمیش هیلاک بوو چونکه‌ سۆنده‌که‌ی به‌رقه‌وه‌ دا به‌لا رانی خۆیدا و وتی: (بلێ... بلێ...!) له‌وه‌ ده‌چوو ته‌نیا مه‌به‌ستی پشوودان بیت، چونکه‌ نه‌ی ده‌وت چی بلێم، چاویان به‌ستمه‌وه و پیتش خۆیان دام و بردیانمه‌وه ژوو‌ره‌ فیتنه‌که‌که، دیار بوو ژووری لیپرسراوه‌که‌یه، وه‌ک چاوه‌رێم بکات یه‌کسه‌ر وتی:

(ها ئیستا ده‌لێی چی...?).

پشتم ده‌کزیابه‌وه، هه‌ر دوو باسکم بێ هه‌ست بوون، وه‌ک ئەوه‌ وابوون له‌ گیانم بووبنه‌وه، ئەگه‌رچی هه‌وا‌ی ساردی ژوو‌ره‌که‌ ئاهیتکی گێرايه‌وه به‌ده‌رووندا، له‌گه‌ل ئەوه‌شدا، به‌ئه‌زیه‌ت خۆم به‌پیتوه‌ ده‌گرت، له‌ وه‌لامدا وتم:

(پروا بکه‌ن ئاگام له‌ هیچ نییه‌... پروا بکه‌ن)!

ده‌نگه‌که‌ وتی:

(مولازم ستار ده‌ناسی...?).

یه‌کسه‌ر وتم:

(نه‌خیر)!

پاشان وتی:

(ئەى مولاژم ئەنوەر...؟)

نەمدەتوانى بلىم نایناسم، چونکە هەموو کەسىک دەیزانى کە هاوێلین
بۆیە وتم:

+ (بەلى دەیناسم...)

- چۆن...؟

+ برادەرمە...

- ئەى ئیستا لە کویبە...؟

وتم:

(لە بەسریبە)

دەنگەکە داىه قاقای پیکەنین و وتی:

(نا... نا... لە باسەریبە...؟)

دیار بوو ئەمەى وەک مەسخەرە وت، هەستم کرد هەستایە سەرپى،
نزیك كەوتەوه لىم و بەهەموو توانای زللهیهكى لىدام و وتى: (نەخىر
ئىستا لە شاخە و چەتەیه!). ديارە منىش ئەو راستىبەم دەزانى، چونکە
هەر خۆم پىش هەفتەبەك بەشدارىم لە رهوانە کردنىدا بۆ دەرەوه، کردبوو.

ملىوانى كراسى بىجامەكەى گرتم و چەند جارىك راپوهشانە و وتى:

(تۆش بەرەو جىگایەكى زۆر خۆش رهوانە دەكەین...!).

خۆش؟ دەبى مەبەستى شوئىنىكى لەمە ترسناکتر بىت، زەنگىكى لىدا و
فەرمانى دا:

(بىبەن...).

دەمزانى بەرەو گوژمىكى تر لىدان دەمبەن، بەلام كە پىي پەتىم چزا
بەسەر بلقى قىرى شەقامەكەدا، زانىم بەرەو شوئىنىكى تر دەمبەن، پىم
بەسەر ساجى سورەوه كراودا دەچزا،! خستىمانە پىشى لۆرىبەكەوه و دوو
سەربازىش لەگەلمدا سوار بوون، ئۆتۆمبىلەكە كەوتە گەر، لە دللى خۆمدا

وتم:

(گەر لە کۆتایى شەقامەكە راپوهستا ئەوا بۆ «ئەمن» م دەبەن).

ئۆتۆمبىلەكە نەوهستا و لەسەر رۆىشتن بەردەوام بوو، كە بەهەورازى
(تاسلوجه) دا سەركەوت، ئىدى گومانم نەما و سەرىكم بادا و لە دللى
خۆمدا وتم:

(كەواتە... بۆ كەركووكە...!!)

***

(۳)

قەرى ئۆتۆمبىلى خىرا، داها توى ناديار، گەرمای كونجى پىشى لۆرىبەكە،
ئەمە سەرەرای برسیتىبەكى زۆر و تىنۆتتیبەكى وزە بەزىن، تىكەل
بەئازارى سەر و پۆتەلاكم دەبوو، پروا ناکەم هىچ شتىك بەئەندازەى
تىنویبەتى كارىگەر و ورەشكىن بىت، من لە گىرتنەكەمەوه ئاوم
نەدرابوویە، بۆیە تەم بۆ قووت نەدەچوو، گەر ووم بىووه بەپەلاس و ژانى
سەر و مىشكم كۆتایى نەدەهات. بەئەزبەت خۆم لەسەر كورسىبە ئاسنەكەى
پىش لۆرىبەكە بۆ راگىر دەكرا. بەتایبەتى كە دەستم لە پىشتمەوه بەستراوو
بۆیە، لە هەموو هەلتەك هەلتەكێكدا، هیندە نەدەما كە بەسەردا بكەوم.
بەلام باش بوو، پاش هەندىك گەران بەدەستم لە پىشتمەوه، پەنجەم لە
ئەلقەى چادری لۆرىبەكە گىر كرد و ئىدى ترسى كەوتنم نەما...!. تۆ بلىيى
ئەمانە - لەبەر منىش نا - لەبەر خۆيان لە چایخانەبەك لاندەن و چایەك
يان ئاوتىك بخۆنەوه، هیوام بەوه زۆر بوو كە لە یەكێك لە چاخانهكانى
سەر رىگا لابدەن و بەوپىبەش مۆلەتى ئاو خواردنەووم بدەن. ئۆتۆمبىلەكە
زۆر بەخىراى رەوتى دەكرد، ئەگەرچى من چاوم بەستراوووه، لەگەل
ئەوهشدا، بەپىچ و هەوراز و نشیوهكاندا دەمزانى دەگەینه كوئى، هەرچەندە
زۆرىشم هەول دەدا كە لە ژىر پەروى سەر چاومدا شتىك بەدى بكەم، بەلام
جگە لە جادە قىرەكە هىچى ترم بەدى نەدەكرد، دەنگى پلىشانەوهى بلقى

قیر و هۆرنی خیرا... خیرا و به‌رده‌وامی شوفیره‌که - که وه‌ک نه‌خۆش به‌ئه‌مبولانس بیات - که تیکه‌ل به‌گشهی با و شلقه‌ی راوه‌شانندی چادریه‌که، زیاتر. هه‌چی تر به‌ر گوئی نه‌ده‌که‌وت، جاروبار دوو پاسه‌وانه‌که‌م چه‌ند رسته‌یه‌کیان ده‌گۆرپیه‌وه و ده‌یاندا به‌ قاقای پیکه‌نین، به‌لام من له‌به‌ر راوه‌شانندی چادریه‌که و توندی با و ئازار و سه‌ر ئیشه و تینوویتی و بی تاقه‌تی خۆم - هه‌یج حالێ نه‌ده‌بووم، هه‌ستم به‌چی به‌کردبا به‌...؟!.

ئۆتۆمبیله‌که له‌ هه‌یج شوینتیک رانه‌ده‌وستا، ته‌نانه‌ت له‌ سه‌یته‌ره‌کانیش رانه‌ده‌گیرا، بۆیه به‌ته‌واوی هیوام بری که له‌ شوینتیک لابادات. به‌لام بۆ لانادات، له‌به‌ر من نا له‌به‌ر خۆیان، ئایا ئه‌م زینده‌وه‌رانه به‌م گه‌رما و چله‌ی هاوینه، تینوویمان نابیت یان فه‌رمانیان پێ درابوو که له‌ هه‌یج شوینتیک لانه‌ده‌ن یان هه‌ر خۆی ده‌ستووور وایه که به‌ندکراو له‌ هه‌یج جینگه‌یه‌ک رانه‌گیرێ، هه‌ر کامیان بیت لۆریه‌که نه‌وه‌ستا... نازانم چه‌ندمان پێ چوو کاتیک لۆریه‌که ورده‌ و خاوی ده‌کرده‌وه (په‌رۆی سه‌ر چاوم که‌میک هه‌لکشابوو بۆیه به‌جوانی ده‌ورو به‌ری خۆم ده‌بینی). هه‌ستم کرد گه‌یشتووینه‌ته که‌رکووک، هات و هاواری نیو بازار و دیده و هۆرنی ئۆتۆمبیله‌کان تیکه‌ل به‌ده‌نگی گۆرانی جۆرا و جۆری نیو چاخانه‌کان ده‌بوو...! که لۆریه‌که راوه‌ستا چاوم به‌په‌له به‌ده‌ورو به‌ری خۆمدا گیرا، سه‌ریازگه‌یه‌کی یه‌کجار گه‌وره بوو، بۆچی بۆ سه‌ریازگه‌م ده‌هینن، من نه سه‌ریازی هه‌لاتووم و نه له‌ جه‌نگدا گیراوم بۆ... بۆ سه‌ریازگه‌...؟.

پاسه‌وانه‌کانم، یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک خۆیان فریادیه‌ خوارێ و ماوه‌یه‌ک له‌به‌ر چاو و ن بوون، په‌رۆی سه‌ر چاوم که‌میک هه‌لکشایه‌وه، بۆیه به‌جوانی ده‌ورو به‌ری خۆم ده‌بینی، ده‌یان سه‌ریاز له‌ گۆرپه‌پانی سه‌ریازگه‌که‌دا ده‌سوورانه‌وه و به‌گومانه‌وه تییان ده‌روانیم و هه‌ندیک له‌ پشتی لۆریه‌که نه‌زیک ده‌که‌وتنه‌وه. به‌لام هه‌یچیان نه‌ده‌گوت. نه‌مزانی چه‌ند ده‌بێ به‌ته‌نیام که یه‌کێک له‌ پاسه‌وانه‌کان گه‌رایه‌وه و فه‌رمانی پێ دام که دابه‌زم، په‌لی گرتم و رابیکشامه‌ خواره‌وه، گۆرپه‌پانی سه‌ریازگه‌که سوور ببوه‌وه،

چیمه‌نتۆکه‌ی داغ بوو... بوو، بنی پیم هه‌لده‌قرا، بۆیه زوو... زوو پیکانم به‌رز ده‌کرده‌وه و جارێک له‌سه‌ر نووکی پێ و تاویک له‌سه‌ر پاژنه‌ی پیم راده‌وه‌ستام، یه‌کێک له‌ پاسه‌وانه‌کان هه‌ستی کرد، که په‌رۆی سه‌ر چاوم هه‌لکشاه، بۆیه هه‌ر له‌ویدا لیم نزیک که‌وته‌وه و په‌رۆی سه‌ر چاومی به‌ته‌واوی شه‌ته‌ک دایه‌وه، به‌جۆرێک، که ئیتر، هه‌یج به‌دی نه‌ده‌کرد. پێش خۆیان دام، گویم له‌ ده‌نگی کردنه‌وه‌ی زنجیر و قوفلیک بوو، که ده‌ستیک پالی پیتوه‌نام و به‌تووهره‌بیه‌وه وتی:

(بچۆ ژووری...!).

ده‌رگاکیان له‌سه‌ر داخستم، چ دۆزه‌خیک بوو، هه‌وا‌ی بۆگه‌ن و گه‌رم و شیداری ژووهره‌که میشکی مرۆقی کاس ده‌کرد، هه‌یج بۆ نه‌ده‌بینرا بۆیه هه‌ر له‌ جینگه‌ی خۆم راوه‌ستام و نه‌مده‌زانی چی بکه‌م، ماوه‌یه‌ک هه‌روا به‌پیتوه بووم پاشان له‌ جینگای خۆم دانیشتم و به‌ده‌نگیکێ نزم وتم:

(که‌سی لێیه‌...?).

وه‌لام نه‌بوو، ئیدی دلیا بووم که له‌ ژووری ته‌نیاییدام!

هه‌وا‌ی قورسی ژووهره‌که، مرۆقی ته‌نگه‌نه‌فه‌س ده‌کرد، له‌سه‌ر لا لیتی که‌وتم، هه‌ستم به‌ئازاری شانیه‌کانم ده‌کرد، سه‌رم دنگه‌ی ده‌هات و هه‌زاران وینه‌ی ترسناک و په‌له‌ی ده‌خسته‌ پێش چاوم، چیم لێ ده‌که‌ن...؟.

کاره‌ساتی نا‌کاو، مانده‌وویتی و ئازار، مۆله‌تی بیرکردنه‌وه‌ی یه‌ک لایه‌نه‌ی نه‌ده‌دا، دیمه‌نه ئالۆزه‌کان میشکمیان گیره‌ ده‌کرد، جاروبار و په‌ی ئۆتۆمبیلێکی دوور، زۆر دوور، ده‌هاته به‌رگویم و ورده‌... ورده‌ نه‌ده‌ما و له‌ نیو گۆمی بێده‌نگیدا سه‌ره‌ونگوم ده‌بوو.

هه‌ستی په‌رش و بلاوم بریک گرد کرده‌وه:

(تۆ بلیی وه‌ک جاش ئه‌فسه‌ر که‌ریم ده‌بوت هه‌موو گیرا بن...؟)

دلیا نه‌بووم له‌وه‌ی چه‌نده راکشابووم که ده‌نگی کردنه‌وه‌ی قفلی ده‌رگا که به‌ئاگای هینامه‌وه، ده‌ستیان له‌ پشته‌وه کردمه‌وه و په‌رۆی سه‌ر چاویان لابردم، سه‌ریازیکی سی خه‌ت سه‌موونیکێ دایه‌ ده‌ستم و تۆزیک

ئاوی له جامولکه‌به‌کی نابلۆندا خسته به‌رده‌م و بێ ئه‌وه‌ی هه‌یچ بلی ده‌رگاکه‌ی داخسته‌وه و چوه‌ ده‌ری، خه‌یرا قومیکم له ئاوه‌که‌ دا، گهرم بوو... گهرم، به‌لام چارم چی بوو.

هه‌ولم دا گازیکی له سه‌مونه‌که‌ بگرم، به‌لام هه‌ند وشک و ره‌ق هه‌لاتوو بوو که کاریکی بێ هه‌وده‌ بوو، بۆیه له شوینی خۆی دامنایه‌وه، هه‌ستامه سه‌ری، ژوره‌که‌ په‌نجه‌ره‌یه‌کی گه‌وره‌ی تیدا بوو، به‌لام به‌پلیتییکی ته‌ستووور داپۆشراوو، لیلی نزیک که‌وتمه‌وه و ده‌ستم لیدا، ئه‌ویش ته‌واو گهرم بوو. کونییکی بچکۆلانهم له گوشه‌ی خواره‌وه‌ی پلیته‌که‌ به‌دی کرد و له‌ویوه‌ روانیمه‌ ده‌ری، هه‌وشه‌ی سه‌ریازگه‌که‌م به‌دی ده‌کرد، به‌لام که‌سم نه‌دی، تاریکی ورده...ورده‌ بالی به‌سه‌ر سه‌ریازگه‌که‌دا ده‌کیشا، ئیره سه‌ریازگه‌یه‌کی گه‌وره‌یه، به‌لام کوی بیت، ئه‌وه‌نده‌م ده‌زانی که‌ نیو که‌رکووکمان به‌جێ هه‌شت، به‌لام ئیتر نه‌مده‌زانی له‌ کۆیم. هاته‌وه‌ لای ده‌رگای ژوره‌که‌ و له‌ بن ده‌رگاکه‌وه هه‌ولم دا شتیکی به‌دی بکه‌م، سالتوییکی دوور و درێژم ده‌دی، هه‌ستم کرد سه‌ریازیکی له‌ودیو ده‌رگاکه‌وه له‌سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتوو به‌لام بیده‌نگ بوو.

من له‌سه‌ر ده‌م لیلی پال که‌وتبووم و له‌ بن ده‌رگاکه‌وه ده‌مپوانیه سالتونه‌که که‌ قه‌یژه و هاواریکی زۆر به‌هه‌یز هاته‌ به‌رگویم، هاواری گریان بوو، دیار بوو که‌سیک تازار ده‌دا، به‌ناسانی گویم له‌ پارانه‌وه‌ی بوو، که‌ داوای به‌زه‌بی لێ ده‌کردن. به‌لام له‌وه‌ نه‌ده‌چوو تازارده‌ران، گوئیستی داواکه‌ی بووبن، چونکه‌ هاته‌واو هه‌ر به‌رده‌وام بوو.

خۆم ده‌هاته‌ پێش چاو، ئه‌و کاته‌ی بۆ تازاردان ده‌بریم، ده‌بی چیم لێ بکه‌ن، نینه‌که‌کانم ده‌ری، ئوتوی سووره‌کراو به‌پشتمدا به‌یئن، چاوه‌کانم هه‌لکۆلن. ئه‌مانه‌م بیستبوو که‌ له‌ ناوه‌راستی شه‌سته‌کاندا ده‌ره‌ق کۆمۆنیسته‌کان کرابوون و ده‌ماو ده‌م ده‌یانگه‌ی پاره‌یه‌وه، من هه‌روا خۆم مات داوو، سه‌یری پاره‌وه‌که‌م ده‌کرد، گلۆپی کزی پاره‌وه‌که‌ و چۆلی سالتونه‌که‌ دیه‌نیکی ترسناکی ده‌نواند، هاته‌واو هه‌ما، هه‌نده‌م زانی دوو سه‌ریازم

به‌دی کرد که‌ ده‌ستیان خسته‌بوو بن بالی کابرایه‌کی کورده‌وه و به‌ره‌و ژوواریکی تر ده‌یانبرد، دلهم داخواریا و ته‌زوویه‌کی سارد به‌گیاندا هات، موختار بوو...!!

موختاری هاوه‌لمان که‌ یه‌کیکی له‌ هاوکارانی کاری نه‌ینیم بوو، یا ئیلاهی چۆن گیرا...؟! تۆ بلیتی بزانی منیش گیراوم.

هه‌ستامه سه‌ری و که‌وتمه‌ گهران به‌نیو ژوره‌که‌دا، میشم ئالۆز بوو، تۆ بلیتی هه‌موو گیرابن و هه‌موو شتیکی درکابیت...؟! ده‌نگی کردنه‌وه‌ی قوفلی ده‌رگاکه‌ به‌ئاگای هه‌تنامه‌وه و خه‌یرا له‌ شوینی خۆم دانیشتم، پاسه‌وانی به‌رده‌رگاکه‌ بوو، مۆره‌یه‌کی لێ کردم و قه‌یژاندی به‌سه‌رمدا وتی: (بۆ نانه‌که‌ت نه‌خواردوو؟!)

نان...؟ مه‌به‌ستی سه‌مونه‌ ره‌ق و وشکه‌هه‌لاتووکه‌ بوو، که‌ له‌ راستیدا له‌به‌ر تازاری دانم، پیم نه‌ده‌خورا، به‌لام ئه‌و وه‌ک سه‌ریچی له‌ قه‌له‌می دا. به‌په‌رۆیه‌ک چاوی به‌ستمه‌وه و پاشان ده‌ستی‌ی له‌ پشتمه‌وه‌ گری دا و ده‌رگاکه‌ی له‌سه‌ر داخستم.

ئه‌مانه‌ له‌ ژووری ته‌نیاییدا بۆ چاو و ده‌ستی مرۆف ده‌به‌ستنه‌وه، ئه‌مه‌م وت و له‌ جیتی خۆم له‌سه‌ر ته‌نیشت لێ پاكشام....

***

(٤)

دلنیا نه‌بووم له‌وه‌ی چه‌نده‌ نوستووم، که‌ ده‌نگی ده‌رگاکه‌ رایچه‌له‌کاندم. گویم له‌ ته‌قه‌ی پۆستالی پۆلیکی سه‌ریاز بوو، یه‌کیکی له‌ سه‌ریازه‌کان وتی: (با په‌رۆی سه‌رچاوی ئه‌م تاوانبارة لابده‌ین. با به‌چاوی خۆی ئه‌م به‌هه‌شته‌ بیینیت...).

گویم له‌ هاره‌ی پیکه‌نینه‌ی سه‌ریازه‌کان بوو. هه‌ستم به‌ده‌ستیکی زهر کرد که‌ گرتی په‌رۆکه‌ی سه‌رچاومی ده‌کرده‌وه. ته‌وژمی رووناکی، به‌رچاوی خسته‌ ره‌شکه‌ و پێشکه‌. ده‌روه‌ یه‌کجار روژن بوو. ده‌ستیان له‌ پشتمه‌وه

کردمه‌وه. دوو سه‌ریاز ده‌ستیان دایه بن بائم و هه‌لیانساندمه سه‌ریی و پیش خۆیان دام.

له سالۆنه‌که‌دا ویستم تا ده‌توانم ده‌وروبه‌ری خۆم بپشکنم و بزانیم له کویم که یه‌کیک له سه‌ریازه‌کان زلله‌یه‌کی تیسره‌واندم و وتی:

(سه‌یری ئەم لا و لا نه‌که‌یت...).

له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ئه‌وه‌ی دیم بۆ من که‌م نه‌بوو. گومانم نه‌ما که له سه‌ریازگه‌یه‌که‌دام له دلێ خۆمدا ئه‌وه‌م دووپات ده‌کرده‌وه که من سه‌ریاز نیم و له شه‌ردا نه‌گیراوم ئیدی، بۆ هیناومیانه‌ته‌ نه‌بوو ئه‌م سه‌ریازگه‌یه‌وه؟ و هه‌لامم پێ نه‌بوو.

کردیانم به‌ژوو‌ریکا، هیچ له‌سه‌ر ده‌رگا‌که‌ی نه‌نووسرا بوو. له‌ نێوه‌پراستی ژوو‌ره‌که‌دا، رایان گرتم و سه‌ریازه‌کان چوونه‌ ده‌ری. هه‌ستم گرد کرده‌وه، له به‌رامبه‌رمدا ئه‌فسه‌ریکی سێ ئه‌ستیره، له‌ پشت میزێکی ته‌خته‌ی گه‌وره‌وه، دانیشتیوو. به‌سه‌ر و پۆته‌لاکیدا له‌ کاربه‌ده‌ستیکی - به‌واتای سه‌ریازه‌کان - ئەم به‌"هه‌شت"ه ده‌چوو. سمیلێ ره‌ش و بژی، به‌لالغاوه‌یدا، به‌وینه‌ی ژماره‌ هه‌شت، شو‌ر ببوو‌ه‌وه.

بێ ئه‌وه‌ی هیچ سه‌ر هه‌لبه‌ری، کاغه‌زی نێو فایلیکی به‌رده‌می تاوتوی ده‌کرد.

چاوم به‌خیرایی به‌ژوو‌ره‌که‌دا گێرا. له‌ ژوو‌ری فه‌رمانبه‌ریکی ئاسایی ده‌کرد. له‌وه ناچێ لێره ئه‌شکه‌نجه‌ بدریم. سه‌ری هه‌لبه‌ری به‌قیزه‌وه تیی ده‌روانیم. وتی:

(له‌سه‌ر ئه‌و کورسییه‌ دابنیشه!!).

له‌ سه‌ره‌تادا پروام نه‌کرد، بۆیه ئاو‌پێکم بۆ پاشه‌وه‌ی خۆم دایه‌وه. که‌سی لێ نه‌بوو. دیار بوو هه‌ستی به‌دوودلیم ده‌کرد، بۆیه ئیشاره‌تی بۆ یه‌کیک له کورسییه‌کانی ژوو‌ره‌که‌ کرد و جارێکی تر وتی:

"فه‌رموو دابنیشه!!".

له‌ پاستیدا زۆر سه‌رم له‌م ره‌فتاره‌ی سو‌رما. تا دوینێ به‌له‌قه و قۆناغه

تفه‌نگ سه‌ر و پۆته‌لاک و جه‌سته‌میان ده‌کو‌تایه‌وه و ئه‌مرۆ فه‌رمووی دانیشتم لێ ده‌که‌ن.

ئه‌فسه‌ری پشت میزه‌که‌ زۆر له‌ سه‌رخۆ وتی:

"نانت خواردوو؟!"

خه‌ریک بوو له‌ برسا بچرم به‌لام یه‌کسه‌ر وتم:

"به‌لێ..."

پاش تۆزێک وتی:

"ئه‌ی هیچت پێویست نییه‌؟"

تینویتی وزه‌ی لێ پرېسووم. گه‌رووم پێکه‌وه نووسا بوو. به‌دوودلییه‌وه وتم:

"ئاو..."

گه‌ر ده‌یزانی چهند تامه‌زرۆی ئاو ده‌که‌م، تیزابی بۆ ده‌هینام، به‌لام ئه‌و زه‌نگیکی لێدا و به‌پاسه‌وانی به‌رده‌رگا‌که‌ی وت: "ئاو به‌هینه"

هینده‌ی نه‌برد، پاسه‌وانه‌که‌، به‌خۆی و سو‌راهی‌ک ئاوی سارده‌وه، خۆی کرد به‌ژوو‌ردا.

هه‌لمی سارد ده‌وروشتی سو‌راهی‌که‌ی داپۆشیبوو. ئه‌فسه‌ره‌که‌ به‌په‌نجه ئیشاره‌ی بۆ پاسه‌وانه‌که‌ی کرد که ئاوم بداتی.

وابزانی پاسه‌وانه‌که‌ش له‌ سه‌ره‌تادا دوودل بوو، به‌لام بێده‌نگی ئه‌فسه‌ره‌که ئه‌و گومانه‌ی، بری، بۆیه لیم هاته‌ پێشه‌وه و په‌رداخێک ئاوی ساردی دایه‌ده‌ستم.

پروا ناکه‌م له‌ ژبانمدا ئاوی وا سارد و به‌له‌زتم خواردبێ، هه‌ر خێرا ده‌ستم راگرته‌وه و په‌رداخێکی ترم به‌په‌له‌ فردا. ئیدی چی ده‌بوو با ببوايه.

گه‌رووی په‌لاس وشکه‌وه بووم ساریژ بوو. له‌ رۆژی گرتنه‌که‌مه‌وه ئاوی سارد نه‌چوو بوو به‌گه‌روومدا.

ئه‌فسه‌ره‌که‌ سه‌ری هه‌لبه‌ری و وه‌ک رێچکه‌ی باسینکی پساو بگرته‌وه وتی:

"مامۆستا... (مامۆستا؟!) به‌راستی ئیمه‌ش پیمان ناخۆش بوو که ئەو شه‌وه وات به‌سه‌ر هات و بریندار بوو. هه‌رچه‌ند له‌ راستیدا هه‌له‌ و هه‌له‌شه‌یی خۆشت بوو..." که‌میکه‌ک راوه‌ستا و پرێ سه‌رنجی دام و وتی:

"به‌لام هیوادارم ئەم کیشه‌یه‌ زۆر نه‌خائینی و تۆش به‌زوو‌ترین کات چاک بیته‌وه..."

که‌وته‌وه‌ تاوتوێکردنی کاغه‌زه‌کانی به‌رده‌می و پاشان وتی:

"ناردوشمانه‌ به‌دوای دکتۆردا سه‌یرت بکات. هیچ دڵ له‌ دڵ نه‌ده‌یت. و بزانه‌ ئەم چەند رۆژه‌ میوانیت..."

میشکم ته‌واو ئالۆز بوو، سه‌رم له‌م شانۆگه‌رییه‌ ده‌رنه‌ده‌چوو:

"دکتۆری چی و میوانی چی؟"

به‌ده‌ستم نو‌قرچیکم له‌ لا رانم گرت. دلتیا بووم، که‌ ئەمه‌ی ده‌بیینم، خه‌و نییه‌. هه‌موو دیمه‌نه‌کانی ده‌وروپشتم شایه‌تی حالی زیندوویی ئەو ساته‌ بوون.

ئه‌فسه‌ره‌که‌ له‌سه‌ر قسه‌کانی به‌رده‌وام بوو:

"رژیمی نیشتمانی عێراقی - وه‌ک خۆتان ده‌زانن - هه‌رده‌م له‌ خزمه‌ت گه‌ل و خۆشگوزهرانی هاو‌لاتیانیدا بووه‌. پارته‌ی به‌عس‌یش نو‌تیه‌ری راسته‌قینه‌ی هه‌موو پیشکه‌وتووخوازه‌ نیشتمانه‌په‌روه‌ره‌کانی عێراقه‌، به‌عه‌ره‌ب و کوردییه‌وه‌..." باسی چی ده‌کرد. تو‌بلایی ئەمه‌ سه‌ره‌تای می‌شک شته‌وه‌ نه‌بیته‌. ماوه‌یه‌ک راوه‌ستا، دیار بوو ده‌یویست، قسه‌کانی به‌حسابی خۆی، له‌ ئاستیکی به‌رزدا بنو‌تین، چونکه‌ وتی:

"سه‌یری عێراقی دوینی و ئەم‌رۆ بکه‌."

شانم له‌باتی سه‌رم بۆ له‌قاند. نازانم له‌و جووله‌یه‌م تیگه‌یشت یان نا. به‌لام ئەو هه‌ر به‌رده‌وام بوو:

"نیشتمانی پیرۆزمان له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ ده‌وری دراوه‌. داروده‌سته‌کانی ئیمپیریا‌لیزم، هه‌میشه‌ خه‌ریکی ئەوه‌ن، که‌ عێراقی خۆشه‌ویستمان بخه‌نه‌وه‌ ژێر رکێفی کۆنه‌په‌رستان و ئیمپیریا‌لیه‌ت..."

زۆری تری له‌م باره‌یه‌وه‌ رست، که‌ می‌شکم بۆی هه‌زم نه‌ده‌کرا. من بیرم لای هاوه‌له‌کانی ترم بوون. تو‌بلایی هه‌موو گه‌یراین. وا بزانیم ئەفسه‌ره‌که‌ هه‌ستی کرد که‌ خه‌یاڵم په‌رش و بلاوه‌، بۆیه‌ به‌ده‌نگی به‌رز وتی:

"ئەم شه‌و پشوو‌ی خۆت بده‌ و تۆزێ بیر له‌ خۆت و نیشتمانه‌که‌ت، که‌ عێراقه‌، بکه‌ره‌وه‌. پیاوی دلتسۆز، ده‌بیته‌ هه‌رده‌م، له‌ خزمه‌ت نیشتمانی‌دا بیته‌."

که‌میکه‌ک وه‌ستا، کاغه‌زه‌کانی خسته‌وه‌ نیو‌فایله‌که‌ی به‌رده‌می و زۆر به‌شینه‌یی پێچایه‌وه‌. پاشان وتی:

"تۆش مرۆقیکی خوتنده‌واری. هیوادارم به‌ئه‌رکی نیشتمانیی خۆت هه‌لبه‌ستی و تاوانکار و دو‌ژمنانی گه‌لمان بۆ ده‌ستنی‌شان بکه‌یت..."

ئهمه‌ی وت و یه‌کسه‌ر زه‌نگیکی لیدا و داوای سه‌ربازه‌کانی کرد. دوو سه‌رباز هاتنه‌ ژووره‌وه‌ و به‌هه‌موو هێزبان پێیان کوتا به‌زه‌وی ژووره‌که‌دا و به‌یه‌ک ده‌نگ وتیان:

"ئه‌مر قوریان."

ئه‌فسه‌ره‌که‌ سه‌رپکی له‌قاند و پێی وتن:

"ئەم شه‌و مامۆستا «مامۆستا?!» میوانی ئیمه‌یه‌. هه‌رچی پێویست بوو، بێ دلی مه‌که‌ن..."

پاشان وتی:

"ده‌ست و چاوی مه‌به‌ستنه‌وه‌!!"

سه‌ربازه‌کان به‌شینه‌یی پێش خۆیان دام. ده‌رگای ژووره‌که‌یان بۆ کردمه‌وه‌. که‌ ده‌رگاکه‌یان له‌سه‌ر داخستم، له‌ شوێنی خۆم دانیشتم و بیرم له‌ هه‌لسوکه‌وتی ئەفسه‌ره‌که‌ ده‌کرده‌وه‌ و له‌ دلی خۆمدا وتم:

"ئەمان ده‌یانه‌وێ سه‌رته‌تا به‌خۆشی بیته‌."

به‌ده‌ست و چاوی کراوه‌، له‌ شوێنی خۆم، له‌سه‌ر چیمه‌نتۆکه‌، بۆی راکشام.

ئەو شەو هەر بەتاگا بووم، خەو نەدەکەوتە چاوم. دەمویست دیمەنەکانی ژووری لیتیرسینەو و قسە بێ سەر و شوینەکانی ئەفسەرەکه، بەتەواوی شی بکەمەو و لیتووی بگەمە ئەنجامی و خۆ ئامادەکردنیک، بۆ بانگکردنی داها توو.

هەلۆیست بۆ وا گۆرا، کابرای ئەفسەر بۆ وا بەنەرمی رەفتاری دەکرد.

تۆ بلایی، لیرە، لیکۆلینەو بەم شیتوویە بیت یان لیرە ئەشکەنجە نەبیت. کابرای ئەفسەر زۆر بەهیتمن و نەرمی لەگەڵدا دەناخاوت. قسەکانی هیچ توندوتیژی و هەرەشە پێوە دیار نەبوو، لەگەڵ ئەوەشدا هیچ گومانم لەو هەدا نەبوو کە ئەو شانۆگەرییە تەنیا بۆ هەلخەلە تاندن و چاوبەستان و هەگبە هەلپشتن و لەمەوپاشیش بۆ سم پێدانان بوو. خۆیان چاک دەیانزانی بۆ گرتوویانم.

لە راستیدا، خۆشم، پێکەنینم بەو دام و دەستگایە دەهات، کە بەو شیتووی ساویلکانە دەبانەوێ خەلکی پرووختین و گری کۆتیرە کاری نەپینی بە "میوانداری" بکەنەو. سەیری دیمەنەکی دەورپوشتم کرد و لەبەر خۆمەو و وتم:

"بەخوا میوانی چاکم! میوانداری هەر وا دەبێ..."

سەرئنج دایە پەنجەرە داخراوەکی بەرامبەرم. دەبێ سوود لەم چاو نەبەستان و دەست گری نەدانە وەر بگرم. هەستامە سەر پێ و چوومە بەردەم پەنجەرەکه، کە بەپلیتیتیکی سەرتاسەری داپۆشرا بوو. دەستم دا لە پلیتەکەو، هیشتا هەر گەرمی رۆژی پێوە ما بوو.

پلیتتی سەر پەنجەرەکه دوو رۆلی دەگێرا، چۆن سەرپای پەنجەرەکهی دادەپۆشی و هیچ مۆلەتی بەبیینی دەروە نەدەدا، ئاواش بەرۆژ دەبوو مایە داغ بوونی ژوورەکه.

سەرئنج دایە بنمیچی ژوورەکه، پاشان بۆ دیوارەکان، قەمغەیی خۆینی

مەییو بەسەر دیوارەکاندا نەخش و نیگارێکی سەرئنج راکیشی دروست کردبوو.

لە هەندیک جێدا لە دەست دەچوو، لە هەندێ جێی تردا لەسەر، بەگشتی، تابلۆیەکی سامناکی پیشکەش بەدانیشتوانی ژوورەکه دەکرد. لە دلی خۆمدا وتم:

"خۆ تیرە ژووری ئازاردان نییە؟ ئەو ئەو هەموو خۆینە چین؟..." خەیاڵم بۆ بەرگری بەندەکانی پیش خۆم دەچوو. تۆ بلایی ئەوانە بەرەنگاری سەربازەکان هەر لەم ژوورەدا نەبووبنەو و ئەوانیش، هەر لەم ژوورەدا ئەشکەنجەیان دابن. گەر نا خۆینی سەر ئەم دیوارانە مانای چی.

میتروولەیک بەلا ملامدا هەلگەرا. دیار بوو ئەویش لە برسە هۆلی خۆی دەدا. میتروولەیکم بەئەسپایی نایە بان زەوی. سەرئنج دەدا، بەهەموو لایە کدا ملی دەنا، دیار بوو بۆ بژتوی خۆی عەوداڵ بوو، بەلام لەم ژوورە چۆلەدا، هیچی دەست دەکەوت. بەلاچا و هەر سەیریم دەکرد کە ملی پێی ئازادی گرتە بەر و بەژتیر دەرگای دەروەدا ملی بەرەو جیهانی ئازادی نا.

لرخەیی پاسەوانی ئەو دیو دەرگاکە سەرئنجی راکیشام، بۆیە دەستبەجی منیش، روو لە لای دەرگاکە، بەئەسپایی خۆم خشاندا، دەترسام بەجۆلەم سەربازەکه بەتاگا بەینمەو. تریەیی هەنگاویکی دوور دەهاتە بەرگوتیم و جاروبار شریخەیی راکیشانی میلی تەفەنگی و سەدای کێی زەلام دەبیسترا.

من زیاتر تامەزرۆی ئەو بووم کە بزنام پاسەوانی ئەو دیو دەرگاکە بەراستی خەوی لیکەوتوو یان نا، بۆیە تا توانیم، خۆم لە دەرگا ئاسنەکه نزیک کردوو. کە لە ناکاوتیکدا لتریکم دا و سەرم دای بەدەرگاکەدا.

و هک زەنگی کلێسا دەنگی دایەو. دەنگی ئاسنەکه هەر نەدەبرایەو. دەتوت بۆمبیک لە ژوورەکهدا تەقیو تەو. هەر لە جێی خۆم وشک بووم.

پاسەوانەکه هاواری لێی هەلسا و قیژاندی:

"ئەو سەگباب تا ئیستا نەنووستوویت؟"

فزه‌م له خۆم بری و هه‌ناسه‌م له سنگمدا قه‌تیس کرد. ده‌مویست، به‌زوو‌ترین کات، بچمه‌وه شو‌ینه‌که‌ی خۆم، به‌لام دل‌نیا نه‌بووم له‌وه‌ی که بتوانم به‌بیده‌نگی بگه‌مه‌وه، هه‌ر بۆیه‌ش، بی‌جوول‌ه، له‌ پشت ده‌رگا‌که‌وه نقه‌م له‌ خۆم بری و خۆم مه‌لاس دا. پاسه‌وانه‌که‌ که‌وته‌ پیا‌سه‌ کردن و چه‌ند جارێک میلی تفه‌نگه‌که‌ی راکیشا. ده‌یویست به‌ئاگایی خۆی نیشان بدات. من هه‌ر بی‌جوول‌ه بووم.

ته‌قه‌ی پۆستال‌تیکی دوور، که‌ ورده‌ ورده‌ نزیک ده‌بووه‌وه، هاته‌ به‌رگو‌یم، که‌ ته‌واو له‌ ژووره‌که‌م نزیک بووه‌وه، به‌ئاسانی گو‌یم له‌ بوو، که‌ سلاوی کرد و به‌ده‌نگی به‌رز وتی:

"جاسم که‌ی سه‌ره‌ی پاسه‌وانیت ته‌واو ده‌بیت؟"

پاسه‌وانه‌که‌م که‌وابی ناوی (جاسم) ه. له‌ وه‌لامدا وتی:

"عه‌لوان... گو‌یم له‌ زرمه‌به‌کی گه‌وره‌ بوو، تو‌گو‌یت له‌ هیچ نه‌بوو..."

له‌ وه‌لامدا ئه‌ویش وتی:

"زرمه‌ی چی... دیاره‌ خه‌وت له‌ که‌وتوو، یان گو‌یت زرنگاوه‌ته‌وه... دهن زرمه‌ی چی؟"

جاسم وتی:

"سه‌عات و نیو‌تیک پاسه‌وانیم ماوه... تو‌ژی دانیشه‌ لام..."

هه‌ستم کرد، که‌ هه‌ردووکیان، له‌ په‌نا ده‌رگا‌که‌دا هه‌لترووشکان.

- چه‌ند به‌ندتان لایه‌؟

- ته‌نیا یه‌ک سه‌گی کوری سه‌گ.

- ئه‌ی لای ئیوه‌؟

- جمه‌ی دی... نازانم ئه‌م کوردانه‌ بۆ وا ده‌که‌ن. رۆژانه‌ ده‌یان و سه‌دانیان له‌ ده‌گیڕی و نازار و ئه‌شکه‌نج ده‌درین، که‌چی ئه‌مانه‌ هه‌ر به‌رده‌وامن له‌ سه‌ری‌چی. تیناگه‌م چۆن وا رۆژ له‌ دوا‌ی رۆژ به‌ندمان هه‌ر لا‌ زیاد ده‌بی، ئه‌مه‌ سه‌ره‌پای ئه‌م هه‌موو تیه‌له‌دان و زبندانی کردن و خنکانده‌. تیناگه‌م. ده‌زانی ئه‌م‌رۆ، پینج به‌ندی نو‌ییان بۆ هه‌ینان، یه‌کیکیان ته‌مه‌نی ته‌نیا

دوانزه‌ ساله‌... دوانزه‌ سال... بروا ده‌که‌ی...

- دوانزه‌؟!

- به‌لێ دوانزه‌. ده‌چێ به‌عه‌قلتدا مندا‌لتیکی دوانزه‌ سالان قومبه‌له‌ی بی گیرا بی و سه‌ر به‌یاخیبووه‌کان بی؟.

ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ بوون، پاشان عه‌لوان وتی:

"ده‌زانی من ته‌نیا پینج مانگم ماوه‌ و سه‌ربازی ته‌واو ده‌که‌م"

جاسم له‌ وه‌لامیدا وتی:

"ته‌نیا پینج مانگ؟ ئه‌ی پاشان چی ده‌که‌ی؟"

- چی ده‌که‌م؟ ئه‌ی بۆم نه‌گیڕاویته‌وه، که‌ من پینج سه‌ربازی، فیتته‌ر بووم.

که‌می‌ک بیده‌نگ بوو، پاشان وتی:

- له‌ جاده‌ی شیخ عومه‌ر دووکانم هه‌بوو. هه‌رکه‌ سه‌ربازیشم ته‌واو کرد، ده‌چمه‌وه سه‌ر دووکانه‌که‌م.

- ئه‌ی نیازت نییه‌ سه‌ربازیه‌که‌ت تازه‌ بکه‌یتته‌وه...؟.

دیار بوو ئه‌وه‌ جو‌ره‌ نوکته‌یه‌کی نیوان خۆیان بوو، چونکه‌ هه‌ردووکیان دایانه‌ هاره‌ی پیکه‌نین.

شنه‌ بایه‌کی فینک له‌ بن ده‌رگا‌که‌وه‌ ده‌هاته‌ ژووری، دیار بوو گه‌رما به‌شهو هه‌یند تینی نه‌ده‌ما، هه‌رچه‌ند من له‌ ژووره‌ گه‌رمه‌دا، که‌ به‌رۆژ ده‌توت مه‌نجه‌نیقه‌، هه‌ستم ته‌نیا به‌گه‌رمی ده‌کرد، به‌لام دیار بوو شه‌و دره‌نگان، که‌می هه‌وا‌ی فینک له‌ ژیر ده‌رگا‌که‌وه‌ ده‌هاته‌ ژووری، ئه‌وه‌ش بۆ من سوودبه‌خش بوو.

جاسم دیار بوو ده‌یویست درێژه‌ به‌باسه‌که‌یان بدات، چونکه‌ دووباره‌ وتی:

"عه‌لوان وتت فیتته‌ر بوویت؟"

له‌ وه‌لامدا وتی:

"به‌سه‌ری تۆ جاسم، هه‌ر وه‌سف ناکرئ... ئای هه‌رکه ئیواره‌مان لی ده‌هات، من و فله‌یح و کازم، ئه‌وانیش هه‌ر فیتته‌ر بوون، یه‌کسه‌ر به‌ته‌کسییه شه‌یه‌ک ملی پێگامان بۆ (ئه‌بو نه‌واس) ده‌گرت و له‌ویش رۆژرومان به‌عاره‌ق ده‌شکان...".

تۆزیک بیده‌نگ بوو، پاشان وتی:

(ئه‌ی ماسی سه‌گف بۆ نالیی... شه‌وی یه‌ک دوو ماسیشمان ده‌کرد به‌شوینیدا... دیاره‌ به‌بیره‌ی سارده‌وه....

- ئه‌ی دوایی چیتان ده‌کرد؟

- تالیه‌که‌ی خۆمان ده‌کرد به‌مالی (ئوم عه‌باس) دا یان هه‌ر شتی‌کمان له‌و سه‌رجادانه‌ ده‌گرته‌وه...

ده‌نگی ترپه‌ی په‌وتیکی خیرا و تووژی نیوانیانی پساند و به‌ته‌واوی بیده‌نگی کردن. منیش، به‌سنگه‌ خشکی، هاتمه‌وه شوینی خۆم. بال‌م نایه ژیر سه‌رم و بیرم بۆ لای (موختار) ده‌چوو. که‌ساس ده‌هاته‌ پێش چاوه‌...

***

(٦)

له‌ ده‌نگی کردنه‌وه‌ی زنجیر و قوفلی سه‌ر ده‌رگا، خه‌به‌رم بووه‌وه. هه‌موو گیانم نیشته‌بووه سه‌ر ئاو. ده‌رگای ژووهره‌که‌یان کرده‌وه و پاسه‌وانی به‌رده‌رگا که‌ بۆ سه‌رئاو پێش خۆی دام. رۆژ بې‌بووه‌وه و ده‌وروبه‌ر به‌ته‌واوی رووناک بوو. منیش سوودم ته‌واو له‌ چاوه‌ نه‌به‌ستنه‌وه‌م کرد و هه‌ر به‌لا‌چاوه‌ به‌ئاره‌زووی خۆم، سه‌یری ده‌ورویشتی خۆم، کرد، پاسه‌وانه‌که‌ له‌ دو‌اوه‌م ده‌رۆشت. به‌سه‌ر پلی‌کانه‌یه‌که‌دا سه‌ری خستم و ئاوده‌ستتکی پێشان دام. ئه‌وه‌ی له‌ ئاوده‌سته‌که‌دا سه‌رنجی راکێشام، په‌نجه‌ره‌یه‌کی بچکۆلانه‌ بوو، که‌ به‌سه‌ر ده‌ره‌وه‌دا ده‌پروانی. تا توانیم خۆم به‌رز کرده‌وه. ده‌ره‌وه‌ی سه‌ربازگه‌که‌ دیار بوو، به‌لام ده‌شتیکی چۆل و هۆل بوو، تا چاوه‌ بری ده‌کرد، له‌ درک و دال‌ به‌ولاوه‌، هه‌چی تر نه‌ده‌بینرا. ده‌بێ ئه‌م سه‌ربازگه‌یه‌ له‌ ده‌ره‌وه‌ی شاری

که‌رکووک بێ. پاسه‌وانه‌که‌ له‌ ده‌رگای دا و منیش خۆم ئاماده‌ کرد. پێش خۆی دامه‌وه، ئه‌مجاره‌ رووم له‌ نێو سه‌ربازگه‌که‌ بوو. ئه‌وه‌ی دل‌نیا بووم لێی ئه‌وه‌ بوو که‌ ئه‌مه سه‌ربازگه‌یه‌کی ئاسایی نییه‌. ده‌بێ شوینی لیکۆلینه‌وه‌ی سه‌ربازی یان شتی‌ک له‌و بابه‌ته‌ بێ، چونکه‌ هه‌یج چه‌ک و ته‌قه‌مه‌نییه‌کی گه‌وره‌م به‌دی نه‌ده‌کرد. سه‌ربازگه‌کانیش که‌ له‌ نێو حه‌وشه‌که‌دا هه‌ل‌ده‌سووران، هه‌موو بێ چه‌ک بوون.

پێش ئه‌وه‌ی ده‌رگای ژووهره‌که‌م لێ دا‌بخرئ، سه‌موونیکێ ره‌ق و چایه‌کیان بۆ هه‌ینام. سه‌موونه‌که‌م به‌هه‌یج شتیه‌یه‌ک بۆ نه‌خورا.

ئه‌و رۆژه‌م هه‌ر به‌پیا‌سه، له‌ ژووهره‌که‌دا، برده‌ سه‌ر. هه‌رچه‌ند گه‌رمی تا ده‌هات پتر ده‌بوو. له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا چه‌ند جارێک ده‌ستم له‌ پلیتی سه‌ر په‌نجه‌ره‌که‌دا. داغ بوو. لای عه‌سر، که‌ سه‌ربازگه‌که‌ کشومات بوو، گوتم له‌ ده‌نگی هاتوهارێک بوو. هه‌ستم دایه‌ خۆم که‌ بزانه‌ ئایا ئه‌و هاواره‌ (موختار)ی هاوه‌لمه‌. به‌لام بێ سوود بوو. مرۆف به‌هاوار و گریان که‌س نانا‌ستیه‌وه. هه‌ر خوا بکات که‌سی تر نه‌گیرایی.

له‌ بن ده‌رگا که‌وه‌ ده‌پروانییه‌ ده‌رئ. تاریکی، ورده‌ ورده‌، بالی به‌سه‌ر سه‌ربازگه‌که‌دا ده‌کێشا. من بیرم لای چاوپێکه‌وتن و لیکۆلینه‌وه‌ی دا‌هاتوو بوو.

له‌ ژووهره‌که‌دا هه‌ر خه‌ریکی پیا‌سه‌کردن بووم. ژماره‌ی هه‌نگاوه‌کانم ده‌ژمارد. هه‌رکه‌ لیم تیک‌ده‌چوو، سه‌رله‌نوئ، ده‌که‌وتمه‌وه‌ ژماردن.

ته‌قه‌ی په‌وه‌ پۆستالیکێ خیرا، به‌ئاگای هه‌ینامه‌وه‌ و یه‌کسه‌ر له‌ شوینی خۆم دانیشتم. زنجیر و قوفلی ده‌رگا که‌یان کرده‌وه. دوو سه‌ربازی نوئ بوون، هه‌ردووکه‌ چه‌کدار بوون، یه‌کێکیان، بالا کورتیکێ تیک‌سمراو بوو، فه‌رمانی پێدام:

"پێشمان که‌وه".

هه‌ستامه‌ سه‌ر پێ و خۆم ئاماده‌ کرد. په‌لیان نه‌به‌ستمه‌وه‌، به‌لام لوله‌ی تفه‌نگه‌کانیان له‌ پشتم گیرکرد و پێش خۆیان دام.

له‌ دل‌ی خۆمدا وتم:

"میوانی ته واوا!"

له ژووره که ی دوینی شه ودا رایان گرتم. ئەمجاره سێ کهس، له پشت میز هه کهوه، به ته نیشته یه کهوه دانیشتبوون. دووانیان ئەفسهر و یه کێکیان جلی مه ده نی پۆشیبوو. رهنگ زهره و خوین تال و تووره ده هاته پیش چاو. له وانه ده چوو، که ههرگیز، هه تاو نابین و هه میسه، له ژیرزه مینه کاند، خه ریکی نازار و ئەشکه نجه دانن. به سه ر و پۆته لاکیدا دیار بوو له پسپۆرێکی شاره زای نازاردان و لیپرسینه وه ده چوو. خوشم تینه ده که یه شتم له سه ر بازگه دا و خه لکی مه ده نی. له وه ده چوو کار به ده سه سته یکی حیزبی گه و ره بێت. ئەو ئیشاره ته ی بۆ کردم و وتی:

"له سه ر ئەو کورسی به دانیشه."

کورسی به کی حه یزه رایان له ناوه راستی ژووره که دا دانا بوو. منیش بی سێ و دوو له سه ری دانیشتم. ئەویش، ههر به دانیشتم، وه ک باستیکی پچراو ته واو بکات وتی:

"دوینی شه و یارمه تی درایت که پشوو به ده یه و میشکی خۆت ساف بکه یه..."

ههر دوو ئەفسه ره که ش سه ری ره زامه ندییان ده له قاند. یه کێکیان ئەوه ی دوینی شه و بوو.

"هیوادارین، بی گیرمه و کیشه، هه موو راستی به کان بلتیت: ئیمه له هیچ، هاوالاتی ناگرین، بۆیه داوات لی ده که یه که به خۆشی هه موو شتی کمان بۆ ده ر به یه یه و ده سته هاو کاریمان بۆ درێژ بکه یه. دیاره ئیمه ش به و پێیه ره فتارت له گه ل ده که یه..."

دیار بوو ئەمه شتێ بۆتیک بوو بۆ رووخاندنی گیراو. ده بانویست له پێشدا به خۆشی و به نه رمی له گه لی بجوولتینه وه. من ههر بیده نگ بووم، یان راستتر وایه بلتیم، ده مو یست، له پرسیاردا وه لام به ده مه وه. ده مزانی هه موو وشه یه کم، حسابی بۆ ده کړی.

کابرای مه ده نی، له سه ر قسه کانی به رده وام بوو:

"وه ک چه ند رۆژتیک له مه و به ر پیمان وتیت؛ ئیمه ناگاداری هه موو که یه

و به یه یکتان بووین، بۆیه خۆ گیل کردن، ته نیا ده بته مایه ی نازار و ئەشکه نجه یه کی بی کۆتایی. ئیمه ته نیا راستیمان له تۆ ده وی. ته نیا راستیشه که تۆ رزگار ده کات و ده تخاته وه نیو که سوکارت...

یه کتیک له ئەفسه ره کان وه ک فه رمانی عه سه کهری بدات وتی:

"فه رموو چیتان پێیه بیلین..."

چی بلتیم؟ باسی چییان بۆ بکه م. بۆیه له وه لامیدا وتم:

"دوینی و پێری هه رچی پرسیارێ کرایی وه لام داوه ته وه."

ئه فسه ره که ی دوینی شه و مسته کۆله یه کی دا به مپزه که دا وتی:

"چیت وتوو؟ له کۆمه لتی درۆ و ده له سه زباتر. خۆت به زبهره ک نیشان مه ده. بلتی کێ ده مانچه کانی بۆ هینان، کێی تران له گه لدا بوو، له کام مال تاوانباره کانی شاخ ده شارنه وه. ماله نه یه نی به کانتان کامانه ن. کێ یارمه تیتان ده دات. ئەوانه بلتی..."

ده مو یست له وه لام خۆم قوتار بکه م بۆیه وتم:

"هه رچی پرسیارێک کراییت وه لام داوه ته وه."

ئه فسه ره که هه سته یه سه ری. ئەوسا زانیم چ که ته یه که. ده سته دایه دارتیک، لیتم هاته پێشه وه. وتی:

"گوری سه گ. ده ته وی نمایش بنوینی. ده ته وی کێ هه لبخه له تینی."

داره که ی ده سته راده وه شان و هاواری سه ر بازه کانی به رده رگای کرد وتی:

"ئه م سه گه م بۆ به کورسی به که وه شه ته ک ده ن."

له چاو تروو کانی کدا، فه رمانه که یان به جیهینا و به کورسی به که وه به ستمیانه وه.

ئه فسه ره که ش که لیتم هاته پێشه وه و شه قیکی له کورسی به که دا، به کورسی به که وه، به پشتا که وتم. چه ند جارێک داره که ی به ئەسپایی ده کیشا به بنی پیمما و له ناکا و به هه موو هیزی دارتیکێ سه رواند به ژیر پیمدا. وه مزانی ژووره که رووخا به سه رمدا. من له داری سیه م و چواره مدا له هۆش خۆم چووم. نازانم چه ند بی ناگا بووم، به لام به رشتنی دۆلکه یه ک سه هۆلا و به سه ر و چاومدا، به ناگا هاتمه وه. هه موو گیانم زریکه ی ده کرد.

کورسییه که بیان وهک خۆی لێ کردهوه. ههستم به ئازاریکی له توانا به دهر دهکرد. خه‌ریک بوو برشیتمه‌وه. سه‌رنجی ژووره‌که‌م دا، هه‌موو شتیکی زه‌ردباو ده‌هاته پێش چاوم. ئەفسه‌ره‌کان ده‌میان ده‌جوولاند. گویم له هیچ نه‌بوو.

پیاوه ره‌نگ زه‌رده‌که له جیبی خۆی هه‌لستا. ئاله‌تیکی درێژکۆله‌ی به‌ده‌سته‌وه بوو، له لایینی ده‌ستی ده‌چوو. لیم نزیکی که‌وته‌وه. چهند شتیکی وت. هیچم نه‌ده‌بیست.

ئاله‌ته‌که‌ی نایه په‌نا گویمه‌وه. میتشکم خه‌ریک بوو بته‌قی. هه‌موو گیانم هه‌لده‌له‌رزى. شه‌پۆلی ته‌زوویی کاره‌با بوو. ده‌ماره‌کانی له‌شم ژانیان ده‌کرد. چهند جارێک هه‌لتنجم دا. سه‌رم گه‌یژی ده‌خوارد. هه‌موو ده‌ورو به‌رم ده‌خولایه‌وه. سه‌رم بۆ رانه‌ده‌گیرا. رووناکی ژووره‌که تا ده‌هات کتر ده‌بوو. هه‌موو شتیکی له‌به‌ر چاوم بچووک ده‌بۆوه تا بووه یه‌ک نوقته و ئیتر هیچ له‌به‌ر چاوم نه‌ما...

***

(۷)

چاوم هه‌لبه‌ری، تاریکی گه‌مارۆی دا‌بووم. له‌شم نوقومی ئاو بوو، به‌ئه‌زه‌ت هه‌ناسه‌م بۆ ده‌درا. به‌ده‌وری خۆمدا روانیم، له‌ره‌شایی زیاتر، هیچی ترم به‌دی نه‌کرد. ویستم هه‌ستمه‌ سه‌رپێ، ئازاریکی ریچکه‌ی سه‌ره‌وژووری گرت و به‌نیو ده‌ماره‌کاندا په‌وتی ده‌کرد. ژووره‌که ورده ورده رووناک ده‌بووه‌وه، دیار بوو سه‌ره‌تای رۆژیکی نوێیه. ده‌ستم برد بۆ بنی پێم. زامه‌کانی ته‌ر و بر بوون. هه‌موو جوولانیکی جه‌سته‌م، شه‌پۆلی ئازاری تری ده‌ورووژاند. دهنگی هاواریکی دوور، جه‌رگی هه‌یمنی ئەو به‌ری به‌یانیه‌ی شه‌قار ده‌کرد. ئەم درندانه، تا ئیستاش، هه‌ر له‌خه‌لکی ده‌ده‌ن. زۆرم تینوو بوو، تینوویه‌تیم، جوگه‌ی خه‌یالمی رووه‌وه هه‌وارگه‌ی قه‌دیپال شاخه‌یکی لووتکه‌ سپی ده‌برد. شنه‌ی با، تیسکی گژوگیای که‌نار جوگه‌کانی شان ده‌کرد و له‌ره‌ی به‌گه‌لای تووه هه‌راشه‌کانی ئەو ده‌شته سه‌وزه ده‌کرد. ده‌می عه‌ززه‌تیم ژهنده نیو ئاوی کانیه‌کی روون و ته‌زبوو و

تا توانیم ئاوم خوارده‌وه. به‌لام تینوویه‌تیم نه‌ده‌شکا. کردنه‌وه‌ی ده‌رگا و فریدانی سه‌موونیه‌کی ره‌ق، به‌ئاگای هه‌ینامه‌وه. ده‌رگا داخرايه‌وه، ویستم چاوم لێک بنیتمه‌وه. بێ هه‌وده بوو. دیمه‌نه‌کان هه‌موو تیک ئالان و له‌به‌ر چاوم ون بوون. ده‌ستم دایه سه‌موونه‌که و گازیکم لێ گرت. هه‌ولیه‌کی بێ سوود بوو. گه‌رووم پێکه‌وه نووسا بوو. سه‌موونه‌که‌م له جیبی خۆی دانایه‌وه.

ده‌مه‌و نیوه‌رۆ، ده‌روپشت، کپ بوو. دهنگی هاوار و ئازاری لێدان نه‌ده‌هاته به‌رگویم. ورده ورده دیمه‌نه‌کانی شه‌وی پێشوو ده‌هاته‌وه یادم. دوینی، ئەوانه، که‌وته‌ به‌کاره‌ینانی کاره‌با. تۆ بلیتی ئەم درندانه شتی له‌وه زیاتریان هه‌بیست. ئەه‌ی بۆ نا. هه‌ر ئەمانه نه‌بوون، له‌ناوه‌راستی شه‌سته‌کاندا، چاو و نینۆکی خه‌لکیان ده‌رده‌کیشا.

ئەمانه نه‌بوون ده‌ستی خه‌لکیان له‌بندا ده‌بهری، ئوتووی داغسویان ده‌چزانده‌پشتدا. هه‌ر ئەمانه نه‌بوون به‌ندیان، له‌حه‌وزی تیزابدا، ده‌توانه‌وه. خۆم ده‌هاته به‌رچاو، له‌که‌نار حه‌وزیکی تیزابدا، سه‌ربازیه‌کی ره‌شتاله‌ی سیخن ده‌یشیراند به‌سه‌رمدا:

"راستی نه‌لێیت فریت ده‌ده‌ینه ئەم حه‌وزه‌وه".

دلم داخواریا. هه‌ستمه‌ سه‌رپێ. پێکانم ژانیان ده‌کرد، که‌وته‌ پیاسه به‌ژووره‌که‌دا و له‌به‌ر خۆمه‌وه و تم:

"با بزانی دیداری داها‌توو چۆن ده‌بیست".

ده‌مه‌ و ئیوارێ، ناو سه‌ربازگه‌که، ته‌واو هه‌یمن بوو. من رۆژه‌کانم لێ تیکچوو بوو، به‌لام به‌م بیده‌نگیه‌ی، له‌رۆژی هه‌ینی ده‌چوو. جیره‌ی زنجیری تانکیک ده‌هاته به‌رگویم.

تاریکی، تا ده‌هات، ته‌نگی به‌پاشماوه‌ی رووناکی هه‌لده‌چنی. ژووره‌که، له‌گه‌رمیدا، ئیقی ده‌دایه‌وه. گویم له‌دهنگی ته‌قه‌ی چهند پۆستالیک بوو که‌ رووه‌و ژووره‌که‌ی من ده‌هاتن. که‌ ده‌رگا که‌یان خسته سه‌رپشت، دوو سه‌ربازی نوێ بوون. بێ ئەوه‌ی هیچم له‌گه‌لدا بلین، په‌ل و چاویان به‌ستمه‌وه و پێش خۆیان دام. له‌ژووریکدا رایان گرتم. چاویان کردمه‌وه. جگه‌ له‌تاریکی هیچی تر به‌دی نه‌ده‌کرا.

دهنگیک رایچله‌کاندم و وتی:

"ته‌مه دوایین جاره بانگت ده‌که‌ین. گهر راستیمان پی نه‌ل‌یت ئیتر جاریکی تر دنیای رووناک نابینیتته‌وه..."

تیشکی گلوپیکی زۆر به‌هیز درا له سهر و چاوم. چاوم ره‌شکه و پیشکهی ده‌کرد، ده‌نگه‌که که دیار بوو له پشت گلوپه‌که‌وه‌یه، به‌رده‌وام بوو:

"ئیس‌تا ئیتر له‌وه زیاتر خۆت گیل مه‌که. چی ده‌زانی پیمان بل‌ی..."

من، دل‌م به‌وه خۆش بوو، که ئەوان شه‌وی گرتنه‌که، هه‌یچ چه‌ک و ته‌قه‌مه‌نییه‌کیان لا نه‌گرتبووم، بۆیه له وه‌لامیدا وتم:

"هه‌رچی پرسیاریکم ل‌ی کراب‌ی وه‌لام داوه‌ته‌وه..."

ده‌ب‌ی کابرای پشت گلوپه‌که، زۆر به‌وه وه‌لامه‌م، قوشقی بووب‌ی، چونکه به‌هه‌موو هه‌یزی قه‌یزاندی:

"ته‌م تاوانباره سهر به‌ره‌و خوار به‌بنمیچه‌که‌دا هه‌لواسن، دیاره‌ فیری شه‌قه."

هه‌ر خه‌یرا، گوربسیکیان له‌ قوله‌ پیمه‌وه ئالان، و له‌ چاو ترووکانی‌کدا، سهر به‌ره‌و خوار، شو‌ریان کردمه‌وه. ته‌وژمی خوی‌ن ر‌یچه‌کی سهر به‌ره‌و خوار به‌ست. سهرم خوی‌نی تیزا، چاوه‌کانم خه‌ریک بوو به‌ته‌قین. هه‌ر ئەوه‌نده‌م زانی، به‌سو‌نده، که‌وتنه‌ شان و مل و پشت و باسکم.

نازانم چه‌ندیان ل‌یدام یان که‌ی بی هۆش که‌وتم. که‌ چاوم هه‌لب‌ری له‌ ژووره‌که‌ی خۆمدا فر‌یدرابووم. هه‌موو گیانم ژانی ده‌کرد. گویم کاس بوو. پشتم ده‌کزیاه‌وه و دل‌م تیکه‌ل ده‌هات. هه‌ستم به‌رووناکیه‌ک کرد. ده‌رگای ژووره‌که‌م کرابووه‌وه. سهر‌بازیک، له‌ ژوور سهرمه‌وه، هه‌لتوو‌تابوو به‌ده‌ست رای ده‌وه‌شاندم، چاوم ل‌یکنایه‌وه. له‌ خه‌و ده‌چوو. به‌ناسته‌م گویم ل‌ی بوو. سهر‌بازه‌که ده‌یوت:

"نازانم بۆچی خۆت وا ل‌یده‌که‌یت. بۆ قسه‌ ناکه‌یت. تا ئیس‌تا که‌س ل‌یره‌ ر‌زگاری نه‌بووه، ته‌گه‌ر ر‌ازی دل‌ی خۆی بۆ هه‌لنه‌رشتین..."

به‌ئاگا هاتبوومه‌وه، به‌لام خۆم به‌بی‌ئاگا نیشان ده‌دا. سهر‌بازه‌که به‌رده‌وام بوو:

"به‌راستی زۆر به‌زه‌بیم پیا د‌یتته‌وه. هه‌ز ده‌که‌م یارمه‌تیت بده‌م. ده‌ل‌ین پیاویکی خوی‌نده‌واری. خۆت تووشی ته‌م هه‌موو نازار و نه‌شکه‌نجیه‌یه بۆ ده‌که‌یت.

من وه‌کو مرۆفیک پیت ده‌ل‌یم، قسه‌ بکه‌ و با ب‌یریتته‌وه. تۆش خۆت، له‌وه زیاتر، تووشی ده‌رده‌سهری مه‌که. گه‌نجیت. ئیره‌ ئیره‌یه...

ویستم، له‌وه هه‌له‌دا، بزانه‌م ته‌و شوینه‌ کوئیه، بۆیه له‌ وه‌لامیدا وتم:

"بۆ ئیره‌ کوئیه."

بزه‌ه‌ک گرتی، دیار بوو سه‌یری له‌ پرسیاره‌که‌م ده‌هات چونکه‌ وتی:

"ئیره... ئیره‌یه."

سهرنجی سهر و پۆته‌لاکی سهر‌بازه‌که‌م دا. برۆکانی نه‌ستوو و تیکه‌ل بوون، هه‌ر ده‌می ده‌بزو‌اند. دانه‌کانی ر‌زیو و زه‌رد بوون. سهری به‌رز کردمه‌وه و وتی:

"بۆ وا ب‌یده‌نگی... من وه‌ک نامۆزگاری پیت ده‌ل‌یم. دان به‌راستییه‌کاندا به‌ینه، تا په‌ل په‌لیان نه‌کردوویت. خۆت گرنگی ئیس‌تا. بۆ ک‌یی ده‌که‌ن. بۆ هه‌ینده‌ ساویلکه‌ی. ته‌م پاله‌وان بازیه‌ت ک‌ی ده‌ب‌یست‌ی. که‌ خۆت رۆشتیت ئیتر پاشان چی؟

ها... چی؟"

دل‌م تیکه‌ل ده‌هات. له‌ ناکاودا، هه‌موو، نیو سکم به‌ره‌و ده‌ره‌وه هه‌یرشی هه‌ینا. پشامه‌وه، هه‌ر بۆیه سهر‌بازه‌که، به‌په‌له، خۆی لادا و هه‌ستایه‌ سهر‌پ‌ی، به‌هه‌موو توانای به‌پۆستاله‌که‌ی له‌قه‌یه‌کی له‌که‌له‌که‌م دا و ر‌یزی جنیوی په‌له‌ی دا و له‌ ژووره‌که‌ ده‌رپه‌ری.

***

(A)

غه‌لبه‌ غه‌لبیک، له‌ نیو سهر‌بازگه‌که‌دا، به‌ئاگای هه‌ینامه‌وه. گویم ل‌ی بوو، له‌ راره‌وه‌که‌دا، جنیو ده‌دا. ده‌نگه‌کان تا ده‌هات له‌ ژووره‌که‌ی من نزیک ده‌بووه‌وه. هه‌ستم ده‌کرد، کو‌مه‌ل‌یک، له‌به‌ر ده‌رگا‌که‌دا مشتوم‌ریانه. که‌ ده‌رگا‌که‌یان، کرده‌وه چوار به‌ندیان به‌پال کرده‌ ژووره‌وه. هاوه‌له‌کانی خۆم

بوون. موختار و عومه‌ر و عه‌بدو‌للا و سه‌روه‌ر بوون. خو‌شی و ناخو‌شی له لام تی‌که‌ل بوو، له لایه‌ک خو‌ش‌حال بووم به‌بینینه‌وه‌یان و له لایه‌کی تریش به‌وه‌زعه‌که‌ساسییه، که هه‌موو ریش هاتوو و چل‌کن و به‌رگ دراو بوون، هه‌زم نه‌ده‌کرد بیانینم.

بروا ناکه‌م وه‌زعی خو‌شم، له‌وان باشت‌ر بوویت، هه‌رچه‌ند من خو‌م نه‌ده‌دی به‌لام هه‌ستم ده‌کرد که منیش ریش هاتوو، ناساغ و جه‌سته لاواز بووم. هه‌ر خه‌را په‌لاماری یه‌کمان دا، که‌وتینه‌ ده‌ست گو‌شین. به‌راستی بو من خو‌ش بوو که له‌و ته‌نیاییه‌ پرگار بووم. ئیستا له‌گه‌ل چوار هاه‌ولی تردا، کات به‌زوویی ده‌روا و ئیدی پیوست ناکا، هه‌ر به‌ته‌نها، قسه‌ له‌گه‌ل خو‌م بکه‌م. ناخو‌شی ژووری ته‌نیایی له‌وه‌دایه‌ که کات ناروا.

موختار، که له هه‌موومان به‌ته‌مه‌نتر بوو، چاوی پر بوو له ئاو، زۆر به‌به‌زییانه‌وه‌ تیی ده‌روانیم، دیار بوو، هه‌ستی به‌باری لاوازی جه‌سته‌م و دو‌خی ده‌روونیم ده‌کرد، چونکه وتی:

"ئه‌م چه‌ند رۆژه به‌ته‌نیا بوویت."

خه‌ریک بوو وه‌لام بده‌مه‌وه‌ که عه‌بدو‌للا وتی:

"ئیمه‌ دوو دوو پیکه‌وه‌ بووین. من و سه‌روه‌ر ئه‌م چه‌ند رۆژه له یه‌ک ژووردا بووین"

عومه‌ر، له یه‌که‌مین شه‌وی گرتندا له ئیست‌خباراتی سه‌له‌یمانی دیبووم، زۆر لاواز ده‌هاته‌ پێش وتی:

"من و موختاریش پیکه‌وه‌ بووین."

ئه‌وه، به‌لای منه‌وه، گرن‌گ نه‌بوو، گرن‌گ لام ئه‌وه‌ بوو، ئه‌وانه‌ له لی‌کو‌لینه‌وه‌دا چییان وتوو، ئایا هی‌چیان درکاندوو، بۆیه‌ من پرسباری ئه‌وه‌م لی‌ کردن، له وه‌لامدا موختار وتی:

"هه‌ر باسی ده‌مانچه‌ و قومبه‌له‌کانیان لی‌ ده‌پرسین."

عه‌بدو‌للا که له هه‌موومان گه‌نج‌تر بوو، به‌پیشه‌ش شو‌فیتری ته‌کسی بوو وتی:

"ئه‌مانه‌ زۆر له چه‌ک و ته‌قه‌مه‌نی ده‌ترسن..."

عومه‌ر، که به‌پیشه‌ به‌رگ‌دروو بوو، ده‌مانچه‌که‌ش له لای ئه‌و گیرا بوو، کراسه‌که‌ی دا‌که‌ند و پشتی نیشانی سه‌روه‌ر دا. له راستیدا ئه‌و جووله‌یه‌ بو من بوو. هه‌موو پشتی شه‌قار شه‌قار بوو. جیی نازاردانی به‌ناشکرا پیوه‌ دیار بوو، هه‌موو پشتی شین و مو‌ر هه‌لگه‌را بوو. دیار بوو دوو‌چاری نازاردانیتی له وزه‌ به‌ده‌ر کرا بوو.

من مه‌راقم بوو بزانه‌ ئه‌وان چۆن گیراون، بۆیه‌ رووی ده‌مم کرده‌ عومه‌ر، وتم:

"ده‌زانم تو پێش من گیراویت و به‌لام چۆن... چۆن ئه‌وانه‌ زانیان که چه‌کمان لای تو شارده‌ته‌وه‌..."

عومه‌ر هیلاکی و بی‌ وزه‌یی له هه‌موو جه‌سته‌ی ده‌باری. له وه‌لامدا وتی:

"کو‌ریک زۆر هاتو‌چووی دوو‌کانه‌که‌ی ده‌کردم. نازانم چۆن ده‌یزانی خه‌ریکی کاری نه‌ینیم. خو‌ی وا لای من نیشان ده‌دا، که زۆر هه‌زی له خه‌باتی نه‌ینیه‌ و ئاماده‌گی خو‌شی نیشان دا، بو هه‌موو چالاکییه‌ک. له راستیدا، ساویلکه‌یی خو‌شمی تیدا بوو، که بی‌ ئه‌وه‌ی ئاگاداری ئیوه‌ بکه‌م من خو‌م، هه‌ندی‌ک، نه‌ینیم لا درکاند، که نه‌ده‌بوو. خو‌م ده‌مانچه‌که‌م نیشان دا. ئه‌مانه‌ درۆ ده‌که‌ن. ته‌نیا یه‌ک ده‌مانچه‌ لای من گیراوه، نه‌ک دوو ده‌مانچه‌ و دوو قومبه‌له. هه‌ر بو ئاگاداریت"

ئه‌وه‌ش هه‌ر باش بوو، یه‌ک ده‌مانچه‌ ده‌توانی پینه‌ بکری و مرۆف بلتی دو‌ژمندارم، به‌لام بو قومبه‌له‌ ناکری.

عومه‌ر به‌رده‌وام بوو!

"هه‌ندی... و هه‌ندی له پلانه‌کانیشم بو‌ ناشکرا کرد. دیاره‌ ئه‌مه‌ خو‌ی پیای ریژیم بووه، چونکه‌ رۆژی گرتنه‌که‌م، یه‌که‌مین شاهید، هه‌ر ئه‌و بوو به‌سه‌رمه‌وه‌..."

له قسه‌کانیدا تی‌گه‌یشتم که زۆر نه‌ینی درکاندوو، بۆیه‌ ئه‌وان

توانیبویان، وا به زوویی، هه موومان بگرن.

له راستیدا چهزم نه ده کرد، زیاتر، له سهر ئه و مه سه له یه پرۆم. تازه ئیمه گیرابوین، ههر چونیک بوو بیت تازه گیراوین و ده بی بهو پیتییه ره فتار بکه یین. زبان له نیوهی بگه رپته وه چاکه. ئه وهی له ده ست چوه تازه به ئیمه ناگه رپته وه، بۆ به هاوه له کانم وت:

"گرنگ ئه وه یه ئیستا ئیتر هیچی تر نه درکی..."

سه یرتکی عومه رم کرد و وتم:

"تۆش، بۆ مه سه له ی ده مانچه که، ده توانی بلتی، ههر له زووه وه هه تبوه و دوژمندارییه کی کۆنتان له گه له هه ندیکدا بووه. بۆ ئه وه ده مانچه ت هه لگرتوه..."

نازانم له لی کۆلینه وه دا چی وتبوو، به لام ده کرا، پاساویکی به جی بدۆز رپته وه، به تایبه تی، له ولاتی کدا، که چه ک به و راده یه نامۆ نه بوو. له ده رگادانیکی و تووژی نیوانمانی بری. ده رگاکه یان لی کردینه وه. چوار سه رباز به چه که وه خویان کرد به ژوردا. ده ستی هه موومانیان له پشته وه به سته وه و پیتش خویان دا یین. له هه وشه ی سه ربازگه که دا رایان گرتین.

پیکابیک راگیرا بوو. کۆمه لی سه ربازی چه کدار، به ده وریدا، راوه ستا بوون.

بۆ کویمان به رن. تۆ بلتی، لای ئه مان، لی کۆلینه وه ته واو بوو بیت و بۆ گولله بارانمان بیه ن. گه ر نا، ئه م هه موو سه ربازه، بۆچی.

خستیانینه نیو پستی پیکابه که وه و چوار سه ربازگه که ش له گه لماندا سوار بوون. هه موو بیده نگ بوون، ههر به چاو مۆره یان لی ده کردین و دانیان لی ده کړۆشتین.

ئیمه ش، به چاو، سه یری یه کتریمان ده کرد. نیگه رانی له چاوی هه موواندا به دی ده کرا، که پیکابه که به نیو سه ربازگه که دا که وته ری، ئه وسا له گه وره یی سه ربازگه که گه یشتیم. ئه وه ی سه رنجی را کیشام، پیکابه که، رووه و ده رگای ده ره وه، نه ده رپیتش، به لکو رووه و قوولایی سه ربازگه که ره وتی

ده کرد. ده بی ههر له نیو ئه م سه ربازگه یه دا له ناومان به رن؟ بۆ چاویان نه به ستینه وه.

ره نگه له شوینی گولله باراندا ئه و کاره بکه ن. ئه وان زۆر به نه یینی و چاوه ستراوی ئیمه یان بۆ نیو ئه م سه ربازگه هی نا، که چی ئیستا به چاوه کراوه یی، به نیو سه ربازگه که دا، ده مانگی ترن. دیاره و دلنیان له کوشتمان، بۆیه، وا بی باکانه و بی ترس، سه ربازگه که مان نیشان ده دن.

***

(۹)

له به رده م ریزی خانوی زه ردباوی کۆندا، ههر له ناو سه ربازگه که دا پیکابه که وه ستا. یه کیکی له پاسه وانه کافان رووه و ده رگاکه رپیتش. دوو سه رباز له به ر ده رگاکه وه ستا بوون، خانوه که هیچی له سه ر نه نو سرا بوو. ده وره به ر کشومات بوو، ته نیا گیزه ی مپش و گره ی با ده هات که په لکی دار خورما زرکه کانی ده له رانده وه. به ئاسته م هه ناسه م ده دا، ده مو یست له و تووژی نیوان پاسه وانه که مان و سه ربازگه که مان بگه م. پاشان پاسه وانه که گه راپه وه وتی:

"دایان به زین."

به پال فرییان داینه خواره وه. موختار به ده مدا که وت. به له قه هه لیان سانه وه. له به رده م ده رگاکه دا، رایان گرتین و له گه ل سه ربازگه که ماندا، که وتنه چرپه چرپ و ئالوگۆر کردنی هه ندی کاغه ز. پاسه وانه که مان ئیمه یان به جپیتش. یه کیکی له سه ربازگه که مان وتی:

"به ریز یه که یه که بۆ ژوره وه..."

ئه مه ی وت و تاکیکی ده رگاکه ی خسته سه رپشت. چووینه ژوره وه. دالانیکی تاریک و نووته ک بوو، هه رکه چووینه ژوره وه، ده رگاکه یان له سه ر داخستین، ئیتر کاتی که مان زانی، به دار و سۆنده، ههر له دالانه که دا، وا که وتنه سه ر و پۆته لاک کوتانه وه مان که وینه ی نه بوو. چ پینشوازی به ک

بوو.

که به‌رچاوم پروونتر بۆوه، له دالانه‌که‌دا، چوار سه‌ریازم به‌دی کرد که به‌دار و سۆنده‌ی تیمان به‌ربوو بوون و هه‌ر به‌دار و لێدان تا حه‌وشه‌ی خانووه‌که‌یان پاونین... له حه‌وشه‌که‌دا رایانگرتین، ئه‌وسا به‌ده‌وری خۆمدا پوانیم.

له سووچیتکی حه‌وشه‌که‌دا، کۆمه‌لێک جلی کوردی و جامانه و پشتین و که‌وش و کلاش هه‌لدرابوووه. دلم داخوریان. تۆ بلتی، ئه‌مانه هه‌مووی، هه‌ر لێره‌دا کۆژا بن.

ئانیشکیکم له سه‌روه‌روه‌ ژه‌ند، ئه‌ویش سه‌یریکی جله‌کانی کرد و سه‌ری راوه‌شاندا، هه‌موو به‌سه‌ر سوپاموی، سه‌یری یه‌کترمان ده‌کرد.

عوهمه‌ر، خوتین له سه‌ری ده‌هات، موختار، هه‌موو ده‌موچاوی خوتین بوو. من شان و قۆلم ده‌کزیاهوه. دیار بوو، به‌ده‌ستم و باسکم سه‌ر و ده‌موچاوم، له دار و سۆنده پاراستبوو.

کابرایه‌کی ره‌شتاله، له یه‌کتیک له ژووره‌کانی سه‌ر دالانه‌که، هاته‌ ده‌ری. ئه‌وه‌ی سه‌رنجی پاکیشام، فانیله‌یه‌کی سپی قۆل کورتی له‌به‌ردا بوو. زۆر به‌وردی تییی ده‌روانین. زۆر سه‌یری منی کرد و برینداریی لووتم سه‌رنجی پاکیشا وتی:

"له مه‌نزومه‌ی ئیستخبارات، لووتیان شکاندی، لێره لێی ده‌که‌ینه‌وه..."
که‌واته ئه‌و شوینه‌ی لێوه‌ی هاتین، مه‌نزومه‌ی ئیستخبارات بوو. ئه‌مه‌ش بۆ من هه‌ر باش بوو، که‌میک له نه‌ینیی ئه‌م شوینه‌ی روون ده‌کرده‌وه. هه‌یج قسه‌م نه‌کرد، یان له راستیدا نه‌مده‌زانی بلتیم چی. به‌لام ئه‌ی ئیره کوی بێ؟ له سه‌ر ده‌رگای خانووه‌که‌ش، هه‌یج نه‌نوسرا بوو. ئه‌مانه هه‌مووی شوینی نه‌ینین. کابرای ره‌شتاله، پرسباری ناوه‌کانی یه‌که یه‌که لێ کردین، پاشان قیژاندی به‌سه‌رماندا:

"هه‌ر چیتان پێیه له ده‌سته‌سری. پشتین. جامانه و هه‌رچی له گیرفانه‌کانتانایه، فریتی بده‌نه سه‌ر ئه‌و جلانه..."

که‌سمان هه‌یچی وامان پێ نه‌بوو. ته‌نیا موختار بوو، که کلاو و جامانه و پشتینه‌که‌ی فری دایه سه‌ر جله‌کان. سه‌ریازه‌کان که‌وته‌ن پشکنیمان. له گیرفانی موختاردا ده‌سته‌سریکی گه‌وره‌یان دۆزییه‌وه، بۆیه سه‌ریازیک قۆناغیکی دا به‌سه‌ر شانیدا وتی:

"ئه‌وه‌ت بۆ فری نه‌داوه هه‌ی کوری سه‌گ".

موختار که ته‌مه‌نی سه‌روو په‌نجا ساڵ ده‌بوو، له‌به‌ر خۆیه‌وه وتی:

"من هه‌ز ده‌که‌م ئه‌م درپدانه بمکوژن و قسه‌ی سووکم پێ نه‌لین..."

سه‌رم بۆ ئاسمان هه‌لبری، ئه‌ستیره‌کان جریوه‌یان ده‌هات. له دلی خۆمدا وتم:

"تۆ بلتی ئه‌م فاشییا نه‌هه‌ر لێره‌دا بمانکوژن"

به‌تیه‌ی چاو، سه‌یری جله‌کانم ده‌کرد. زووربه‌یان پانک و چۆغه بوون. ده‌شی هه‌موو خاوه‌ن ئه‌و جلانه، هه‌ر لێره‌دا، شه‌هید کرابن.

کابرای ره‌شتاله به‌هه‌موو توانای قیژاندی:

"تفه‌نگه‌کان به‌ینه‌ سه‌ر پێ!..."

گویم لێ بوو، موختار شاهه‌قمانی ده‌هینا. هه‌موو چاوه‌رپێ ته‌قه بووین، که سه‌روه‌ر وتی:

"ئیمه هه‌میشه چاوه‌روانی ئه‌م ساته‌مان ده‌کرد، ئیوه ده‌توانن زۆر به‌ئاسانی، له‌م شه‌وه‌دا، ئیمه له‌ناو به‌رن. به‌لام ناتوانن گر و جووشی خه‌باتی گه‌له‌که‌مان دامرکین. به‌پێچه‌وانه‌وه، هه‌ر دلۆیه خوتنی شه‌هیدیک که ده‌رژێ، هه‌زاران گه‌رای شو‌رشیگری پێ ئاو ده‌دری..."

کابرای ره‌شتاله لێی چوه‌ پێشی و به‌هه‌موو هه‌یزی بۆکستیکی لێ دا، هه‌موو سه‌روچاوی بووه خه‌لتانی خوتین. من چاوه‌رپێ ته‌قه ده‌کرد.

هه‌موو ژبانی خۆم، وه‌ک شریت، ده‌هاته پێش چاو. هه‌زم ده‌کرد په‌لامار بده‌م، به‌لام به‌ده‌ست به‌ستراوی، چ ده‌کرا.

که ته‌قه نه‌کرا، ئیدی زانیم، ئه‌مه شانۆگه‌ری ترساندنه. هه‌رواش ده‌رچوو چونکه کابرای ره‌شتاله، به‌سه‌ریازه‌کانی وت:

"ئەم سەگانه فرێدەنه ژووری..."

سەربازەکان دەست و پەلیان کردینەوه و پێش خۆیان دابن و هەر پێنجمانیان فرێدایە ژووریکەوه.

***

(١٠)

لە دەنگی چەكوش و داکوتانی بزماریک، بەئاگا هاتینەوه. هێچمان چاومان نەچوو بوو خەو. سەرورەر بەقۆلی کراسەكە، خۆینی لووتی دەسری. عەبدوڵلا لە سووچیکدا، ئەژنۆی گرتبوو باوەش، موختار لێوی دەبزواند، وا بزنام ئایەتیک دەخویند. عومەر لەسەر شان لێی پراکشا بوو، دەنگی داکوتان، هەر بەردەوام بوو. بەئاشکرا هەست دەکرا کە سەربازەکان خەریکی داکوتانی تەختە و دارن لە حەوشەكەدا. هەموو داکوتانی چەكوشیک، دلێ دادەخوڕپانین. تۆبلی ئێمانە، بەم شەوه، لە قەنارەمان بدەن و ئەمەش ئامادەکردنی سەکوی خنکاندن بێ. ئیستا لە نەهینی ئەو هەموو جلویەرگانه دەگەم. دیارە ئەم شوینە، شوینی خنکاندە. موختار هەستایە سەر چۆک و وتی:

"گورپینە وا بزنام سیدارە خنکاندن دادەکوئن."

عەبدوڵلا بەبێدەنگی لێوەکانی دەکرۆشت. کەسمان قسەمان نەکرد، لە راستیدا، نەماندەزانی، چی بلین. دیارە ئەمە دوایین شەوی ژیاغانە.

عومەر، دیار بوو، خەوی لێ کەوتبوو، چونکە دەنگی داکوتانەكە هێچ نەیدەبزواند، بۆیە موختار وتی:

"بەئەسپایی خەبەری بکەنەوه، نەکو سەربازەکان لە ناکاودا، خۆیان بکەن بەژووردا. با بەئاگا بێ و هەندێ قسەشی لەگەڵدا بکەین. کات زۆر کەمە"

موختار هەر خۆی، چەند جاریک، عومەری راوه‌شاند و بەئاگای هێنایەوه. دیار بوو، لە خەویکی قوولدا بوو، چونکە بەهەستانی، تەواو سەری سوڕما، وەکو بەچاوی خۆی پروا نەکات. وتی:

"خێرە هەموو وا بەخەبەرن."

سەرورەر وتی:

"گۆیت لێ نییە، خەریکی داکوتانی سەکوی سیدارەن"

عومەر بێدەنگ و هێچی نەوت. منیش وتم:

"هەقالبینە، دیارە ئەمانە بریاری بەكجارەکی خۆیان داوه، کە هەر لێرە لەناومان بەرن، بۆیە ئێمەش، ئەم سەرلەبەیانییە، دەبێ بۆیان بەسەلمینین، کە پەتی سیدارە، دلێ تیکۆشەران داناخوڕپین..."

کەمێک وەستام و چاوم بەنیویدا دەگێران، پاشان بەردەوام بووم:

"زێی خەبات، هەمیشە بەگۆل و گۆلزار نەرازاو تەوه. ئێمە هەردەم دەمانزانی، تووشی گرتن و زیندانی و کوشتن دەبین. ئێمە خۆمان ئەم رێگە پیروژمان هەلبژاردوو و هەرگیز لێشی پەشیمان نین..."

سەرورەر هەستایە سەر پێ و وتی:

"گەلیک رۆلەکانی نەبنە قۆچی قوربانی، چۆن بەئامانج دەگات..."

دەنگی داکوتان، وەك دەهۆلی جەنگ، دەهاتە بەرگۆی. عەبدوڵلا، کە سێ مانگ بوو ژنی هێنا بوو، نیگەرانی و خەمبار دەهاتە پێش چاو. چووومە نزیکییەوه و وتم:

"کاتیك دەمانبەنە بەر پەتی سیدارە، دەبێ تا دەتوانین و دەنگمان بر دەگات، هوتافی شوێشگێری بچرینین..."

سەریکی سەرورەر کرد و وتم:

"ئەوی شیعریشی لەبەرە، با شیعریکی نیشتمانی بخوین..."

خۆم هەر چەندم کرد، هێچ شیعریکم نەدەهاتەوه یاد، کە لەبەر پەتی سیدارەدا، بێخۆتیمەوه. مێشکم ئالۆز بوو. لە راستیدا حەزم لە مردن نەبوو. موختار هەستایە سەرپێ و کەوتە پێسە کردن. نیگەرانی بەسەر و چاویەوه دیار بوو، بەرامبەرم راوه‌ستا و وتی:

"بەراستی مردن لە پێناوی گەلدا، مایە سەر بەرزییە. منیش پیر بووم و مردن لەمە باشتیش، خوا بەنسیبی کەسی ناکات. بەلام خۆزگە، گەر بۆ

جاری‌کیش بوایه، (هیمن) ی کورم بدیایه... و"
 قسه‌کانی بۆ ته‌واو نه‌کرا. چاوه‌کانی بریسکه‌ی ده‌دایه‌وه. بزژانه‌کانی
 خیرا خیرا ده‌ترووکاند. دیار بوو هه‌ولێ ئه‌وه‌ی ده‌دا فرمیسیکی، قه‌تیس
 ماوی، نه‌رژیتته سه‌ر روومه‌ته چرچه‌کانی. پاشان به‌رده‌وام بوو:
 "به‌لام هیوادارم پیتی بابی ون نه‌کات و هه‌ر ده‌ستی تفه‌نگی گرت
 به‌شداری شۆرش بکات..."

عه‌بدو‌للا، که تا ئه‌و کاته، گۆشه‌گیر بوو، ئه‌ویش هه‌ستایه سه‌ریی و
 به‌کسه‌ر وتی:

"بۆچی تۆزیک هه‌لنه‌په‌رین!"

پیشنیاریکی چاوه‌روان نه‌کراو بوو. ئه‌گه‌رچی هه‌لپه‌رینی زیندانییه‌کانی
 ژووری له‌ سێداره‌دانی به‌ندیخانه‌ی مووسل، سه‌رانسه‌ری ولاتی گرتبووه‌وه
 و داگیرکه‌رانی خستبووه‌ له‌رزین، به‌لام بۆ ئییمه، کاریکی ئاسان نه‌بوو.
 به‌کیک له‌ پاسه‌وانه‌کانی ژووری خنکاندن له‌ مووسل و تبه‌وی:
 "گه‌لێک پۆله‌کانی له‌به‌ر په‌تی سێداره‌دا، هه‌لپه‌رێ، هه‌رگیز نامرێ.
 ئییمه ئاسنی سارد ده‌کوئین".

موختار، که له‌ هه‌موومان به‌ته‌مه‌نتر بوو، به‌و پێیه‌ش ده‌بوو، ئه‌زموونی
 ژبانی، له‌ ئییمه زیاتر بێ وتی:

"له‌م ژووره‌ بچووکه‌دا، که جیتی هه‌لسوورانی خۆمانی تێدا نابێ،
 ناتوانین هه‌لپه‌رین. با بزانی ئه‌و هه‌له‌مان، له‌به‌ر په‌تی سێداره، بۆ
 نارێخسی... بروام نه‌بوو، ئه‌و جوژه‌ پیشنیاران، زۆر جدی بیت، ته‌نیا
 به‌رزکردنه‌وه‌ی دۆخی ده‌روونی یه‌کدی بوو، چونکه‌ که‌س بروای نه‌ده‌کرد،
 ئه‌م ئه‌نتی مرۆفانه، په‌فتاری له‌و بابته، له‌ زیندانییه‌ک قبوول بکه‌ن.

ده‌نگی داکوئان هه‌ر به‌رده‌وام بوو، بۆیه وتم:

"کورپنه‌ بۆ هه‌لم نابن، بۆ ئه‌وه‌ی له‌ کونی هه‌واکیشه‌که‌وه، پروانه‌ ده‌ری
 و بزانی چی روو ده‌دات..."

موختار، وه‌ک ته‌نیا چاوه‌رپیتی ئه‌و پیشنیاره‌ بیت، پشتی بۆ دانا‌م و

منیش چوومه سه‌رشانی. ورده ورده به‌رزی کردمه‌وه. له‌ کونی
 هه‌واکیشه‌که‌وه، ده‌ره‌وه به‌ته‌واوی دیار بوو. سه‌ریازیکی خه‌ریکی
 چاک‌کردنه‌وه‌ی ده‌رگایه‌ک بوو. هیچ سه‌کو و سێداره‌به‌ک نه‌ده‌بینرا، بۆیه
 به‌ده‌نگیکی تۆزێ به‌رز وتم:
 "دامگرن سێداره‌ داناکوئن..."

خۆشی و شادییه‌کی سه‌یر، له‌ نیو سه‌روچاوی هه‌فالاندا، به‌دی ده‌کرا،
 هه‌موو ماچیان کردم، به‌خۆش‌حالییه‌وه پیم وتن:

"جاری ماومانه. سه‌ریازه‌کان خه‌ریکی چاک‌کردنه‌وه‌ی ده‌رگای ژووریکن.
 سێداره‌ داناکوئن..."

گه‌شی و خۆشییه‌کی ئاشکرا، په‌رییه‌ رووی عه‌بدو‌للاوه. چه‌ند جاریک
 ماچی کردم. عومه‌ر باوه‌شی پێداکردم، سه‌ره‌ور به‌توندی ده‌ستی گوشیم.

دۆخی ده‌روونی خۆشم هه‌ر وه‌سف ناکرێ.

موختار به‌خۆش‌حالییه‌وه وتی:

"خوا که‌ریمه..."

له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، که مه‌ترسی په‌تی سێداره، دوور که‌وتبووه‌وه لیتمان،
 که‌چی هه‌ر پارچه‌ شیعریک، نه‌ده‌هاته‌وه یادم.

***

(۱۱)

خۆش‌حالی ئه‌وه‌ی، که یه‌کسه‌ر، له‌ سێداره‌ نادریین، نه‌یهیشتت ئه‌و شه‌وه،
 هیچ خه‌و بچیتته‌ چاوه‌کامانه‌وه، هه‌ر خه‌ریکی ده‌مه‌ته‌قی و پرسپاری ئه‌وه
 بووین، که ئه‌م شوینه‌ ده‌بی کوی بێ. بۆچی به‌رپرسه‌که‌یان، که فه‌رمانی پێ
 ده‌دان، به‌رگی سیفیلی پۆشیبوو. له‌ راستیدا، من هیچ، سه‌رم له‌م شوینه
 ده‌رنه‌ده‌چوو.

ژووره‌که‌مان په‌نجه‌ره‌ی تێدا نه‌بوو، له‌وه‌ ده‌چوو ژووری تاکه‌ که‌س بێ،
 چونکه‌ هه‌ریه‌ک دوو مه‌تر ده‌بوو. ته‌نیا په‌یوه‌ندییه‌کی به‌جیهانی ده‌ره‌وه،

کونی هه‌واکیشه‌که بوو. ئەو هه‌واکیشه‌ی که ده‌نگیکی زۆر ناسازی لیتوه ده‌هات.

به‌ره‌به‌یان ژیان که‌وته نیو به‌ندیخانه‌که‌وه، ده‌نگه ده‌نگی سه‌ریازه‌کان و کردنه‌وه‌ی ده‌رگا و جینیوه سووکه‌کانیان تیکه‌ل ده‌بوون. هه‌موو به‌ناگا بووین و سه‌یری یه‌کترمان ده‌کرد که ده‌رگا‌که‌یان کردینه‌وه، سه‌ریازیکی کورته‌بنه، پینج سه‌موونی بو‌فری داین و نه‌راندی به‌سه‌رماندا:

"هه‌ستن به‌ریز بو‌ده‌ری..."

یه‌که‌یه‌که، چووینه‌ده‌ری. دنیا ره‌نگی خۆله‌میشی بوو. تاریکی ورده ورده به‌ره‌وه نه‌مان ده‌چوو. ئەستیره‌کان، تا ده‌هات، دوور ده‌که‌وته‌وه و له ده‌ریای بی‌بنی ئاسماندا نوقوم ده‌بوون.

حه‌وشه‌که‌جمه‌ی ده‌هات. ئیمه‌که‌وامان ده‌زانی به‌ته‌نیا خۆمانین، سه‌دان به‌ندی تر، بی‌ورته، له‌حه‌وشه‌که‌دا، ریز بوو بوون. هه‌موو سه‌ر و ریش هاتوو، چلکن و پیتخاوس بوون.

سه‌ریازه‌کورته‌بنه‌که‌فه‌رمانی پیداین:

"وریا بن..."

فه‌رمانیکی بی‌مانا بوو، هیچی نه‌ده‌گه‌یاند. سه‌یری سه‌روچاوی سه‌ریازه‌که‌م کرد، زۆر سه‌یر ده‌هاته‌پیش چاوم. له‌وه‌ده‌چوو به‌زۆر سه‌روچاوی خۆی گرژ کردی، دیار بوو ده‌یویست دیمه‌نیکی ترسناک به‌خۆی بدات. چاوه‌کانی کز کردبوون، برۆکانی لیکنابوونه‌وه و دانه‌کانی ده‌کرۆشتن، که‌پیکه‌وه هه‌مووی، سیمایه‌کی پیکه‌نیناوی به‌سه‌ر و پۆته‌لاکی دده‌ا. ده‌یویست لاسایی ئەفسه‌ره‌کانی بکاته‌وه، بۆیه‌تا‌توانی، ملی بلند کرد و خۆی گیف کرده‌وه، به‌لام دیمه‌نی زیاتر له‌کلاونیک ده‌چوو. پر به‌ده‌م هاواری کرد:

"که‌س ورته‌نه‌کات."

له‌پاستیدا که‌س ورته‌ی لیتوه نه‌ده‌هات. سێ چوار سه‌ریازی تر له‌حه‌وشه‌که‌دا به‌تفه‌نگه‌وه، راوه‌ستا بوون. سه‌ریازه‌کورته‌بنه‌که‌جاریکی تر

فه‌رمانی دا:

"ئیس‌تا یه‌که‌یه‌که‌بو‌ئاوده‌ست ده‌چن. که‌س له‌یه‌که‌ده‌قیقه‌زیاتر نابێ بیتیته‌وه..."

فه‌رمانیکی ته‌واو بی‌عه‌قلانه و نابه‌جی بوو. مرۆف به‌ده‌قیقه‌یه‌که‌ده‌توانی چی بکا؟.

موختار به‌لاچاو سه‌یری ده‌کردم و سه‌ری باده‌دا.

سه‌یری ده‌روپشتی خۆم کرد و چاویکی خیرام به‌نیو سه‌ریازه‌کاندا گپرا، که‌یه‌ک‌یک له‌سه‌ریازه‌کان به‌ره‌و پیرم هات و تا‌توانی قۆناغیکی به‌لا شامدا کیشا و وتی:

"فیر نه‌بی سه‌یری ئەملا و لای خۆت بکه‌یت. سه‌رت دانه‌وینه‌..."

ئوه‌ی، له‌و نیگا په‌له‌یه‌دا، سه‌رنجی راکیشام، ده‌رگایه‌کی ته‌خته‌ی سه‌وز بوو، که‌له‌دیوی خۆمانه‌وه داده‌خرا. وا دیار بوو ده‌رگای پشته‌وه‌ی به‌ندیخانه‌که‌بی. له‌دلی خۆمدا وتم، ده‌بی ئەو دیو چی بی.

سه‌ره‌ی چوونه‌ئاوده‌ست، خیرا خیرا، ده‌رۆشت. هیش‌تا سه‌ره‌نه‌گه‌یشتبووه‌من و نه‌موختار، که‌سه‌ریازه‌کورته‌بنه‌که‌قیژاندی:

"به‌س... ته‌واو... هه‌موو خیرا بو‌ژووره‌کانتان."

موختار، له‌ژووره‌وه، زۆر بی‌ئارامانه، ده‌ستی به‌سکیدا ده‌هینا. ره‌نگی تا ده‌هات تیکه‌ده‌چوو و زه‌رد هه‌لده‌گه‌را.

به‌لیتوه له‌رزه‌وه‌وتی:

"زۆر ته‌نگه‌تاوم... چی بکه‌م؟"

که‌سمان پینشیا‌ریکی کتوپر و به‌جیمان پی نه‌بوو. هه‌موو بیرمان له‌چاره‌سه‌ریک ده‌کرده‌وه، به‌لام چی؟.

عه‌بدوڵلا هه‌ستایه‌سه‌ری و کراسه‌که‌ی دا‌که‌ند و له‌سووچیکی ژووره‌که‌دا گرتی و وتی:

"ده‌توانی له‌م دیو ئەم کراسه‌وه‌کاری خۆت جیبه‌جی بکه‌یت."

عارهقی شهرم و شپرزهی به ناوچهوانی موختاردا دهچۆرا. جاروبار بهچمکی مراخانیهکهی دهیسری و له وهلامیدا له بهر خۆیهوه وتی:

"با بزاتم ناتوانم له بیر خۆمی بیهمهوه..."

ههولدانیتکی بی ئه نجام بوو، تا دههات، رهنگی زیاتر، تیکدهچوو. بهزهیم پیا دههاتهوه بۆیه وتم:

"تیمه وهک کوری تو واین. هیچ شهرم له نیمه مهکه. پتویست ناکات لهوه زیاتر، نازاری خۆت بدهیت. سههراپی ئهوهش، ئیره بهندیخانهیه و ئهمهش دیاره جۆرتیکه له نازاردان..."

موختار سههری رهزامهندی بۆ له قاندم و وتی:

"راست دهکهیت. ئهمهش جۆرتیکه له نازاردان، بهلام من ناتوانم..."

دهنگه دهنگی سهریازهکان و توویتی نیوانمانی پساند. دهراکهیان لی کردینهوه و فرمانیان پی داین که بچینه دهری.

له ههوشهکهدا، چهند تهشتتیک، نسکینه دانرا بوو. بهدهوریدا ههلترووشکاین.

موختار هه بهپتوه بوو که سهریازه کورتهبئهکه هاواری کرد بهسهريدا:

"بۆچی وهک ناژهل وهستاویت. دانیشه له دهوری تهشتتیک..."

سهیری تهشته نسکینهکهی بهردهم دهکرد. بهچی بیخۆین. نیسکینه و بهدهستی پروت؟

ئوهی سهرنجی پراکیشام کهس دهستی، بۆ تهشتهکه، درتژ نهدهکرد. نه مدهزانی چاوهپیتی چی دهکن، که سهریازهکه فرمانی دا:

"دهست پی بکن..."

دیار بوو، هه موو، چاوهپیتی ئهو فرمانه بوون. نیمه، چوار کهس، له دهوری تهشتتیک بووین، ئهوان هه بهکه و پارچه سهموونیکی رهقی له نیو

چنگدا بوو که شۆریاکهیان پی دهخوارد. من ههرا، بهواق ورمای، سهیرم دهکرد. له راستیدا نه مدهزانی چۆن نسکینه بهدهستی پروت

دهخوری. بهکیک له بهندهکانی ته نیشتم بهسریه پیی وتم:

"سهینی تۆش له گهل خۆت پارچه بهک سهموونی رهق بهینه..."

ئهمهی وت و پارچه سهموونهکهی خۆی دایه دهستم. زۆرم برسی بوو، بۆیه به پهله، منیش به سهموونهکه، که وتمه ههلقوراندنی شۆریاکه، بهلام ههرا پاش بهکد و لووشه، سهموونهکه له نیو شۆریاکه دا تلیسیایهوه.

له سهرخۆ به بندهکهی ته نیشتم وت:

"پیم نالیی ئیره کوئییه؟"

زۆر به ئه سپایی بی ئه وهی سهیرم بکات وتی:

"ههیه... ئیره ههیهیه..."

***

(۱۲)

گهرا، له ژوورهکهدا، تا دههات، به تینتر دهبوو. قهری ههواکیشه کهش له سههرا ئیقاعیتی ناساز، ههرا بهردهوام بوو، زیاتر له دهنگی مشار و برینهوهی تهختهی دهکرد. موختار له سههرا شان لیتی پاکشا بوو. ئهوانی تریش، ههرا بهکه و به جۆرتیک، ههلترووشکا بوون.

جاروبار، موختار، بهچمکی مراخانیهکهی، عارهقی ناوچهوانی دهسری. ههرا دهمی ده بزواند، دیار بوو، له ژیر لیوهوه، خهریکی و توویتیکی گهرم بوو. تینی گهرا، ههرا ژوورهکهی خهستتر دهکرد. دهزولهی تاوی خۆری ههواکیشه که ههزاران گهردی تیوه ئالا بوو، پاله پهستویان له گهل یهکدی دهکرد و به نیو تیشکی خۆره کهدا ده سوورانهوه و بهیه کتیریان دهدا و ده بریسکانهوه. ههرا ندیکیان له چوارچێوهی تیشکی خۆره که دهریاز ده بوون و سههرا ونگون ده بوون.

تا دههات ئهو گهرده وردانه زیاتر خۆی دهکرد به ژووردا. ئهو پرووباره تیشکه، دیمه نیکی سههرا سههرا بوو، ههرا وهک رادهی پیسی ههرا ژووره کهشی راده گه یاند.

ههستامه سههرا پی و که وتمه خوتندنه وهی نووسینی سههرا دیوارهکان. ناوی

جۆراوجۆر و رۆژی له سێداره‌دان، دیواره‌که‌ی ته‌نیبووه‌وه. نه‌مده‌زانی به‌نده‌کانی پێشوو به‌چی ئه‌و ناو و مێژووانه‌یان نووسیه‌وه. سه‌رنجی زه‌وی ژووره‌که‌م دا، بزمارێکی بچووک سه‌رنجی راکێشام. داچه‌میه‌وه و بزماره‌که‌م به‌په‌نجه‌کانم به‌رز کرده‌وه، ئه‌وسا له نه‌ینی ئه‌و نووسینه‌انه گه‌یشتم. هه‌موو به‌و بزماره‌هه‌لکۆلینرا بوو.

منیش ناوی خۆم و رۆژی گرتنه‌که‌م نووسی. هه‌ر پێم خۆش بوو، چونکه ده‌مزانێ که‌سانی ته‌ریش بۆ ئه‌م ژووره‌ ده‌هێنن. ده‌مویست وه‌ک که‌س نازانی له‌ کۆی گه‌یروین با بزانی له‌م دۆزه‌خه‌ بووین یان هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی ناومان ون نه‌بیته‌.

عه‌بدوئالا به‌وردی سه‌رنجی ده‌دام. ئه‌ویش هه‌ستا و ناوه‌کانی خۆینده‌وه. بزماره‌که‌ی لێ وه‌رگرتم و به‌شینه‌یی ناوی هه‌موومانێ نووسی و وتی:

"بۆ یادگار. با رۆژی، له‌ رۆژان، بزانی پێکه‌وه‌ بووین"

ده‌نگه‌ ده‌نگی سه‌ربازه‌کان، له‌ هه‌وشه‌که‌دا، ده‌هاته‌ به‌رگۆی. ده‌نگێک به‌هه‌موو هه‌بزی هاواری کرد:

"عه‌بدوئالای شۆفیر."

بزماره‌که‌ له‌ ده‌ست عه‌بدوئالا که‌وته‌ خواره‌وه. هه‌موو هه‌ستانه‌ سه‌رپێ، هه‌موو باوه‌شمان پێدا کرد. دیار بوو، بۆ گۆژمی لێدانی ده‌به‌ن.

که‌ ده‌رگا که‌یان کرده‌وه، هه‌موو داوای خۆراگی و سه‌رکه‌وتنمان بۆ کرد. سه‌ربازێک، پێش ئه‌وه‌ی ده‌رگا که‌مان لێ دا‌بخات، سه‌ری کێشایه‌ ژووره‌وه و وتی:

"گۆری سه‌گینه‌ سه‌ره‌ی ئێوه‌ش دێ..."

جینیوێکی به‌لگه‌ نه‌ویست بوو، را‌ده‌ی بێ عه‌قلی، سه‌ربازه‌که‌ی، ده‌نواند. بێگومان سه‌ره‌ی ئێمه‌ش دێ، هه‌ر بۆیه‌ش ئێمه‌یان بۆ نیو ئه‌م به‌ندیخانه‌ تاییه‌ت و نه‌ینییه‌ هه‌تاوه‌.

سه‌روه‌ر هه‌ویری سه‌موونه‌کانی ده‌رده‌هه‌ینا و تۆپه‌ل تۆپه‌لی ده‌کردن. به‌شێک گه‌وره‌ و به‌شێک بچووکتر. به‌پارچه‌یه‌ک گه‌چیش چه‌ند هه‌یلێکی

یه‌کتیری کێشا و سه‌یری منی کرد و وتی:

"تا سه‌ره‌ی ئێمه‌ش با (دامه‌) بکه‌ین..."

یاری؟ له‌ راستیدا هه‌یج زه‌وق و هه‌وسه‌له‌شم نه‌بوو، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ده‌ستم به‌یاری دامه‌ کرد، هه‌ستم هه‌یج لای یارییه‌که‌ش نه‌بوو. هه‌ر زوو دۆراندم.

هه‌ر چوارمان خه‌ریکی و تووێژ بووین، که‌ هاواریک به‌ئاسانی، ده‌که‌وته‌ به‌رگۆیمان.

ده‌نگه‌که‌ ئاشنا بوو. له‌وه‌ ده‌چوو هاواری عه‌بدوئالا بێ، دیار بوو، له‌و نزیکانه‌، ئازاریان ده‌دا.

موختار وتی:

"من زۆر ده‌مێکه‌ عه‌بدوئالا ده‌ناسم. هه‌رچه‌ند به‌ته‌مه‌ن هه‌رزده‌کاره‌، به‌لام زۆر به‌تین و به‌کاره‌. نه‌وه‌ی خانه‌واده‌یه‌کی هه‌ژاره‌، هه‌ر له‌ مندالییه‌وه‌، نمونه‌ی ئازایه‌تی و خۆراگی بووه‌. به‌لام مرۆف، گوشت و خۆینه‌، له‌ لێدانا هه‌ر هاوار ده‌کات..."

سه‌روه‌ر، به‌له‌پی ده‌ستی، داشی دامه‌که‌ی تیکدایه‌وه‌ و وتی:

"دیاره‌ لێره‌ش چینیکی ترممان لێده‌ده‌ن و داوای هه‌لپه‌شتنی زانیاریمان لێ ده‌که‌ن. گه‌رنگ ئه‌وه‌یه‌ مرۆف له‌سه‌ر قسه‌ی خۆی سه‌ور بێت و هه‌یج نه‌درکینیت. دۆژمن زۆر گه‌وجه‌ و ئاگاداری زۆر شت نییه‌. دیتان له‌ مه‌نزومه‌ پرسیاری چۆنیان ده‌کرد. هه‌موو نیشانه‌ی نه‌شاره‌زایی و بێ ئاگایی خۆیانی ده‌سه‌لمانده‌. برۆ ناکه‌م، لێره‌، له‌وان زیه‌رکتر بن. هه‌ر لێدانه‌ و لێدان.

جا ره‌نگه‌ لێره‌ زیاتر یا که‌متر بێت و هه‌یچی تر..."

عومه‌ر ده‌ستی نابوو ژێر چه‌ناگه‌ی، نیگه‌ران ده‌هاته‌ پێش چاو. سه‌یری که‌سمانی نه‌ده‌کرد. به‌ده‌نگێکی نزم وتی:

"لای من ده‌مانچه‌یه‌ک گه‌یرووه‌ و نازانم چۆن ئینکاری بکه‌م..."

راستی ده‌کرد. ئه‌وه‌ نه‌ده‌کرا نکۆلیی لێ بکری. ئه‌وه‌ گه‌رنگترین به‌لگه‌ی

ئەم دەستگا نەهێنباوە بوو، بۆیە وتم:

"ئاتوانی ئینکاری هەبوونی دەمانچەکە بکەیت. بەلام دەتوانی بڵێی تۆ دوژمنداری و هەروەک لەمەوبەر پێم وتیت بڵێ، لە ترسی گیانی خۆت پەیدات کردوو..."

نازانم ئەو، چەند، بەعەقڵی ئەم دام و دەستگایانەدا دەچوو. بەلام لەو زباتریش چار نەبوو. هەر چوونە ژێر ئەوێ کە، ئەو دەمانچەیه، لەلایەن پێشمەرگەکانی دەرەو هینراوە، بۆ ئەنجامدانی هەندێ چالاکی شۆرشگێری، ئیدی ئەو لە سێدارەدانیکى بێ گری و گۆل بوو. هەر دەبوو لەبەر خۆی و لەبەر هەموومان، هەرچۆنیک بیت، هەر ئەوئەندە بڵێ، بەلام دەکرا هەر ئەوئەندە بڵێ. هەلەى عومەر، لەویدا بوو کە، دەستنیسانی یەکە یەکەى ئیمەى، بۆ ئەو خۆفرۆشە، کردبوو کە ئیمە، هەموومان، ئەلقەیه‌کی شۆرشگێری ناو شارین و بەئەمری پێشمەرگەکانی دەرەو، کاری شۆرشگێری، ئەنجام دەدەین. هەلە ئەو بوو، کە بەناسانی، چارەسەر نەدەکرا، بەلام بەهۆی ئەوێ کە لای کەسى ترمەن، هیچ بەلگەنامەیه‌کی دی، نەگیرابوو دەتوانرا هەر نکۆلی بکری. هاواریک، لە حەوشەکەدا، داواى موختاری دەکرد. موختار هەستایە سەرپێ، خۆی توندوتۆڵ کردوو، تەوقەى لەگەڵ هەموومان کرد. بەو پیرییه‌ش، سیمای، بەرەنگاری لە سەر و پۆتەلاکی دا بەروونی بەدی دەکرا. مستەکۆلەیه‌کی کیشا بەدەرگا ئاسنەکەدا و بەدەنگی بەرز وتی:

"بەلێ... بەلێ... ئامادەم..."

***

(۱۳)

دەمە و عەسر، خەو تینی بۆ هینام، بەلام گەرماى بێ ئامانی ژوورەکە، دەبەیت؟

چاوم بریبه بنمیچی ژوورەکە، دەمویست بەتێروانیی بەردەوامی

خالی‌کەو، وەنەوز بۆ ناوچاوانم بەیتیم. بێ سوود بوو. هەستی وروژاو و ئالۆزی نیو دەررووم، مۆلەتی خەوی نەدەدا.

لەلایەک حەزم دەکرد، ئەم ساتە، لە بێر خۆم بیەمەو و هەستم بەرەو دەرەوێ ئەم زبندانە ببەم و لەلایەکی تریشەو، هینتیکی نادیارى، نیو گیانم دەبویست بەئاگایی مەهیتلێتەو.

چاوەکانم تەواو شەکەت بوو بوون، چاوم لێکنایەو. دیمەنى حەوز و ئاوکەى سەرچنار، دەهاتە پێش چاوم. خۆم لەسەر کورسییه‌کی کەنار ئاوکە دیبەو. شەبای سەرەتای پاییز، گەلای چنار و توو هەراشەکانی ژوور سەرمی دەلەراندەو. تیشکی زەردبای دەمە و ئیوارى، سەرەتاتکیی لەگەڵ گەردەکەى بەرامبەرم دەکرد و جاروبار لە نیوگەوالە هەوریکى سەیدا خۆی حەشار دەدا و نازی دەپڕژاند.

سەیرانکەرەن، دەستە دەستە، بەسەر گەردەکەدا دا بەش بوون. کە شۆخێک هەلەدەستایە سەرپێ، بریق و باقى کراسی کوردی، تیکەل بەبریسک و هۆری پشتینی ژێرینی کەمەری دەبوو. مراوییه‌کانی نیو ئاوکەش، لە برسا، نزیک کەناری ئاوکە، دەکەوتنەو و سەرخۆشێک لەتیک نانی ورد کراوی بۆ فری دەدان و ئەوانیش دەکەوتنە پالەپەستۆ و شەرە دەنووک. ئاوکەش پەیتا پەیتا، شەپۆلی بازنەیی، دروست دەکرد کە وردە وردە گەورە دەبوو، پاشان نەدەما. تیشکی گۆپی سەوز و سووری بارەکەش، لە نیو ئاوکەدا دەبریسکایەو و دیمەنیکی لەرزى و رەنگینی، لەسەر رووبەری ئاوکە، تۆمار دەکرد. دەنگی گۆرانیه‌کی رۆژئاوایی دووریش، دەهاتە بەر گوی. کزەبایەکی فینک، لە نیو دارستانەکەو، دەهات و تەزوی سەرمايه‌کی ناکاوی دەهینا، بەگیاغدا. خۆم وەرچەرخاند و کەوتە سەر تەنیشت. دیمەنەکان، هەموو، تیکەل و پیکەل بوون.

چاوم هەلبێری. دەرەو بەرەو تاریکی دەچوو. عومەر لە سووچێکی ژوورەکەدا ئەژنۆکانی، گرتبوو باوێش و سەری بەسەردا، شۆر کردبوو. سەرور لەسەر شان لێی کەوتبوو، باویشکی دەدا.

ویستم، به‌داشی دامه‌کانه‌وه، خۆم خه‌ریک بکه‌م، پڕێک ئەم دیو ئەم دیوم پێ کردن، به‌لام هه‌یج ئاره‌زووم نه‌بوو، زیاتر بېرم بۆ چۆنیه‌تی گرتنی عومه‌ر و له‌مه‌وپاش، خۆمان ده‌چوو، بۆیه به‌عومه‌رم وت:

"به‌هه‌رحال، ئیستا ئیمه‌ گیراوین و هه‌یج ده‌سه‌لاتیکیشمان، جگه‌ له‌ خۆراگری، نیییه‌. به‌لام ده‌مه‌وی بزنام، تۆ چۆن ئاشکرا بوویت و چۆن وا به‌ئاسانی به‌رده‌ست که‌وتیت..."

له‌ راستیدا، پرسیاریکی ئاسان نه‌بوو، هه‌لدانه‌وه‌ی قه‌ماغه‌ی هه‌له‌، بۆ هه‌له‌که‌ر، خۆش نیییه‌، به‌لام من ده‌مویست بزنام بۆ وامان به‌سه‌ر هات و ئەو تا‌قمه‌ شو‌پشگێه‌ی که‌ هیوای زۆر چالاکی نیو شاری لێ ده‌کرا، وا به‌ئاسانی بکه‌وتیه‌ به‌رده‌ست دو‌ژمن.

عومه‌ر سه‌ری به‌رز کرده‌وه، دیار بوو دۆخی ده‌روونی له‌بار نه‌بوو، له‌گه‌ڵ ئەوه‌شدا، بێ ئەوه‌ی سه‌یری که‌سمان بکات وتی:

"ئه‌و کوپه‌ی منی به‌گرتن دا، دوو سه‌ هه‌فته‌یه‌ بوو، بووه‌ براده‌رم. هه‌ر باسی کو‌رد و کو‌ردایه‌تی و هه‌لگێرسانه‌وه‌ی شو‌پشی ده‌کرد. زۆریش نیشتمانپه‌روه‌ر، ده‌هاته‌ پێش چاو، هه‌روه‌ک ئاماده‌گی خۆشی نیشان دا‌بوو، بۆ هه‌موو چالاکییه‌ک."

که‌می‌ک وه‌ستا، منیش هه‌روا بێده‌نگ بووم. سه‌روه‌ریش هه‌لسا و چوار مه‌شقی لێی دانیششت. زۆر به‌وردی گوتی ده‌گرت، دیار بوو ئەویش، ده‌یویست له‌ نه‌یتی ئەو گرتنه‌مان بگات

عومه‌ر به‌رده‌وام بوو:

"نازانم یا من زۆر ساویلکه‌ و خۆشباوه‌ر بووم یان ئەو ساخته‌چییه‌کی بێ وینه‌ و خاک فرۆشیکێ و پێژدان ته‌زیو بوو... هه‌ر کامیان بیت، ئەوا من رازی دلێ خۆم بۆ هه‌لپشت و باسی ئەم رێکخستنه‌ نه‌تییه‌ی نیو شارم بۆ کرد."

له‌ وه‌لامیدا وتم:

"باشه‌ ئیمه‌ی چۆن ناسی؟ ماله‌کانی ئیمه‌ چۆن شاره‌زا بوو؟"

دیار بوو عومه‌ر له‌ ژێر گوشارێکی ده‌روونی زۆر به‌هه‌یزدا بوو. چاوه‌کانی پڕ بوون له‌ ئاو، عاره‌قی نیوچه‌وانی، خه‌یرا خه‌یرا، ده‌رشت. وتی:

"به‌لێ ناوی ئیوه‌ و ماله‌کانتان، هه‌ر من نیشانم دا. چونکه‌ ئەو ده‌یوت له‌ کاتی لێقه‌وماندا، پێویسته‌ بۆ په‌یوه‌ندی و خۆحه‌شاردان."

بۆیه، وا به‌ئاسانی، ئەو شه‌وه‌ منیان گرت. دیار بوو رژیتم ده‌ستنیشانێ هه‌موو ماله‌ نه‌تییه‌کانی کردبوو. ئەو زانیارییه‌یه‌ی ئەو خۆفرۆشه‌، هه‌یند به‌هه‌یز بوون، که‌ هه‌ر شه‌وی یه‌که‌م من و عه‌بدوڵڵایان ده‌ستگیر کرد و موختاریش رۆژی دواتر، چونکه‌ ئەو له‌ ده‌روه‌ی شار ده‌ژیا. سه‌یری عومه‌رم زۆر به‌وردی کرد. سه‌ری با‌ده‌دا. ده‌سته‌ لاوازه‌کانی، جێ نازاری به‌ئاشکرای پێوه‌ دیار بوو. هه‌ر عاره‌قی هه‌لده‌رشت. تۆمه‌تی ئەو له‌ هه‌موومان سه‌ختتر و حاشا هه‌لنه‌گرتتر بوو. ده‌مانچه‌که‌ لای ئەو گیرا بوو، هه‌ر بۆیه‌ش هه‌میشه‌ له‌ نازارانداندا، ئەو، له‌ هه‌موومان به‌شی زیاتر بوو. هه‌موو به‌حوکمی چالاکی چه‌کداری نیو شار، هه‌ر ئیعدام بووین، به‌لام ئەوی عومه‌ر له‌ هه‌موومان پرونتر بوو. ده‌کرا ئیمه‌، هه‌ر چۆنیک بیت، نکولێ له‌ چه‌ک بکه‌ین، به‌لام عومه‌ر نه‌یده‌توانی.

ده‌مویست بزنام سه‌روه‌ر چۆن گیراوه‌، بۆیه‌ پرووی ده‌م تێ کرد و وتم:

"ئه‌ی تۆش هه‌ر ئەو شه‌وه‌ گیرایت؟"

هه‌ناسه‌یه‌کی درێژی دا‌یه‌وه‌ و وتی:

"نه‌خه‌یر... من شانسم نه‌بوو، گه‌ر نا ئەو رۆژه‌ی عومه‌ر گیرا، من له‌ خوارووی عه‌یراق له‌ شاری ناسریه‌، به‌کارێکی خۆم چوو بووم"
زۆر تامه‌زرۆ بووم بۆ ئەوه‌ی بزنام که‌ چۆن گیراوه‌ بۆیه‌ وتم:
"ئه‌ی چۆن؟ چۆن گیرایت..."

سه‌روه‌ر هه‌ستایه‌ سه‌رچۆک و وتی:

"من چه‌ند رۆژیک دوای، گرتنی عومه‌ر، گه‌رامه‌وه‌. له‌ راستیدا هه‌یچم نه‌ده‌زانی و زۆر به‌شێوه‌یه‌کی ئاسایی بۆ سه‌له‌یانی ده‌گه‌رامه‌وه‌، که‌ له‌ زالگه‌ی که‌رکووک سه‌له‌یانی، له‌ کاتی سه‌یری پێناسه‌کاماندا، سه‌ربازیک

هاواری لی هه‌لستا و به‌خۆشبییه‌وه وتی:

"گرتمان..."

من وام ده‌زانی گومان له پیناسه‌که‌م ده‌که‌ن، وا نه‌بوو، چونکه یه‌کسه‌ر خستمیانه نیو پشته‌ی پیکایی‌که‌وه و چاویان به‌ستمه‌وه و بو مه‌نزومه‌یان هی‌نام. ئە‌مه‌م له دواییدا بو ده‌رکه‌وت.

سه‌روه‌ر دووکاندار بوو، کالای کۆنه و که‌لوپه‌لی سه‌ربازیی ده‌فرۆشت، ئە‌و که‌لوپه‌لانه‌ی که له سه‌ربازگه‌کانه‌وه بو نیو بازار ده‌نێردان.

هه‌موو بێ‌ده‌نگ بووین، عومه‌ر زۆر بی‌تاقه‌ت و تا راده‌یه‌ک ناساغ ده‌هاته پیش چاو. ئە‌و هه‌میشه هه‌ولێ ده‌دا که سه‌یرم نه‌کات. گرتنه‌که‌ی منی به‌تاییه‌تی ده‌خسته ئە‌ستۆی خۆی. هه‌ستی به‌ئازاری وێژدان ده‌کرد. خۆی ده‌یزانی چ هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌ی کردوه. له‌گه‌ڵ ئە‌وه‌شدا من وام نیشان نه‌ده‌دا. تازه گیرابووین، گله‌یی دادی که‌سی نه‌ده‌دا، هه‌ر بو گۆرپینی بارودۆخی نیو خۆمان به‌سه‌روه‌رم وت:

"باشه‌ ره‌نگه له تو ببورن. چونکه که‌لوپه‌لی سه‌ربازیت ده‌فرۆشت..."

نازانم به‌و نوکته‌ سارده‌ چهند خۆش‌حال بوون، به‌لام ده‌مبوست هه‌ر چۆنیک بیت باری ده‌روونی نیو خۆمان که‌میک گه‌شتر بکه‌م. سه‌روه‌ر بزه‌یه‌ک گرتی، عومه‌ر سه‌روچاوی هیچی تیدا نه‌ده‌بینرا. سه‌روه‌ر وتی:

"ئە‌وه هیچ ئە‌مانه ده‌زانن که من ئە‌ندامی ئە‌م رێک‌خستنه نه‌ینییه‌م... ئە‌وه لام گرنگ نییه‌. گرنگ ئە‌وه‌یه ئە‌وان ئە‌وه‌ش ده‌زانن که عومه‌ر ده‌مانچه‌که‌ی چهند رۆژیک له دووکانه‌که‌ی مندا هه‌شار داوه. بو ئە‌وه بلێم چی؟"

دیار بوو رژیتم و ده‌ستگا نه‌ینییه‌کانی، به‌هۆی خۆ‌فرۆشانیه‌وه، زانیاری گرنگیان چنگ که‌وتبوو. له‌گه‌ڵ ئە‌وه‌شدا به‌سه‌روه‌رم وت:

"عومه‌ر ده‌توانیت بلێ؛ ئە‌و چه‌که‌ی بو دوژمنایه‌تی لای خۆی پاراستوه، تۆش ده‌توانیت بلێیت، ماوه‌یه‌ک لای تو داینابوو بو فرۆشتن و ده‌بوست

له‌ کۆلی بیته‌وه..."

نازانم ئە‌و پاساوه چهند قه‌ناعه‌ت ناوه‌ر بوو، به‌لام له‌و ساته‌دا له‌وه باشتر نه‌بوو.

ده‌نگی سه‌ربازیک و تووێژه‌کانی نیوانمانی تیک دا. سه‌ربازیک هاواری کرد. سه‌روه‌ر... سه‌روه‌ر.

***

(١٤)

له‌ ده‌وری ته‌شتی نسکیته‌کان، چاو بو هه‌قالان ده‌گێپرا، که‌سیانم به‌دی نه‌کرد. له‌وه ده‌چوو گۆتزراییته‌وه، گه‌ر نا، له‌ ده‌وری یه‌ک‌تیک له‌ ته‌شته‌کان ده‌بینران. دلم داخواریا. تو بلێی یه‌کسه‌ر به‌ره‌و به‌ندیخانه‌ی مووسل، یان به‌غدا، نه‌برابن یان هه‌ر دوینی شه‌و، له‌م ده‌وره‌یه‌ره له‌ نیو نه‌برابن.

به‌لاچا سه‌یری عومه‌رم کرد، ئە‌و له‌سه‌ر ته‌شتیکی نزیکم دانیشتیبوو، دیار بوو له‌ سه‌رله‌قاندنم ده‌گه‌یشته‌، ئە‌وه‌یش هه‌ر به‌چاو وه‌لامی ده‌دامه‌وه. که‌ هاتینه‌ ژووری یه‌کسه‌ر عومه‌ر وتی:

"به‌رای تو بو کۆی برابن؟"

چیم وه‌لام بدایه‌ته‌وه. منیش، هه‌ر وه‌ک ئە‌و، وا بووم. هه‌ردوو‌کمان، له‌ یه‌ک ژوور و له‌ یه‌ک به‌ندیخانه‌دا بووین، بۆیه هه‌ر به‌سه‌ریادان وه‌لامم دایه‌وه.

چێشته‌نگاو عومه‌ریش بانگ کرا، که‌ هه‌ستایه سه‌ریی و له‌ خواحافیزیدا باوه‌شی پێدا کردم. چاوه‌کانی پر فرمیسک بوون. به‌ده‌نگی‌کی نزم چرپاندی به‌گۆتیمدا:

"هه‌رچی بوو بیت، داوای لی‌بوردن ده‌که‌م."

سه‌رم بو له‌قاند و ده‌سته‌کانیم به‌توندی گوشی. به‌ته‌نیا له‌ ژووره‌که‌دا ما‌بوومه‌وه. جگه له‌ ده‌نگی و تووێژی، جاروباری، سه‌ربازه‌کان هیچی تر نه‌ده‌هاته به‌رگۆی.

له و بیده‌نگیبه‌دا، هه‌ستم دایه‌ فری هه‌واکیشه‌که. ئەوه تهنیا دهنگ بوو که به‌بهرده‌وامی ده‌هاته به‌رگویم. له راستیدا ئیقاعیکی می‌شک ته‌قین بوو، به‌رادیه‌ک که نه‌یده‌هیشت ساتیک پال‌ بکه‌وم. دده‌ت وت کوره‌ی هه‌نگه له سه‌رمدا، ده‌ستم دهنایه سه‌ر گویم، سوودی نه‌بوو. که ئەوان له ژووره‌وه له‌گه‌لمدا بوون، ئەو دهنگه یه‌کجار واکاریگه‌ر نه‌بوو، هه‌ر گویشم نه‌ده‌دایه، به‌لام ئیستا، که تهنیا خۆم له ژووره‌که‌دا، ده‌لیتی درپل ده‌که‌ن به‌سه‌رمدا.

لای عه‌سر، دهنگی ته‌سجیلێک، له حه‌وشه‌که‌دا ده‌هاته به‌رگوئی، له سه‌ره‌تادا خۆش‌حال‌ بووم به‌لام سه‌د خۆزگه به‌ده‌نگی هه‌واکیشه‌که.

ته‌سجیله‌که، هه‌ریه‌ک، گۆرانی لیده‌دا، ئەویش له سه‌ر ریتمی ته‌پلێک، که به‌بهرده‌وامی لیتی ده‌درا و هه‌ر ده‌توت ریزی ته‌قه‌ی تفه‌نگه. گۆرانیه‌که له‌و گۆرانیه‌ کاولیانه بوون، که له‌گه‌لمیدا، دوو ئافره‌تی قژ بژی ناشرین، به‌کراس و پشتینی پووله‌که‌دار و ماکیاجیکی تۆخه‌وه، سه‌ریان باده‌دا، که له راستیدا، هیچ هونه‌ریکی تیدا نه‌ده‌بینرا.

لیدانه‌وه‌ی هه‌ر ئەو گۆرانیه‌، برۆ ناکه‌م بۆ خۆشی سه‌ربازه‌کان بووبی، ده‌بوو ئەوه‌ش هه‌ر به‌شیک بیت، له ئازاردانی نه‌فسی. بۆ من ئیقاعی ئەو ته‌پله، وەک دار بوو بده‌ن به‌ته‌وقی سه‌رمدا. په‌نجه‌کانم کرد به‌کونی گویمدا، به‌لام تا چهند ده‌متوانی، به‌و شتیه‌یه‌ به‌م.

بێ تاقت و هه‌راسان و شه‌که‌ت بووم، خه‌ریک بوو می‌شکم به‌ته‌قی، که له ناکاودا دهنگی ته‌سجیله‌که نه‌ما و سه‌ربازێک هاواری ناوی منی کرد.

هینده، به‌راوه‌ستانی دهنگی ئەو ته‌سجیله، خۆش‌حال‌ بووم، که وام ده‌زانی ئازاد بووم.

دوو سه‌رباز، ده‌رگای ژووره‌که‌یان کرده‌وه و پیش خۆیان دام. تا توانیم هه‌وام هه‌لمژی. چاوم ره‌شکه و پیشکه‌ی ده‌کرد، بۆیه یه‌ک دوو جار هه‌لمنووتام، هه‌ر بۆیه‌ش سه‌ربازه‌کان، له پشته‌وه، یه‌ک دوو قوئاغه تفه‌نگیان پیاکیشام.

بردیانه ژووریکی بچکۆله‌وه، له سه‌ره‌تادا هیچم نه‌ده‌دی. که به‌رچاوم

روون بووه‌وه، کابرایه‌کم دی، له پشت می‌زێکی گه‌وره‌وه دانیشتیوو، هه‌ر ئەو کابرایه بوو، که له یه‌که‌مین شه‌ودا، به‌فانیله‌یه‌کی عه‌لاگه‌وه، پیشوازی کردین و هه‌ره‌شه‌ی نه‌مانی لێ ده‌کردین.

گه‌لێکی کز، له پشت سه‌ریه‌وه، ده‌سووتا، هیچ په‌نجه‌ره و که‌له‌به‌ریک له‌و ژووره‌دا نه‌بوو. دیواری ژووره‌که، به‌بۆیه‌یه‌کی قاوه‌یی تۆخ، ره‌نگ کرا بوو، که ئەوه‌نده‌ی تر، ژووره‌که‌ی قه‌بز و ته‌نگه‌به‌تر ده‌کرد. پانکه‌یه‌کی بنمیچ به‌توندی ده‌سووراپه‌وه. فایلێک، به‌ته‌نیا، له سه‌ر می‌زه‌که دانرا بوو، که جاروبار سه‌یری ده‌کرد. سه‌ری هه‌لبێری، زۆر به‌وردی سه‌یری ده‌کردم. به‌ده‌نگیکی به‌رز وتی:

"ئه‌وانه‌ی له ئەمن و مه‌نزومه و تووتن، یه‌ک فلسی قه‌لب ناهین. دیاره له‌و دوو شوینه، نه‌یان‌توانیوه، هیچ لێ هه‌لکرتین..."
تۆزێک وه‌ستا، پالێ دایه‌وه، تیشکی کزی گه‌لێکه‌که له سه‌روچاوی ده‌دا. جێ بریندارییه‌کی کۆن، له‌لا روومه‌تی چه‌پی، ده‌بینرا. له شوینی چه‌قۆ ده‌چوو.

فایله‌که‌ی به‌رده‌می، له خۆی، دوور خسته‌وه و وتی:

"لیره له ژیر زه‌بری داردا، گولت ده‌که‌ین. هه‌ر ده‌بی راستیمان پێ بلێیت، ده‌نا ئیسک و پرووسکت به‌سه‌گی نیو ئەم سه‌ربازه‌یه ده‌ده‌ین..."
هه‌سته‌ی سه‌رپێ، لیم نزیک که‌وته‌وه و به‌هه‌موو هیتزی بۆکسیکی به‌لاچاومدا کیشا. به‌رچاوم تاریک بوو، سه‌رم دای به‌دیواره‌که‌ی پشته‌وه‌مدا.

گویم لێ بوو به‌سه‌ربازه‌کانی وت:

"بیه‌ن هه‌لیواسن..."

سه‌رم گیتزی ده‌خوارد، به‌رچاوم خۆم به‌ته‌واوی نه‌ده‌دی. سه‌ربازه‌کان پیش خۆیان دام و له حه‌وشه‌که‌دا، له نزیک په‌نجه‌ره‌یه‌که‌وه، رایانگرتم.

ده‌ستی چه‌پیان به‌رز کرده‌وه و به‌که‌له‌پچه‌یه‌ک، به‌به‌رزترین شیشی په‌نجه‌ره‌که‌وه، به‌ستمیانه‌وه.

شووتی شه‌مه‌نده‌فه‌ریک ده‌هاته به‌رگویم، تاریکی داهاتیوو، شه‌ویکی

مانگه شه و بوو. تیشکی زیوینی مانگ، نیوهی حه وشه که ی رووناک ده کرده وه. سه ربازیک ته نه که یه کی به تالی هینا و له نزیکه وه دانیشته. جاروبار هه لده ستایه سه ریپ و سهیری سه روچاوی ده کردم و زله یه کی لئ ده دام و ده یوت:

"نه نویت".

***

(۱۵)

که بردمیانه وه، بو ژووری لیکۆلینه وه، خۆم به پیوه نه ده گرت. شانی چه پیم خه ریک بوو، له بندا ده ربیت. ته وای جه ستم ده زیریکاند. کابرای پشتی میز که به ئوستاد (رهعد) بانگیان ده کرد، خه ریکی فایلیکی به رده می بوو که به گه وره یی ناوی منی له سه ر بوو. به قیژه وه سهیری ده کردم. وتی:

"ئیمه، دوای لیکۆلینه وه یه کی ته وای، گه یشتووینه ته نه و پر باره ی، که تو به راستی تاوانباریت و کابرایه کی یاخی و گیره شیتوینیت و هه ر خۆشت به رپرسی، نه و چوار تاوانباره ی تر و هه موو چالاکیه گیره شیتوینه کانیته. هه ر بو به ش، بو (دادگای شوړش) م پیشنیار کردوه، که هه ر پینجتان له سیداره بدرین کاک دارا!!".

که نه مه ی وت، خه ریک بوو به لادا بکه وم. نه وان چۆن ناوی نه یینی منیان زانی. به و پییه بیت، زۆر شت درکاوه و زۆریش ده زانن.

من له ریکه ستنی نه یینیدا ناوم (دارا) بوو. چه ند که سیتی که به په نجه ی دست ده ژمیردان، نه و نه یینییه یان ده زانی، به لام رژیتم چۆن؟

می شکم ئالۆز بوو، سه رم ده شیا و زمانم به راده یه ک وشک بوو، که تفم بو قووت نه ده درا.

رهعد که هه ر مرۆقه ره شتاله که بوو، که یه که مین شه و، به فانیه ی عه لاهه وه به هه ره شه و گوپه شه وه پیشوازی کردین.

له وه ده چوو (رهعد) چاوه رپی وه لامی من بکات، چونکه وتی:

"ها... ئیستا ده لیت چی؟".

به و پییه ی نه وان، که بریاری خۆیان دابوو، له سیداره مان بدهن، ئیدی کاتی نه وه هاتبوو بی ترس، مرۆف داکۆکی له خۆی و گه له که ی بکات، بو به وتم:

پیخۆش حالم، که له پینا و کیشه ی ره وای گه له که مدا، له سیداره بدریم. نه وه مایه ی به خته وه ری و شانازیمه و هه ر نه وه ش له داگیرکه ری ولاته که م راده په رمووم و..."

نازانم و ته کانم چه ند کاریگه ر یان گرنه گ بوو. له و ساته دا، له وه زیاترم به بیردا نه ده هات. له راستیدا شانم، نازاریکی له وزه به ده ری ده دام. و ایزانم له گری ژنه ده رچوو بوو.

رهعد، سه ر و پۆته لاک، ناگری لئ ده باری. دانه کانی ده کۆشتن و پیشی ده خواره وه. گومانم نییه، له و ساته دا، حه زی ده کرد هه ر خۆی له سیداره م بدات. به سه ربازه که ی وت:

"دوای گوژمی لیدان... ببیهن بو لای سه گه کان...".

سه گ؟ له منالیه وه به ینم له گه ل سه گدا نه بوو، گه ر نه لیم به راستی لئی ده ترسام. تو بلئی، نه م داگیرکه رانه سه گیش بو نازاردان به کار به یین. نه وه ی ده ره ق درنده یی نه مانه ده بیسترا، مرۆف ناچار ده بوو، که به هه موو شتیک بر وا بکات.

په لکی شیه ده ره وه یان کردم، به لام نه مجاره رووه و ژووره که ی خۆم نه یانبردم، به دالاتیکی ته سکدا، بو به شیتی تر، بردمیان. له ناوه راستی حه وشه یه کی گه وره دا، رایان گرتم. چوار سه رباز ده وریان دام و فه رمانیان دا که له سه ر پشت بکه وم. هه ر ده سته جی هه ر دوو قاچمیان، به م دیو و نه و دیو، عه موودیکه وه که له نیوه راستی حه وشه که دا بوو به سته وه.

ئیتتر، هه ر نه وه نده م زانی، به سوئنده که وتنه بنی پیم. هه ر دوویان ده یانکیشا به پییه کمد. من هه ر زوو له هۆش خۆم چووم. که چاوم هه لبری له ژوو ریکدا بووم، چه ند به ندیک خه ریکی شیلانی بنی پیم بوون.

له راستیدا له خه و ده چوو، بو به چه ند جاریک چاوه کانم هه لگۆفت. به لام خه وی چی. چاوم گیترا به ده وری خۆمدا، ژووره که پر بوو له به ند.

هه‌موو سه‌ر و پیره هاتوو و به‌رگ دراو و جه‌سته لاواز بوون.
 به‌ندیک که له سه‌ره‌تادا وه‌مزانى موختاره و له‌مه‌ودوا خۆی وه‌کو مامه
 ساله ناساند، به‌په‌رداخیکی نایلۆن، تۆزى ناوی دایه ده‌ستم.
 له شه‌وى پيشووتره‌وه ناویان نه‌دابوو، بۆیه له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، که
 ناوه‌که گه‌رم بوو، به‌لام ده‌روونی ناسوده‌ کردم. مرۆف ده‌توانیت چه‌ند
 رۆژیک نان نه‌خوات، به‌لام ناو... ناو ته‌حه‌مول نا‌ک‌ریت.
 سه‌تلیکی نایلۆن، له ژوو‌ره‌که‌دا، سه‌رنجی راکیشام، تینوو‌یتیشم هیشتا
 نه‌شکا بوو، بۆیه به‌په‌رداخه‌که‌ی نینو ده‌ستم، فریکی ترم له ناوه‌که‌دا، که
 یه‌کیک له به‌نده‌کان به‌ده‌نگی به‌رز وتی:
 "گاکى برا ئه‌و سه‌تله‌ ناوه‌ بۆ هه‌موومانه‌. تا سه‌به‌پنیش ئاو مان ناده‌نئ،
 بۆیه هه‌ر یه‌که‌ و له یه‌ک په‌رداخ زیاتر، بۆی نیسه‌ ناو بخوا. چه‌ز ده‌که‌ین
 تۆیش ئه‌وه‌ بزانی..."
 ده‌ستم به‌په‌رداخه‌که‌وه وشک بوو. شه‌رم دا‌ی‌گ‌رتم، بۆیه هه‌ر خبیرا په‌رداخه
 ناوه‌که‌م پرسته‌وه نینو سه‌تله‌که‌ و داواى لیبوردنم کرد. مامه ساله که
 پیاویکی رووخۆش ده‌هاته پيش چاو وتی:
 "پیره به‌شى چاو‌روانییه‌. ئه‌وانه‌ی لیکۆلینه‌وه‌یان ته‌واو ده‌بئ،
 ده‌یان‌ه‌پننه‌ ئه‌م به‌شه‌. ئه‌م به‌شه‌ش چوار ژوو‌ره‌."
 چاو‌م بۆ هه‌فاله‌کانم گبیرا. که‌سیانم نه‌دی. ده‌بوو له ژوو‌ره‌کانى تر بن یان
 هیشتا له ژیر لیکۆلینه‌وه‌دا بن.
 ژوو‌ره‌که‌ گه‌وره‌ ده‌هاته به‌رچاو، له دوو ژوو‌ر ده‌چوو، به‌لام ده‌رگه‌ی له
 نیتواندا نه‌بوو. مامه ساله وتی:
 "ژماره‌مان له‌م ژوو‌ره‌دا (۵۱) نه‌فه‌ره"
 پاله‌په‌ستوى به‌نده‌کان، له‌گه‌ل یه‌کدی، راستى قسه‌کانى مامه ساله‌یان
 ده‌سه‌لماند.
 پاشان وتی:
 "تۆش هه‌ر چۆنیکی بیت، جیتی خۆت له شوینیکی‌دا بکه‌ره‌وه..."
 ئه‌وه کاریکی ئاسان نه‌بوو، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، به‌نده‌کان هه‌ر چۆنیکی بوو

به‌سته جیبه‌کیان بۆ په‌یدا کردم.
 لیره‌ش هیچ جۆره پیتخه‌فیک نه‌بوو، هه‌موو له‌سه‌ر چیمه‌نتۆ رووته‌که‌ لئ
 دانیش‌تیبوون. منیش تازه به‌وه راهاتیبووم. خه‌یال‌م لای هاوه‌له‌کانم بوو،
 سه‌ره‌رای نازاری جه‌ستم، هه‌ر زۆر خۆش‌حال بووم، به‌وه‌ی که له ژوو‌ری
 ته‌نیایی نه‌مام.
 ***
 (۱۶)
 ژوو‌ری چاو‌روانیی، بۆ من، گۆرانیکی گه‌وره‌ بوو. ورده ورده به‌نده‌کانى
 ترم ناسی. ئه‌وه‌ی که له هه‌موویان زیاتر له ده‌ورم بوو، مامه ساله بوو.
 مرۆفیکى رووخۆش و ساده بوو، ته‌مه‌نى سه‌روو چل ده‌بوو، ده‌سته‌کانى زیر
 و په‌نجه‌کانى ته‌ستور بوون، خۆیشی توکمه و به‌هیز ده‌هاته پيش چاو.
 گه‌نجیکى موو لئ نه‌هاتوو سه‌رنجی راکیشام. ئه‌م لاوه منداله له‌سه‌ر
 چی گیراییت.
 له‌م ولاته مندالیش زبندانى ده‌ک‌رئ. مامه ساله سه‌یری ده‌کردم و وه‌ک
 تیبینییه‌کانم بخۆنیتته‌وه، ئیشاره‌تى بۆ کوره‌ گه‌نجه‌که‌ کرد و وتی:
 "پینج مانگه‌ گیراوه."
 کوره‌ گه‌نجه‌که‌ لی‌مان هاته پيشه‌وه وتی:
 "من ناوم مه‌غدیده و هه‌ولیریم."
 خه‌ریک بوو، له هۆی گرتنه‌که‌ی، بپرسم که مامه ساله وتی:
 "براده‌ریکیان له قوتابخانه، به‌یانیه‌ک زوو، به‌یانیکى هه‌ل‌واسیوه و
 پیتی زانراوه و گبیراوه. له ژیر زه‌بری لپ‌داند، ناوی ته‌مانیشی
 درکاندوو..."
 مه‌غدیده سه‌ری په‌زنامه‌ندى بۆ له‌قاند. خه‌ریک بوو قسه‌ بکات، که مامه
 ساله وتی:
 "منیش خه‌لکی دییه‌کی نزیک که‌رکووم. پیاوه‌کانی رژیتم، خه‌به‌ریان

داوه، گوايه من په‌یوه‌ندیم به‌پیشمه‌رگه‌وه هه‌یه و به‌شه‌وه ده‌لیلیان بۆ ده‌که‌م. به‌لام، تا ئیستا، دانم به‌هیچ‌دا نه‌ناوه، هه‌رچه‌نده جاشیک هه‌ر شاهیده له‌سه‌رم، که من سه‌ر به‌پیشمه‌رگه‌م..."

مه‌غدید سه‌ری هه‌ینایه په‌نا گویمه‌وه و به‌چرپه پیتی وتم:

"قومبه‌له‌یه‌کیش له‌ماله‌که‌یدا گیراوه..."

مامه‌ سه‌له‌ راچه‌نی، وه‌ک پاکانه بۆ خۆی بکات وتی:

"نه‌خپیر. راسته قومبه‌له‌یه‌ک، له‌ماله‌که‌مدا، دۆزرايه‌وه. به‌لام ئه‌وه هه‌ی من نه‌بوو، جاشیک هه‌ر بۆ تووشکردنم، ئه‌و کاره‌ی کرد..."

بۆ دلنه‌وايي مامه‌ سه‌له و پشتیوانی قسه‌کانی وتم:

"زۆر باشت وتوو. چلکاو خۆره‌کانی رژیم، هه‌ر بۆ خو‌بردنه پیشه‌وه و گیرفان پرکردنی خۆیان، هه‌موو شتوازیکی نابه‌جی، ده‌گرنه به‌ر. ئه‌وانه مان و ژبیانیان، له‌سه‌ر حسابی تووشکردنی خه‌لکی بی تاوان و نیشتمانپه‌روه‌رانه..."

مامه‌ سه‌له هاته ته‌نیشتمه‌وه و زۆر به‌ئه‌سپایی وتی:

"به‌لام له‌راستیدا قومبه‌له‌ی خۆم بوو. به‌لام من نکولیم لی کردوه و هه‌ر ده‌لیم هه‌ی من نییه."

سه‌بری به‌نده‌کانی ترم کرد، هه‌ر دوو دوو، سه‌ی سه‌ی، خه‌ریکی ده‌مه‌ته‌قی بوون. به‌مامه‌ سه‌له‌م وت:

"زۆر باشت وتوو و هه‌رواش به‌رده‌وام به‌، گه‌ر بانگ کرایته‌وه..."

به‌ندیک، له‌نزیکه‌مانه‌وه، بی ئه‌وه‌ی سه‌یرمان بکات، ته‌واو گوئی قولاخی قسه‌کامان بوو. زۆر نیگه‌ران ده‌هاته پیش چاو، هه‌ر ده‌سته‌کانی ده‌جوولاند و سه‌ری باده‌دا.

مامه‌ سه‌له‌ وتی:

"پییان وتوو، له‌سه‌یداره ده‌دریتی. زۆر تیکچوو پیتی. ده‌لی؛ به‌ک سه‌له‌ ژنی هه‌یناوه و تازه، پیش گرتنی، کورپکیان بووه. هه‌ر باسی ده‌کات. به‌شه‌وه هه‌ر نانوی..."

پیاویک که له‌هه‌موومان به‌ته‌مه‌نتر، ده‌هاته پیش چاو و له‌سووچیکی ژوو‌ره‌که‌دا، شانی لی دادابوو، زۆر جیاواز ده‌ینواند، بۆ به‌ئه‌سپایی به‌مامه‌ سه‌له‌م وت:

"ئه‌م پیاوه به‌ته‌مه‌نه له‌سه‌ر چی گیراوه..."

مامه‌ سه‌له، وه‌ک هه‌ز نه‌کات، که‌سی تر گوئی لی بی، زۆر به‌ئه‌سپایی وتی:

"زۆر مرۆقیکی به‌کاره. له‌سه‌ر مه‌سه‌له‌یه‌کی کۆن گیراوه..."

له‌وه ده‌چوو، ده‌رباره‌ی، له‌وه زیاتر نه‌زانئ، چونکه وتی:

"ناوی شه‌ریفه."

ناوی زۆریه‌ی به‌نده‌کانی تری بۆ درکاندم، که به‌وه په‌له په‌له، بۆم له‌به‌ر نه‌ده‌کرا.

چاوم هه‌ر به‌نیوه‌به‌نده‌کاندا ده‌گیترا، که لاییکی زۆر قوژ، سه‌رنجی راکیشام. رانی به‌بانداج به‌سترا بوو. بارودۆخی پیسی نیوه‌ندیخانه، هیچ کاری نه‌کردبووه سه‌ر سیمای جوانی. مامه‌ سه‌له وتی:

"به‌برینداری گیراوه. ناوی خالیده و هه‌ولپرییه..."

غه‌لبه‌ غه‌لبی سه‌ریانه‌کانی نیوه‌شه‌که، وتووژی نیوانمانی بری. هه‌موو بێده‌نگ بووین. دیار بوو شتیک رووی داوو. ده‌نگی کردنه‌وه‌ی ده‌رگا ئاسنه‌که، هه‌ناسه‌ی له‌هه‌موومان بری.

که ده‌رگا که‌کرايه‌وه، به‌پال، به‌ندیکیان فریاده ژوو‌ری. دیار بوو زۆری لی درابوو، هه‌موو سه‌روچاوی شین و مۆر بوو. ئه‌وه‌ی له‌یه‌که‌مین له‌هه‌زدا سه‌ری سوپماندم جله‌کانی بوو. به‌رگی پیشمه‌رگه‌ی له‌به‌ردا بوو. چۆن هه‌یشتووینه ئه‌و به‌رگه‌ی له‌به‌ردا بی. چۆن هه‌ر له‌سه‌ر ئه‌وه نه‌یانکوشتوو. بۆ من پرسیاری بی وه‌لام بوون، هه‌ر بۆیه‌ش تامه‌زرۆی ئه‌وه بووم، مۆله‌تیک پره‌خسی و ئه‌و پرسیارانه‌ی لی بکه‌م.

ده‌مه‌وه نیوه‌رۆ، لیی چوومه پیشه‌وه و خۆم پی ناساند و یه‌کسه‌ر پرسیارم لی کرد:

"چۆن و که ی گیرای؟..."

بهنده نۆیبه که، چاوی به نۆیوماندا دهگیرا. لهوه دهچوو، تازه دهستگیر کرابی، چونکه هیشتا پاک و ته میز دههاته پیش چاو. هیشتا وهلامی نه دابومهوه که وتم:

"پیشمه رگه یت؟"

لهسه ر چۆک دانیشت. سیمای به رهنگاری لی دهباری. به بادینی وتی:

"به لی پیشمه رگه م و خه لکی دهۆکم و ناوم همه ته هایه..."

لهوه دهچوو، لهو ساته دا، نه یه وی زیاتر بلتی، بۆیه منیش بیده نگیم لی کرد.

به ندیک که لای دهرگا که وه هه لته رووشکا بوو، به دهنگی به رز به عه ره بی

قسه ی ده کرد بۆیه، رووی ده مم کرده وه مامه ساله و لیم پرسی:

"ته مه عه ره به؟"

مامه ساله، زۆر به ته سپایی وه که نه وه ی نه یه وی، نهو بهنده، گوپی لی بی وتی:

"نه عه ره ب نبیه. ناوی غازی ناو چیبیه. ده لی شه قاوه ی که رکووکم!"

شه قاوه؟!!!

***

(۱۷)

وام دهزانی، له ژووری چاوه پروانیدا، ئیتر کۆتایی نازار و نه شکه نجه ی بهنده کان نامینتی، به لām وا دهرنه چوو. لیره ش رۆژانه به بهرنامه، رۆژی چهند به ندیک، بۆ نازاردان دهبرا و ههر له هه وشه ی به ندیخانه که دا، نه شکه نجه یان دهدان. بهنده کانی نیو ژووره که خه لکی هه موو گوند و شار و شارۆچکه کانی تیدا بوو. ههر له هه له بجه یی تا خانه قین و قه لادزه یی و هه ولیری و زاخۆیی. دهرت و رۆژیم، به مه به ست، له ههر جیگه و کووچه یه که سانیکی گرتبیت، بۆ نه وه ی زه برو زهنگی خۆی نیشانی

هاولانیانی کورد بدات.

لاویکی شه ره له، که ههر ساته و له جیگه یه که داده نیشت، هاته نزیکمه وه بۆیه منیش، لهو هه له دا، پرسیماری هۆی گرتنیم کرد. لهوه نه دهچوو له سه ر کاری سیاسی گیرا بی، به قسه و هه لسه که وتیا، زۆر له مرۆقیکی ساده دهچوو.

به لām نه م رۆژیمه گوئی ده داته مرۆقی ساده و ساکار. لای نه وان گرنگ نه وه یه، ده توانن چهند بترسین بۆ نه وه ی ته و او ی گه له که مان ملکه چ بکه ن. نه مه ره وتیک بوو که رۆژیم دوا ی نازاری هه فتا و پینج، به بهرنامه، په پره وی ده کرد.

پیم وت:

"بۆم باس ناکه یت له سه ر چی گیرا یت."

تۆزیک شه ژا و رهنگی سوور هه لگه را پاشان بزه یه کی گوره گرتی و به شه رمه وه وتی:

"نازانم!!"

بهنده کان، هه میسه، گالته یان له گه ل ده کرد. بریک له شیتۆکه ش دهچوو. به لām من ههر به رده وام بووم. له راستیدا هه زم ده کرد، بزانه که سانی وا ساده و هه ژار بۆ ده گیرین بۆیه وتم:

"چۆن نازانی؟"

سه ری بادا، که وته پینکه نین و وتی:

"ناوم (خدره) و خه لکی پشه رم. دیتی (گیره). نازانم بۆچی گیراوم. نه وهنده ی دهزانم، چهند هه فته یه که له مه وه بر، چوار هالی کۆپته ره له دیکه ماندا نیشته وه و هه رچی پیاو و هه رزه کار بوو گرتیان. منیش وا لیره م..."

درنده یه تی رۆژیم و کاربه ده ستانی، گه یشتبووه راده یه که، که پاساوی بۆ گرتی که س نه ده هینا یه وه.

خدر که میک راوه ستا، ههر تیی ده پروانیم پاشان وتی:

"به‌ته‌مای ژنه‌بینان بووم. ناگام له هیچ نییه. زۆر بیری ده‌ستگیرانه‌که‌م ده‌که‌م..."

ده‌ستگیران؟! خه‌ریک بوو پرسیار بکه‌م که خۆی وتی:

"نیازم وا بوو داوای بکه‌م یان بی‌رفینم یان ره‌دووم بکه‌ویت"

به‌نده‌کانی ده‌ورو به‌رم، هه‌موو، گوئی قولاخ بوون. له‌زه‌تیان له قسه‌کانی خدر وه‌رده‌گرت.

خدر وتی:

"وهی (هه‌مین) گیان چه‌ندت بیری ده‌که‌م"

شه‌ریف، که تا ئه‌و کاته، له سووچی ژوره‌که‌دا نه‌بزوایوو، ئه‌ویش که‌میک هاته‌ پیشه‌وه. دیار بوو ئه‌و زۆری له‌و قسانه‌ بیست‌بیت چونکه وتی:

"باسی جی ژووانه‌که‌ت نه‌کرد".

خدر ده‌ترقبایه‌وه. که‌یف‌خۆش و خۆش‌حال ده‌هاته‌ پیتش چاو. سه‌ری به‌نیوماندا ده‌گیرا. ده‌بویست زۆرت‌ترین به‌ند گوئی له قسه‌کانی بیت. وتی:

"رۆژتیک (هه‌مین) گیان په‌یمانی پی دام، که بوئیتو باخه‌کانی خوار دی، دیت بو‌لام. منیش هه‌ر له به‌یان‌بیه‌وه، له نیو باخه‌کاندا، خۆم هه‌شاردا. هات. وا بزائم نه‌یدۆزیوومه‌وه، چونکه من ته‌واو خۆم هه‌شاردا بوو. ئه‌و رۆژه هه‌ر مردم له برسان. به‌لام پاش ده‌مه‌وه‌سه‌ر، به‌مندالتیکدا، جامی دۆی سارد و دوو نانی بو‌ناردم..."

به‌نده‌کان، هه‌موو، که‌وتنه‌ هاره‌ی پیتکه‌نین، ئه‌گه‌رچی له‌و بروایه‌شدام که چه‌ندین جاری تر، ئه‌و سه‌رگوزشته‌یه‌یان بیست‌بیت، به‌لام دیار بوو که‌یفیان به‌جۆری گیترا نه‌وه‌که‌ی ده‌هات.

خدر سه‌یری سه‌روچاوی منی ده‌کرد. له‌وه ده‌چوو به‌پیتکه‌نینی به‌نده‌کان ئه‌میش خۆش‌حال بیت. وتی:

"هیچم نه‌کردوو. به‌رم ناده‌ن"؟.

هیچ وه‌لامیکی ئه‌وتۆم پی نه‌بوو. ئه‌مانه‌ خۆیان بریاری گرتن و به‌ردانیان

ده‌دا. به‌ندیک، که به‌ش‌یه‌ی ئاخاوتنیدا، له‌وه ده‌چوو خه‌لکی ئه‌و ناوچه‌یه‌ی ئه‌وان بیت به‌ئه‌سپایی پیتی وتم:

"منیش هه‌ر خه‌لکی دیتی (گیره‌)م. له دیکه‌مانه‌وه ته‌قه له ره‌بیه‌کی نزیک کرا و ئیتتر ئیمه‌یان گرت..."

له هۆی گرتنه‌که‌یان حالی بووم. به‌لام بو‌ده‌بیت، له‌سه‌ر ئه‌وه، هه‌موو خه‌لکی دیتیه‌که‌ بگیری‌ت. که‌سیتی وا ساده و ساویلکه، هیچ که‌سی توخنی ناکه‌وئ. به‌لام هیتری داگیرکه‌ر، ئه‌وه‌ی ده‌زانی، یان گوئی ده‌دایه‌ هیچ مه‌سه‌له‌یه‌کی ویتدانی. له ناخه‌وه دلم به‌خدر ده‌سووتا.

ئیمه، هه‌ر نه‌بیت، له‌سه‌ر مه‌سه‌له‌یه‌ک، که خۆمان بریارمان داوه، گیراوین به‌لام خدر بو؟.

سه‌رم بو‌خدر ده‌له‌قاند. له راستیدا نه‌مده‌زانی چی بلیم.

به‌نده‌کان هه‌موو چونه‌وه شۆینی خۆیان. چاوم به‌نیو به‌نده‌کاندا ده‌گیرا. غازی ئاوچی، مه‌غدیدی هیتا بووه نزیک خۆی و ماسوولکه‌کانی قۆلی خۆی نیشان ده‌دا. ده‌بویست بیسه‌لمین، که وه‌رزشوانیکی، به‌توانا بووه. له راستیشدا ماسوولکه‌کانی قۆلی، ئاماژه‌ی به‌راهیتانیکی دوور و درتژ ده‌کرد. شه‌ریف له دووره‌وه سه‌یری ده‌کردم. به‌چاویدا تامه‌زۆی و توویتییک بوو. منیش هه‌زم ده‌کرد، به‌لام له‌و قه‌ره‌بالغیبه‌دا؟

مامه‌ سه‌اله زۆر باسی شه‌ریفی بو‌کردبووم. ده‌بوت؛ خه‌لکی که‌رکوکه و زۆر شاره‌زای ئه‌م زیندانه‌شه. وه‌ک ده‌یگوت؛ زانیاری ته‌واوی له‌سه‌ر ئه‌م شۆینه هه‌بیت.

کیلۆنی سه‌ر ده‌رگا ئاسنه‌که، سه‌رنجی راکیشام. کیلیک له‌و دیوه‌وه تیتی ده‌چه‌رخا. دیار بوو سه‌ربازه‌کان ده‌یانویست بیکه‌نه‌وه.

کاتی نانی ئیواره و مه‌ستاری ئیواران بوو. هه‌موو بیده‌نگ بووینه‌وه. کیلیکه‌، چه‌ند جارتیک وه‌رچه‌رخا، به‌لام ده‌رگا که نه‌ده‌کرایه‌وه. گویم له سه‌ربازیک بوو، له‌ودیو ده‌رگا که‌وه، جیتیوی ده‌دا.

که ده‌رگا که‌یان، به‌و ئه‌زیه‌ته، کرده‌وه. سی سه‌رباز، له پشت ده‌رگا که‌وه

بوون. یه کێکیان به هه موو دهنگی هاواری کرد.
"کوری سه گانه بو دهری".

***

(١٨)

ناسینی، یه که به کهی، به ندهکان بو من، ببوو کارێکی روژانه. له گه له
ئه وهی که کاتم پێ به سه ده برد، له ژیان و پێشینهی زۆربه شیان
ده گه یه شتم. سه رگوزه شتهی چونیه تی گرتنی به ندهکان، میژووی خهباتی
گه لێکی ده نواند. به ندیك که خۆی وهک هاوړی ماری پێ ناساندم. زۆر
بزۆز و رووخۆش و قسه خۆش ده هاته پێش چاو، له سه ره چونیه تی
گرتنه کهی وتی:

"له راستیدا من قاچاغچی (چا) بووم. (چا) م له سه له یانییه وه بو ئێران
ده برد. فرم به سه ره سیاسهت و پێشمه رگایه تیشه وه نه بوو. روژێکیان له
دیه کی پشتهی (چنگیان)، تووشی پۆلیک پێشمه رگه بووم، ئه وان رووه و
قه راغ شار ده هاتن و ئیمه ش به ره و ئێران. ئه وان ده یانویست هه والی
رێگه ی شار بزنان و ئیمه ش رێگه ی ئێران. به رپرسه که یان، که زانی ئیمه
قاچاغچین، داوای ره ختیکی تفهنگی بو جاری داهاوو لێ کردم. بووم
هینا.

به وه ش دوستانه تی که وته نیوانمان. هه میسه له کاروانه کاغدا سه ردانم
ده کردن و چییان بوستانه، له شاری سه له یانییه وه، بووم ده هینان. ورده
ورده ش له خهبات و تیکۆشانیان ده گه یه شتم تا روژێک به رپرسه که یان
داوای چهند مه خز نه یکی کلاشینکۆفی لێ کردم، منیش بووم هینا، به لام
نه گه یه شتم به وان و له باتی که وتمه که مینیتیکی پۆلیسی گومرگه وه..."

که میک راوه ستا، ده یویست دیمه نه کانی ئه و ساته به یینیه وه یادی.

مامه سهاله و خالید و شه ریف زۆر به جدی گوئیان ده گرت. ماری
به رده وام بوو:

"که باره کانیان پشکنی، مه خز نه کانیان دۆزییه وه. ئیتر نازانی چییان

لێ کردم. نازانم چون نه مردم. به ده پۆلیس لێیان ده دام. (چا) و
باره کانیان له بیر چۆوه و به په له سواری پیکابێکیان کردم و ته سلیمی
ئیستخاراتی سه له یانیان کردم..."

زۆرم ده رباره ی وره به رزی و خۆراگری ماری، له به نده کانی تر بیستبوو.
ئه و نازاردانه ی ئه و له سه له یانی و ئه و بێده نگیه ی ئه و، ده ما وده م
ده گێردرایه وه.

جێ نازاردانی جهسته ی، ببوو شایه تی خۆراگری. لێره ش له (هه یته)
زۆر نازار درابوو. ئه وان ئه و مه خز نه یان، به به لگه ی حاشا هه لنه گر، له
قه له م ده دا و ئه میشیان به پێشمه رگه له قه له م ده دا. مه سه له ی (چا) و
قاچاغچیتی، به په رده پۆش له قه له م ده دا.

مامه سهاله که خۆشی قومبه له یهک له ماله که یدا گیرا بوو، زۆر
به با یه خه وه له (ماری) ده پروانی. مامه سهاله وتی:
"ئه ی له وێ، له ئیستخارات چییان لێ کردی".

ماری، که له وه ده چوو، ئه و سه رگوزشته یه ی چهند جاریکی تر بو
گێرابنه وه به پێکه نه نه وه وتی:

«پێشوازییه کی زۆر مرۆف دوستانه یان کردم!».

خالید که ئه ویش به برینداری گیرابوو، وهک پروا نه کات وتی:

«توخوا؟».

ماری دایه هاره ی پێکه نه یان، دیار بوو، به و گالته یه ی که یفخۆش بوو.

ماری سه روچاوی دۆخیکێ جدی تری به خۆوه گرت و وتی:

«کوره هه ر کوشتیانم. نازانم چون نه مردم. به کێبێل هه موو پشتیان شه قار
شه قار کردم. یهک هه فته به به رده وامی لێیان ده دام و منیش هه ر نکولیم
ده کرد...».

شه ریف که خۆی پیاویکی خاوه ن ئه زمون بوو وتی:

«له چی؟».

ماری چاوی به ناواماندا ده گێرا. سه ره رای لێدان و ئه شکه نه جیه ی، زۆر

به هیز ده هاته به رچاو وتی:

«له مه‌خزه‌نه‌کان. ئەوان دەیانوت؛ بۆ پێشمه‌رگه‌ت بردووه و تو سه‌ر به‌وانی. منیش هه‌میشه ده‌موت؛ من قاچاغچیم و بۆ فرۆشتنم بردووه. قاچاغچیش هه‌موو شتیکی ده‌فرۆشی...»

له راستیدا وه‌لامیکی زۆر به‌هیزی دابوووه. راسته ئەوان به‌و قسه‌یه بریایان نه‌ده‌کرد، به‌لام سووربوونی ماری، له‌سه‌ر قسه‌کانی، ئەوانی ناچار کردبوو که واز له لی‌دانی به‌پێن و بیدنه‌ن به‌دادگا هه‌ر مه‌که‌یه‌که‌یان.

غازی ئاوچی به‌وردی تیی ده‌روانین و دیار بوو ئەویش هه‌زی له قسه‌کان بوو. ماری سه‌یریکی به‌مانای کردم و چریان‌دی به‌گویمدا:

«ئاگات لی بۆ ئەمه پیاوی خۆیانه»

من هه‌ر له پۆزی هاتنمه‌وه، ده‌مزان‌ی که غازی له لایه‌ن سه‌ربازه‌کان و ئیداره‌ی زیندانه‌وه، په‌فتاری تابه‌تی له‌گه‌ڵ ده‌کری. زیاتر وه‌ک چاودیریکی حسابی بۆ ده‌کرا. جاروبار ده‌برایه‌ ده‌روه و هه‌ندی جار ئاو یان جگه‌ره‌شیان ده‌دایه. به‌لام له‌و ماوه‌یه‌دا، من هیچ هه‌ستم به‌وه نه‌کرد که مرۆقیکی خراب بیت، ئەگه‌رچی هه‌میشه ده‌بیوت، که کوردیش نیم. غازی له لای ده‌رگا‌که‌وه راده‌کشا. منیش ده‌مویست له لای ئەوه‌وه، جیه‌ک بۆ خۆم په‌یدا بکه‌م. مه‌به‌ست له‌وه‌دا ئەوه بوو، که له‌و پوه، باشتتر مرۆف ئاگاداری ده‌روه ده‌بوو، هه‌روه‌ک ده‌یتوانی له ده‌لاقه‌ی بنی ده‌رگا‌که‌وه، بریوانیته‌ ده‌ری و ئاگای له جموجۆلی سه‌ربازه‌کان بیت، هاوکات که‌می‌ک هه‌وای پاکیش، له ژیر ده‌رگا‌که‌وه هه‌لمژی.

ماری ئیتر ببوو هه‌و ده‌می رۆژانه‌م، هه‌میشه له‌ نزیکه‌وه داده‌نیشت. من بیریک له‌ می‌شک‌مدا که‌لاله‌ بوو. ژماره‌ی ئەوانه‌ی که بریاری له‌ سیداره‌دانیان پێ راگه‌یاندرنا بوو، ده‌مژمارد، بۆ ئەوه‌ش پرسیارم له‌ ماری ده‌کرد. ئەو له‌ پێش مندا له‌ ژووره‌که‌دا بوو. به‌روو خۆشی و رۆح سووکی، دۆستی هه‌موو به‌نده‌کان بوو.

سه‌رم خسته‌ په‌نا گوئی ماریه‌وه و به‌ئه‌سپایی وتم:

«گه‌ر بریاری بده‌م تا کوئی له‌گه‌ڵما دیت...»

ماری سه‌یری کردم. بۆ ئەوه‌ی بزانی بریاری چی ده‌لیم، ده‌ستی خسته

ناو ده‌ستمه‌وه و وتی:

«پیتی تو له‌ کوئی بی، سه‌ری من له‌وی ده‌بی.»

***

(١٩)

ترس و ئاینده‌ی نادیار، له‌ زینداندان، زۆر که‌س ده‌خاته سه‌ر ئەو باوه‌ره‌ی، که ئیدی ده‌بی، به‌ئه‌رکه‌ ئایینییه‌کان هه‌لبه‌ستی. زۆر له‌وانه‌ی که له‌ ژبانیاندا نوێژ و رۆژوو یان نه‌گرتووه، له‌ زینداندان ده‌ست پێ ده‌که‌ن. به‌هه‌رحال ئاسوده‌گییه‌کی ده‌روونی، بۆ خۆیان په‌یدا ده‌که‌ن.

مه‌ولوود که‌ پیاویکی ته‌مه‌ن چل ساڵه‌ بوو، له‌گه‌ڵ هه‌ندیکی له‌ خه‌لکی گونده‌که‌یدا، له‌ ناوچه‌ی (مه‌رگه‌) گیرا بوو. جاروبار نوێژی ده‌کرد، ئەگه‌رچی نوێژکردن، له‌و شوێنه‌ ته‌سه‌که‌دا، کاریکی هه‌روا ئاسان نه‌بوو، به‌لام ئەو هه‌ر ده‌بیکرد.

به‌ندیکی تر، که‌ ناوی (ره‌سول) بوو، به‌ (په‌سوو) بانگیان ده‌کرد و خه‌لکی دیتی (ده‌شتیو) بوو، شه‌ویک بۆی گێپراینه‌وه و وتی:

«ئیمه، که‌ گیراین، جووتیاریکمان له‌گه‌ڵ بوو به‌ناوی قادر، زۆر له‌ خوا ترس و نوێژکه‌ر بوو. له‌ناو دیدا به‌ (ده‌رویش قادر) ناسرا بوو، ئەو رۆژه‌ی که‌ گرتیانین، ئەو حالی لی هات، به‌راده‌یه‌ک که‌ په‌لاماری تهنه‌نگی سه‌ربازه‌کانی ده‌دا. نازانم چۆن نه‌یانکوشت. که‌ بریانیان بۆ سه‌ربازگه‌ی قه‌لادزی هه‌رچه‌ندمان ده‌کرد، ده‌رویش له‌ حالی خۆی نه‌ده‌که‌وت، هه‌رچه‌ند ئیمه‌ ده‌ترساین، که‌ به‌هۆی ئەوه‌وه، هه‌ر له‌ نیو سه‌ربازگه‌که‌دا. هه‌موومان ره‌می بکه‌ن، به‌لام ئەو به‌راستی حال گرتبوی.»

هه‌موو، زۆر به‌تاسووقه‌وه، گویمان گرتبوو. مه‌ولوود که‌ ئەویش له‌و نزیکانه‌وه بوو، زیاتر هاته‌ پێشه‌وه و زۆر به‌وردی گوئی ده‌گرت. په‌سوو به‌رده‌وام بوو:

«کار گه‌یشته‌ ئەوه‌ی، که‌ سه‌رکرده‌ی سه‌ربازگه‌که‌، ئاگادار بکری، بۆیه

بانگی کردبوو بۆ لای خۆی و پاش ئه‌وه‌ی که هه‌پوری کردبووه‌وه، لیبی پرسیبوو، گهر ئه‌و ده‌رویشی راسته‌قبنه‌یه، ئایا ده‌توانی پشکۆیه‌ک ناگر به‌ده‌سته‌کانی هه‌لگرێ...»

هه‌موو هه‌ناسه‌مان له‌ خۆمان پرپیوو، من زۆر به‌وردی سه‌یری (مه‌ولوود) م ده‌کرد، ئه‌و له‌ هه‌موومان زیاتر، تامه‌زرۆیی به‌سه‌ر و سیمایه‌وه‌ دیار بوو. په‌سوو به‌رده‌وام بوو:

«ده‌لێن نه‌ک پشکۆیه‌کی به‌ده‌ست هه‌لگرتبوو. به‌لکو خوارده‌بوشی، هه‌ر بۆیه‌ش یه‌کسه‌ر به‌ریان دا...».

مه‌ولوود یه‌کسه‌ر وتی:

«ماشه‌للا له‌ گه‌وره‌یی خوا».

مامه‌ سه‌اله‌ وه‌ک پشتیوانییه‌ک وتی:

«موعجیزه‌یه...».

شه‌ریف که به‌ده‌گمه‌ن له‌ جیگه‌ی خۆی ده‌بزو، سه‌رگوزه‌شته‌که به‌لایه‌وه زۆر سه‌رسوره‌یه‌نر بوو، هه‌ر له‌ دووره‌وه‌ وتی:

«ئه‌ی دوایی؟؟».

په‌سوو وه‌کو ته‌نیا چاره‌پیتی ئه‌و پرسیاره‌ بی‌ وتی:

«پاشان ده‌یبنیره‌وه‌ بۆ ناو دێ، به‌لام داخه‌که‌م، هه‌رکه ده‌گاته‌ نزیک دێ، له‌ په‌بیه‌کانی دێوه، ته‌قه‌ی لێ ده‌که‌ن، وا ده‌زانن هه‌لاتووه‌ و شه‌هیدی ده‌که‌ن...»

مامه‌ سه‌اله‌ سه‌روپۆته‌لاکی خه‌مباریی لێ ده‌تکا وتی:

«جیبی به‌هه‌شته».

هه‌ریه‌که‌مان چووینه‌وه‌ شوپینی خۆمان. گه‌نجیک که ناوی (هاورێ) بوو به‌تۆمه‌تی کۆمونیستی چه‌په‌وه‌ گیرابوو، سه‌یری مه‌ولوودی کرد وتی:

«له‌ ئوسترالیاش، پیاویک قه‌مه‌ریه‌کی خواردووه‌. من خۆم له‌ رۆژنامه‌دا خۆیندووومه‌ته‌وه‌. ده‌لێن وتویه‌تی تابه‌کانی له‌ دااییدا خواردووه‌...»

مه‌ولوود به‌تووره‌ بوونیکه‌وه‌ سه‌یری هاورپیی کرد و سه‌ری بادا و وه‌ک ناڕه‌زایی نیشاندا نیتیک وتی:

«منیش ده‌رویشم».

شه‌و، دوا‌ی مه‌ستاری ئیوارێ، هه‌موو له‌ ژوره‌که‌دا، بێده‌نگ دانیشتبووین که گویمان به‌ئاسانی له‌ ده‌نگی مه‌ولوود بوو. که هه‌ستا بووه سه‌رپێ و نوێژی ده‌کرد.

نوێژ کردنه‌که‌ی سه‌رنجراکیش بوو، چونکه زۆر به‌ده‌نگی به‌رز، ئایه‌ته‌کانی ده‌خویند، به‌جۆریک که سه‌رنجی هه‌موومانی به‌لای خۆیه‌وه‌ راکیشا. من هه‌ر به‌لاچاو تیم ده‌روانی، لاشم سه‌یر بوو که به‌و جۆره‌ نوێژ بخویندری.

مه‌ولوود به‌یه‌ک نوێژه‌وه‌ رانه‌وه‌ستا، به‌لکو هه‌ر به‌رده‌وام بوو. له‌وه‌ ده‌چوو نوێژه‌ له‌کیس چوو‌ه‌کانی، به‌قه‌زا بگێرپه‌ته‌وه‌. یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک نوێژی ده‌کرد، به‌لام که‌س خۆی نه‌ده‌کرد به‌ساحیبی و مۆله‌تی درا بوو.

ئه‌وه‌ی که هه‌موومانی به‌ئاگا هینایه‌وه‌. له‌ دوا‌ی نوێژیدا، ده‌ستی کرد به‌زیکر و ورده‌ ورده‌ حالی له‌ خۆی هینا، به‌جۆریک سه‌ری به‌ملا و لای خۆیدا باده‌دا، که له‌ ده‌رویشیکی کرده‌ش نه‌ده‌وشایه‌وه‌. ئه‌و هه‌ر به‌وجۆره به‌رده‌وام بوو، تا ده‌هاتیش ده‌نگی لێ هه‌لده‌بری، به‌جۆریک، که به‌ئاسانی له‌ ده‌ره‌وه‌ ده‌بیسسترا. هه‌موو ترسی ئه‌وه‌مان لێ نیشتبوو که ئه‌و ده‌نگه به‌رزه‌ی، له‌ لایه‌ن سه‌ریاره‌کانه‌وه‌، به‌و شه‌وه‌، لیبی قبۆل نه‌کرێ، ئه‌وه‌ش بیه‌ته‌ مایه‌ی تازاردانی هه‌موومان، چونکه هه‌ر سه‌رپێچییه‌ک له‌ ژوره‌وه به‌کرایه‌، ئه‌و سزای به‌کۆمه‌ل ده‌دراین.

په‌فتار و نمایشی مه‌ولوود، له‌ ده‌رویشیکی راسته‌قبنه‌ی ده‌کرد. به‌لام بۆ ئه‌م شه‌و، به‌و شیوه‌یه‌ حالی لێ هات. قسه‌کانی هاورپیی بوون، یان هه‌ر خۆی دۆخیکێ تابه‌تی بۆ هاتبوو، هاورپیی سه‌یری هه‌موومانی کرد و به‌ده‌نگیکێ به‌رز وتی:

«به‌شه‌ره‌فم ده‌رویش مه‌ولوود حال گرتی»

بیسستی ئه‌م رسته‌یه‌، ئه‌وه‌نده‌ی تر، تین و گوری به‌سه‌ربادانی ده‌رویش مه‌ولودا ده‌هینا. غازی ناوچی هه‌ر سه‌ری باده‌دا و پاشان به‌عه‌ره‌بی وتی:

«برایان ئه‌وه‌ هه‌پور بکه‌نه‌وه‌... به‌خوا ئیستا هه‌موومان، به‌منیشه‌وه‌، بیراز ده‌که‌ن...»

چهند به‌ندیک، که نزیک ده‌رویش مه‌ولوود بوون. هه‌ولێ هه‌پور کردنه‌وه‌یان دا، به‌لام بێ سوود بوو، ئەو زیاتر زیبکری ده‌کرد و سه‌ری به‌توندی به‌دیواره‌که‌دا ده‌کیشا.

گوێمان له سه‌ربازه‌کانی ده‌روه‌ه بوو، که به‌حه‌وشه‌که‌دا، پیاسه‌یان ده‌کرد و جاروبار نزیک ده‌رگا ده‌که‌وتنه‌وه. غازێ ئاوچی، له بنی ده‌رگا‌که‌وه، سه‌یری ده‌روه‌ی ده‌کرد و به‌ئه‌سپایی وتی:

«له‌ودیو ده‌رگا‌که‌وه‌ن. کوربه‌بێده‌نگی بکه‌ن».

هه‌یج. ده‌رویش مه‌ولوود به‌که‌س دا‌بین نه‌ده‌کرا، که له ناکاودا ده‌رگا کرایه‌وه.

پێنج سه‌رباز، به‌تفه‌نگه‌وه، خۆیان کرد به‌ژووردا و به‌قۆناغه‌ تفه‌نگ تیمان که‌وتن، هه‌ر فریای ئەوه که‌وتین، که به‌ده‌ست، سه‌رمان بپارێزین. ده‌رویش مه‌ولوودیان بۆ سه‌وشه‌که‌هه‌ر راکیشا. به‌په‌له‌ رام کرده‌ نزیک ده‌رگا‌که‌وه و له بنی ده‌رگا‌که‌وه سه‌یری سه‌وشه‌که‌م کرد. ده‌رویش مه‌لودیان پال خستبوو، هه‌ر پێنج سه‌ربازه‌که، به‌سو‌نده، لێیان ده‌دا. هه‌ندێ جار، به‌له‌قه، ده‌یاندا به‌سه‌ریدا. له‌گه‌فت و په‌لوپۆ که‌وتبوو. زۆریان لێ دا. بێده‌نگیبه‌که‌ی له‌ مردوو ده‌چوو. که‌ فریایان دایه‌وه ژوورێ، هه‌موو ده‌رمان دا. به‌حال چاوی بۆ به‌رز ده‌کرایه‌وه. په‌رداخێک ئاومان کرد به‌ده‌مه‌یه‌وه. زۆر که‌ساس ده‌هاته به‌رچاو، هه‌موو سه‌روچاوی خۆین بوو. سه‌ر برۆکانی قه‌رنبابوون. به‌نده‌کان که‌وتنه‌ شیلانی بنی پێی. ئەوه نه‌ریتیک بوو که‌ لێره په‌یره‌ی ده‌کرا. شیلانی بنی پێی نه‌یده‌هه‌یشت، بنی پێی، هه‌و بکات. ده‌رویش مه‌ولوود که‌مێک هه‌تبه‌وه سه‌رخۆی و به‌لکی کراسه‌که‌ی، خۆینی سه‌روچاوی، ده‌سپری که‌ هه‌ورێ سه‌ری لێ نزیک کرده‌وه وتی:

«ده‌رویش...»

ده‌رویش مه‌ولوود نه‌یه‌هه‌یشت قسه‌که‌ی ته‌واو بکات. سه‌یری ئەملا و لای خۆی کرد و به‌ترسه‌وه و به‌ده‌نگی به‌رز وتی:

«بابه‌ که‌ی من وتومه‌ ده‌رویشم...»

ئهم‌ خوانه‌ناسانه، موصلمانیشیان له‌ دین ده‌رده‌کرد.

***

(٢٠)

دوای نیه‌رپۆ بوو، خواردنی چه‌ور و گه‌رمای ده‌روه‌ه و داغبوونی چیمه‌نتۆی سه‌وشه‌که‌ که‌ به‌پێی په‌تی له‌سه‌ری، به‌ده‌وری ته‌شته‌کاندا، هه‌لده‌ترووشکاین، پرستی له‌ هه‌موومان بریوو، هه‌ریه‌که‌ و به‌شیه‌یه‌که‌ له‌ جیی خۆی راکشا بوو، کشوماتیبه‌که‌ی سه‌رسوپه‌ینه‌ر له‌ ده‌روه‌ی ژووره‌که‌ هه‌ست پێ ده‌کرا. له‌وه‌ ده‌چوو، سه‌ربازه‌کانیش، له‌تاو گه‌رما، هه‌موو په‌نایان بۆ به‌ر ژووره‌کان بریبت.

من جیگه‌ی خۆم لای (غازی ئاوچی)یه‌وه‌ په‌یدا کرد بوو. ئەو جیگه‌یه‌ بۆ من زۆر گه‌رنگ بوو، له‌ لایه‌ک، ده‌متوانی، به‌ئاسانی له‌ ژێر ده‌رگا‌که‌وه، نیو سه‌وشه‌که‌ بپینم و له‌ لایه‌کی تریشه‌وه، بۆ من ببوو سه‌رچاوه‌ی هه‌وای پاک.

له‌ نیه‌ره‌راستی هه‌ردوو ژووره‌که‌دا پانکه‌یه‌کی بنمێچ هه‌بوو، که‌ هه‌وای به‌هه‌ردوو لا ده‌دا. من له‌سه‌ر گازه‌رای پشت لێی که‌وتبووم و سه‌یری جوولانی پانکه‌که‌م ده‌کرد، که‌ له‌ ناکاودا راوه‌ستا.

له‌ سه‌ره‌تادا که‌س بایه‌خی پێ نه‌دا، به‌لام هه‌ر پاش چهند ده‌قیقه‌یه‌ک، ژووره‌که‌مان بووه‌ مه‌نجه‌نیق. هه‌موو به‌ده‌ست که‌وتینه‌ باوه‌شینی خۆمان. گه‌رمای بێ ئامانی ئاب، له‌ که‌رکووکدا، ئیستا به‌ته‌واوی هه‌ستی پێ ده‌کرا. من هه‌ر به‌زوویی هه‌موو گیانم نه‌هه‌شته‌ سه‌ر ئاو. به‌نده‌کان، هه‌موومان، به‌چاو سه‌یری یه‌کتیمان ده‌کرد. بێده‌نگی نیو سه‌وشه‌که‌ نیگه‌رانی کردبووین. له‌ ژێر ده‌رگا‌که‌وه سه‌یری ئەو دیوم کرد. سه‌وشه‌که‌ چۆل و هۆل بوو. هه‌یج سه‌ربازێک نه‌ده‌بینرا. ئەمه‌ پلانێکی جه‌هه‌نمه‌ی نه‌بیت بۆ له‌ناوبرد‌مان به‌کۆمه‌ل؟! ئەمه‌ کاره‌با پرانیکی ئاسایی یان سه‌ره‌تای پیلانیکی بیت. من زۆر ده‌جوولام و خۆم باوه‌شین ده‌کرد و سه‌رم ده‌نایه‌ بن ده‌رگا‌که‌ و هه‌لده‌سامه‌وه.

ئهم‌ جموجووله‌م سه‌رنجی شه‌ریفی راکیشا. ئەگه‌رچی ئەویش به‌ده‌ستی

باوه‌شینی خۆی ده‌کرد، به‌لام وه‌ک ئیمه‌ نیگه‌ران نه‌ده‌هاته‌ پێش‌چاو. به‌ده‌نگی به‌رز پیتی وتم:

«زۆر جاری تریش کاره‌با پراوه‌. ماوه‌یه‌کی تر دیتته‌وه‌».

هیچ وه‌لامی‌کم، بۆ‌ئه‌و سه‌رنجه‌، پێ نه‌بوو. کاره‌با دیتته‌وه‌؟ به‌لام که‌ی؟ یان مڕۆف له‌م ژووره‌ گه‌رمه‌دا، تا چه‌ند ته‌حه‌مول ده‌کا.

ماوه‌یه‌ک هه‌ر وا چاوه‌روان بووین، به‌لام کاره‌با نه‌هاته‌وه‌، بۆیه‌ به‌نده‌کان له‌ نیو خۆیاندا که‌وتنه‌ مقۆ مقۆ. به‌ده‌نگی به‌رز نارِه‌زاییان نیشان ده‌دا. به‌ندیکی قه‌له‌و که‌ خه‌لکی شه‌قلاوه‌ بوو، ته‌مه‌نی سه‌روو په‌نجاش ده‌بوو، له‌ هه‌موومان زیاتر، نارِه‌حه‌تتر بوو، به‌هه‌ر چوار لای خۆیدا سه‌ری باده‌دا و به‌هه‌ر دوو ده‌ستی باوه‌شینی خۆی ده‌کرد، سه‌روچاوی ته‌واو سوور هه‌لگه‌را بوو، له‌ په‌سا عاره‌قی هه‌لده‌رشت.

حه‌مه‌ ته‌ها هاته‌ نزیکه‌وه‌ و پیتی وتم:

«با شتی‌ک بکه‌ین. نابێ وا ده‌سته‌وستان دا‌بنیشین...».

به‌لام چی ده‌کرا. شه‌ریف هه‌لیدایه‌ وتی:

«با به‌کی‌ک له‌ ده‌رگا‌که‌ بدا و ئاگاداری سه‌ربازه‌کان بکات...».

کێ ده‌بوترا به‌و کاره‌ هه‌لبه‌ستی. هه‌رچی له‌ ده‌رگای ده‌دا، بێ سێ و دوو دارکاری ده‌کرا. به‌لام ده‌بوو شتی‌ک بکری گه‌ر نا مه‌رگیتی مسۆگه‌ر بوو، بۆ هه‌موومان. ماره‌ف له‌ جیتی خۆی هه‌ستا و به‌توندی له‌ ده‌رگا‌که‌ی دا. هیچ وه‌لامی‌ک نه‌بوو. هه‌ر که‌س له‌ ویدیو ده‌رگا‌که‌وه‌ نه‌بوو. ده‌ت وت هه‌موویان سه‌ربازگه‌که‌یان به‌جێ هه‌بشتوه‌.

به‌نده‌کان که‌وتنه‌ فرێدانی جله‌کانیان. هه‌موو ته‌نیا به‌دوو‌توتی ده‌رپیتوه‌ دانیشتبوون. گوشینی فانیله‌ و کراس، هه‌ر زوو، زه‌وی ژووره‌که‌ی ته‌رکرد. بوخار و بۆقی ژووره‌که‌ به‌هیچ شپۆیه‌که‌ ته‌حه‌مول نه‌ده‌کرا. خه‌ریک بوو له‌ هۆش خۆمان بچین، که‌ خالید وتی:

«با به‌هه‌موومان هاوار بکه‌ین. به‌لکو بێن ده‌رگا‌که‌مان لێ بکه‌نه‌وه‌...».

پێش‌نیاریکی به‌جێ بوو. هه‌موو که‌وتینه‌ هاوتهاوار. به‌هه‌موو هه‌یزی

خۆمان ده‌مانقیژاند که‌ ده‌رگا‌که‌مان لێ بکه‌نه‌وه‌. به‌لام هیچ وه‌لامی‌ک نه‌بوو.

ئه‌وه‌ش، ئه‌وه‌نده‌ی تر، هه‌موومان‌ی گه‌یاند ئه‌و راستییه‌، که‌ ئه‌وه‌ له‌ کۆمه‌ڵ کۆژییه‌کی نه‌ینی، زیاتر هه‌یچی تر نییه‌. هه‌موو به‌مسته‌کۆله‌ و له‌قه‌ له‌ ده‌رگا‌که‌مان ده‌دا. بێ سوود بوو. چه‌ند به‌ندی‌ک بووران‌ه‌وه‌. خه‌ر هه‌ر زوو له‌ هۆش خۆی چوو. ته‌واو مه‌ترسیمان لێ نیشتبوو. میژووی ئه‌مانه‌ش شایه‌تی کاری له‌و بابه‌ته‌ بوون. هه‌ر ئه‌مانه‌ نه‌بوون که‌ به‌ندی‌یان له‌ فارغۆنی قیستاردا قه‌تیس دا‌بوو، به‌هیوای ئه‌وه‌ی، تا ده‌گه‌یه‌ندری‌نه‌ به‌ندی‌خانه‌، هه‌یچی به‌سا‌غی ده‌رنه‌چن.

هه‌ناسه‌م زۆر به‌ئه‌زیه‌ت بۆ ده‌درا. دلّه‌کو‌تییه‌کی به‌هه‌تیم تووش بوو بوو. غازبی ته‌نیشتم، ئه‌ویش، حالێ شێ بوو. هه‌ر قسه‌ی بۆ نه‌ده‌کرا.

عاره‌ق بلوسکی له‌سه‌ر زه‌وی ژووره‌که‌ به‌ست. دیمه‌نی رووتی به‌نده‌کان، فرنی گازی نازییه‌کانی ده‌خسته‌وه‌ یادم. ئیمه‌ش وه‌ک جووله‌که‌کان به‌بێ ده‌نگی هه‌ر ده‌مردین. جاریکی تر سه‌رم نایه‌وه‌ ژێر ده‌رگا‌که‌. له‌ راستیدا هه‌مووی ده‌بویست سه‌ری بنیته‌ ژێر ده‌رگا‌که‌ بۆ هه‌لمژینی هه‌وای ده‌ره‌وه‌. که‌سه‌م له‌ نیو حه‌وشه‌که‌دا به‌دی نه‌کرد، بۆیه‌ به‌به‌نده‌کانم وت:

«چار هه‌ر هاواره‌».

که‌وتینه‌وه‌ هاوار هاوار. ده‌نگمان جه‌رگی ئاسمانی شه‌قار ده‌کرد و هه‌ندی‌ک له‌ به‌نده‌کان پیلووی چاویان نیشتبوو، چاوه‌رپێ مه‌رگیان ده‌کرد.

ماره‌ف هاته‌ لاهه‌وه‌، سوور و شین هه‌لگه‌را بوو وتی:

«بزانین ده‌رگا‌که‌ ناشکینین...».

ده‌رگای ئاسن به‌کێ ده‌شکینرا. چار هه‌ر لێدانی ده‌رگا‌که‌ بوو. هاوار و مسته‌کۆله‌ و له‌قه‌ی به‌رده‌وامان، بۆ ده‌رگا‌ ئاسنه‌که‌، هه‌یچ وه‌لامی نه‌بوو.

ورده‌ ورده‌ وزه‌مان پێ نه‌ده‌ما. له‌ هاوار که‌وتبووین، هه‌موو ئاماده‌ی مردن بووین. به‌رچاوم که‌م که‌م تاریک ده‌بوو. دلّم دره‌نگ دره‌نگ لیتی ده‌دا. جاریکی تر سه‌رم نایه‌ ژێر ده‌رگا‌که‌. له‌ حه‌وشه‌که‌دا هه‌ر پێنج

سه‌ریازه‌که‌م دی، پیکه‌وه، پیده‌که‌نێن. چاوم لێ بوو (ره‌عد)یش. که به‌رپرسی به‌ندیخانه‌که‌ بوو، ئه‌ویش هات. فه‌رمانی پێدان که ده‌رگا‌که‌مان لێ بکه‌نه‌وه.

که ده‌رگا کرایه‌وه، هه‌موومانیان په‌لکێشی هه‌وشه‌که‌ کرد. هه‌وای ده‌روهه ئه‌گه‌رچی ئه‌ویش گه‌رم بوو به‌لام وزه‌ی ژبانی پێ داینه‌وه.

گوتم لێ بوو که مامه‌ سه‌له‌ هاواری کرد وتی:

«خدر مرد...».

ئه‌گه‌رچی خۆشم هه‌بێزم له‌به‌ر برابوو، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا، تینم دایه‌ خۆم و چوومه‌ ژوور سه‌ر خدر، مه‌چه‌کیم به‌رز کرده‌وه. ساردوسێ بوو. ده‌ستم نایه سه‌ر دلێ. تریه‌ی نه‌ده‌هات. له‌وه‌ ده‌چوو له‌میژ بێ، بیده‌نگ مردبیت.

هاتمه‌وه جیگا‌که‌ی خۆم،

ره‌عد قیژاندی به‌سه‌رماندا و وتی:

«کوری سه‌گینه‌ ئه‌م هاتوها‌وارانه‌تان له‌ چی بوو؟».

«کاره‌با براره‌. بۆ تیناگه‌ن. ته‌له‌فۆنم کرده‌وه و هه‌ر ئیستا دیته‌وه...».

سه‌یری سه‌ریازه‌کانی کرد و فه‌رمانی پێ دان:

«مردوه‌کانیش فری بده‌نه‌ ده‌ری...».

***

(٢١)

مردنی خدر کۆستیکی گه‌وره‌ بوو بۆ هه‌مووان. رووخۆشی، ساده‌یی و ساکاری و دلپاکیی، نمونه‌ی کوردیکی پاکێ ئه‌م وڵاته‌ بوون. بێ ئه‌وه‌ی کاری سیاسی بکری و به‌شداری هه‌یچ چالاکییه‌ک دژی پرژیم بکری، ناوا بگیری و تازار بدریت و دوا قۆناگی ژبانیشته‌ له‌ ژووړیکی گه‌رمدا ژبان له‌ ده‌ست بده‌یت.

له‌ راستیدا که‌س نه‌یده‌زانی ته‌رمه‌که‌یان له‌ کوی ده‌شارده‌وه. له‌م زیندانه نه‌هینییه‌دا، ته‌رم نه‌ده‌دراپه‌وه‌ به‌که‌سوکاری گیراو. شه‌ریف وتی؛ جارێکی

تریش هه‌روا کاره‌با کۆژتیراپه‌وه‌ و ئه‌وجاره‌ش سی به‌ند گیانی له‌ ده‌ست دا. له‌وه‌ ده‌چوو ئه‌وه‌ په‌فتاری ئه‌وان بووبیت بۆ ترساندنی به‌نده‌کان.

ئیمه‌ که‌سه‌مان به‌ته‌واوه‌تی نه‌مانده‌زانی، که‌ ئایا مه‌به‌ستی زیندانه‌وانه‌کان، کوشتنی به‌کۆمه‌ڵ بوو، یان هه‌ر بۆ ترساندن و وره‌ رووخاندن بوو.

من جیی خۆم لای غازی ئاوچییه‌وه‌ کوردبۆوه‌ و ورده‌ ورده‌ دۆستایه‌ تیشمان په‌یدا ده‌کرد. ئه‌و، له‌ لایه‌ن ئیداره‌ی زیندانه‌که‌وه‌، ئه‌گه‌رچی خۆشی زیندانی بوو، وه‌کو چاودێر دانرابوو. گه‌ر سه‌ریازه‌کان راسپاردیه‌کیان هه‌بویه‌ به‌ویان ده‌وت. من زۆر مه‌به‌ستم بوو له‌ ژبانی پێشوری بگه‌م. شه‌قاوه‌ بوون نابیته‌ هۆی گرتیکی سیاسی، سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش، ده‌ی وت کورد نیم و ئه‌م زیندانه‌ نه‌هینییه‌ش، تاییه‌ت بوو به‌کورد، له‌ هۆی گرتنه‌که‌ی، نه‌ده‌گه‌یشتم بۆیه‌ جارێک پێم وت:

«تا ئیستا پیت نه‌وتووم له‌سه‌ر چی گیراوت.»

له‌ راستیدا، غازی ئاوچی، هه‌میشه‌ شانازی به‌وه‌ده‌کرد که‌ شه‌قاوه‌ی که‌رکووک بیت و باسی شه‌ره‌کانی خۆی، له‌گه‌ڵ خه‌ڵکدا، ده‌گه‌یراهه‌وه‌. باسی کورپینی و تازایه‌تی خۆی ده‌کرد، به‌لام هه‌موو ئه‌وانه‌، نه‌ده‌بوونه‌ هۆی ئه‌وه‌ی که‌ بۆ زیندانیکی نه‌ینی، که‌ تاییه‌ته‌ به‌کورد و خه‌ڵکی سیاسی، کیش بکری. که‌میک تیی روانیم. دۆستایه‌ تیمان گه‌یشتیوه‌ ئه‌و ئاسته‌ی که‌ ئیدی رازی دلێ خۆی بدرکینی و راستییه‌کانم پێ بلێ. غازی وتی:

«ئه‌وی راستی بێ، شه‌ویک، ده‌عه‌تی عه‌ریفیکی ناسیاوم کوردبوو. له‌ زووه‌وه‌ براده‌ر بووین. ئه‌و شه‌وه‌ وا بزانه‌ سه‌رخۆش بووم. به‌سه‌رخۆشی پلانی گرتنی مه‌خفه‌ره‌که‌ی قه‌لای که‌رکووکم بۆ باس کوردبوو. ئه‌ویش وا خۆی پێشان ده‌دا که‌ هاوکاریم ده‌کا...».

وته‌کانی زۆر سه‌رنج راکیش بوون. هه‌زم ده‌کرد زیاتر تیبگه‌م بۆیه‌ وتم: «چۆن؟ چۆن ده‌توانی مه‌خفه‌ریکی پۆلیس بگری. هه‌ر خۆت بووی یان خه‌ڵکی تروت له‌گه‌ڵ بوو؟».

غازی به وردی سه‌یری ده‌کردم. وتی:

«په‌یه‌ندیم له‌گه‌ل چهند پۆلیسیکی ئەو مه‌خفه‌رده‌دا کردبوو. ئەوان رازی بوون که هاوکاریم بکه‌ن. پرپار بوو شه‌ویک خۆم و چهند برادرێک بدین به‌سه‌ر مه‌خفه‌ره‌که‌دا و ئەوانیش هه‌موو چه‌که‌کانمان ته‌سلیم بکه‌ن...»

له‌ راستیدا تینه‌ده‌گه‌یشتم. ئەویک، که هه‌میشه ئەوه‌ی دووپات ده‌کرده‌وه، که کورد نییه، ئیدی بۆچی هیرش ده‌کاته سه‌ر مه‌خفه‌ریکی پۆلیس و چه‌ک و ته‌قه‌مه‌نی بۆ چیه. ئایا هه‌ر خودی رژیم ده‌یویست ئەو کاره‌ بکات و پاشان به‌سه‌ر خه‌لکی قه‌لادا، که زووبه‌ی هه‌ره زۆریان کورد بوون، به‌ینی، یان ئەوه بکاته عوزریکی تر، بۆ گواستنه‌وه‌ی خیزانه کورده‌کان له‌ که‌رکووک و بلێ له‌ گه‌ره‌کیکی کوردنشیندا، مه‌خفه‌ریکی پۆلیس، له‌ لایه‌ن چه‌کداری کورده‌وه تالان کراوه. هه‌موو شتیکی ریتی تی ده‌چوو، به‌تایبه‌تی له‌ که‌رکووکدا که رژیم به‌به‌رنامه‌یه‌کی دارپێژاو، ده‌یویست له‌ کوردی چۆل بکات. به‌غازیم وت:

«ئە‌ی دوا‌ی‌ی؟»

به‌ده‌ست که‌وته ریش خوراندنی، پاشان ده‌ستی خسته ژیر چه‌ناگه‌ی و وتی:

«پاشان ته‌واوی پلانه‌که‌م به‌دوو‌ر و درێژی بۆ باس کرد. پێشم وت که من ئەو چه‌کانه بۆ ده‌ره‌وه ده‌به‌م و ده‌یده‌م به‌پێشمه‌رگه‌!»

تی نه‌ده‌گه‌یشتم بۆ به‌ وتم:

«بۆ پێشمه‌رگه‌؟»

له‌ وه‌لامدا وتی:

«ئە‌ی بۆ کیتی به‌رم.»

کابرا کورد نه‌بی و سیاسی نه‌بی و په‌لاماری مه‌خفه‌ریکی پۆلیس له‌ناو جه‌رگه‌ی که‌رکووکدا به‌ری و چه‌که‌کانیش به‌ری بۆ پێشمه‌رگه‌. له‌ قسه‌ی مرۆقیکی خه‌له‌فاو یان فشه‌که‌ر ده‌چوو. به‌لام من هه‌زم ده‌کرد به‌کووتایی بگه‌م چونکه‌ وتم:

«ئە‌ی پلانه‌که‌تان جێبه‌جێ کرد؟»

سه‌ری له‌قاند و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک گرتی و وتی:

«کوره‌ پلانی چی؟ من فوول سه‌رخۆش بووم، ئەو قسانه‌م به‌سه‌رخۆشی کردبوو. خۆشم نه‌مه‌دزانی ده‌موت چی.»

ئێستا له‌و قاره‌مانیه‌تیه‌ گه‌یشتم. وتم:

«ئە‌ی پاشان؟»

غازی شانی بۆ دادا و وتی:

«من ئەو شه‌وه چیم وتبوو، ئەو عه‌ریفه، راسته‌وخۆ هه‌ر ئەو شه‌وه، هه‌مووی بۆ ئیستیخبات گێرا بووه‌وه و ئەوانیش بۆ رۆژی دوا‌یی یه‌کسه‌ر گرتیانم...»

مه‌سه‌له‌که‌ لام روون ببوووه له‌گه‌ل ئەوه‌شدا وتم:

«ئە‌ی نه‌تده‌توانی بلێی سه‌رخۆش بووم.»

غازی دایه قاقای پێکه‌نین:

«کوره هه‌زاران هه‌زار سوێندم بۆ ده‌خواردن، به‌لام ئەوان هه‌ر لیبیان ده‌دام و داوا‌ی ناوی هاوکارانیان لێ ده‌کردم. ناوی کێ بده‌م، کوره ده‌موت من سه‌ر سه‌ریم. هیچ شه‌قاوه‌م!»

پاش تۆزێک وتی:

«ناچار وتم تورکمانم. وا بزاتم ئیستا خه‌ریکه، ورده ورده، ده‌گه‌نه قه‌ناعت که من که‌ری ئەو باره نیم. به‌رامبه‌رم باشتر بوون. نابینی بووم به‌چاودیرتان...»

غازی هه‌ستایه‌وه، که‌وته سه‌ر خوراندنی. سه‌یری سه‌روچاوی به‌وردی ده‌کردم.

جێ بریندارییه‌کانی سه‌روچاوم سه‌رنجی راکیشا و یه‌کسه‌ر وتی:

«ئە‌ی تۆ شه‌قاوه‌ی کویتی!!»

(۲۲)

کردنه‌وهی، به‌زهمه‌تی، ده‌رگاکه هه‌میشه ده‌یخستمه ئەندیشه‌وه. بۆ ئەو ده‌رگایه‌ی وا له‌و دیوه‌وه داده‌خرا و ده‌کرایه‌وه. که‌موکوریبه‌ک هه‌بوو که من به‌ئاسانی تیبی نه‌ده‌گه‌یشتم. وا بزانه‌م ئەو دیارده‌یه‌ش سه‌رنجی حه‌مه‌ ته‌های راکیشا بوو، چونکه، که هه‌ر کلێله‌که ده‌چه‌رخا، ئەویش یه‌کسه‌ر سه‌یری کیلونی ده‌رگاکه‌ی ده‌کرد. ئەو کیلونه‌ ته‌واو نه‌بوو.

په‌فتار و هه‌لسوکه‌وتی حه‌مه‌ ته‌ها له‌ مرۆڤتیکی کامل و خاوه‌ن دیسپلین ده‌چوو. زۆر هه‌یمن و له‌سه‌رخۆ بوو. که‌م جار به‌شدارێ و تووێژ ده‌بوو. زیاتر به‌ته‌نیا داده‌نیشت و له‌ بیرکردنه‌وه‌دا بوو.

پۆژتیک فرسه‌تم بۆ هه‌لکه‌وت و چوومه‌ لایه‌وه. من بۆ ئەو بیره‌ی به‌میشه‌کدا ده‌هات و بۆ جیبه‌جیکردنی پێویست به‌مرۆڤی و هه‌ها بوو. زۆریشم هه‌ز ده‌کرد، که‌مێک، له‌ ژبانی پێشمه‌رگایه‌تی و چوونه‌تی گرتنی بزانه‌م بۆیه‌ لێم پرسێ:

«ده‌زانه‌م پێشمه‌رگه‌ بوویت، به‌لام هه‌ز ده‌که‌م بزانه‌م چۆن گیرایت.»
سه‌رنجی سه‌روچاویم دا. چاوی راستی که‌مێک تیل بوو. هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکیشا و وتی:

«به‌کارێکی نه‌یینی نی‌ردراوم بۆ نی‌و ده‌هۆک. ده‌بوو په‌یوه‌ندی به‌پێک‌خستنه‌وه‌کانی نی‌و شاردا بکه‌م، بۆ ئەو مه‌به‌سته‌ش، شه‌ویک خۆم کرد به‌ (ده‌هۆک) دا و چوومه‌ مالی خزمی‌کم. ئەو شه‌وه‌ له‌وێ بووم. به‌لام هه‌ستم کرد ده‌ترسا، به‌تایبه‌تی که‌ من به‌چه‌که‌وه‌ چووبومه‌ مالیان، هه‌ر بۆیه‌ش که‌ پۆژ بووه‌وه‌ پێشنیاری بۆ کردم که‌ بچمه‌ ده‌روه‌ی شار و له‌ باخیکدا خۆم هه‌شار ده‌م، وتی؛ که‌وا ئەو خۆی هه‌قالانی رێک‌خستنه‌م بۆ ده‌هینی...»

که‌مێک راوه‌ستا، ده‌یویست بزانه‌ی، جگه‌ له‌ من، که‌سی تر ده‌یه‌وێ گۆی بگرێ. به‌نده‌کان هه‌ریه‌که‌ و سه‌رقالی کاری خۆی بوو. که‌سی وامان له‌

نزیکه‌وه نه‌بوو که‌ تامه‌زرۆی گوێگرتن بێ. حه‌مه‌ ته‌ها خۆشی هه‌میشه به‌ته‌نیا داده‌نیشت. که‌ دلنیا بوو هه‌ر من گوێگرم وتی:

«به‌یانی زوو، به‌ئوتومبێله‌که‌ی، برده‌میبه‌ قه‌راغ شار و له‌ باخیکدا داینام و وتی که‌وا ده‌چێ هه‌قالانه‌م بۆ دێنی. نه‌هاته‌وه‌ تا ده‌مه‌و عه‌سر، برسیته‌یش تینی بۆ هینابووم به‌لام چیم بکرایه‌ جگه‌ له‌ چاوه‌روانی.»

سه‌رده‌ستی کراسه‌ خاکییه‌که‌ی هه‌لدایه‌وه. مه‌چه‌که‌کانی ئەستور و ده‌ماراوی بوون. به‌رده‌وام بوو.

«ده‌مه‌و عه‌سر چوار زه‌لام و خزمه‌که‌م هاتن. ئای چه‌ند دل‌خۆش بووم. که‌ نزیک که‌وتنه‌وه‌ لێم، خزمه‌که‌م یه‌کسه‌ر وتی؛ ئەوه‌ خۆیه‌تی، ئیتر من فریای هه‌یج نه‌که‌وتم. تفه‌نگه‌که‌م، له‌سه‌ر زه‌وی، دانا بوو. هه‌ر چواربان په‌لاماریان دام. زۆرم هه‌ول دا له‌ ده‌ستیان قوتار بم. هه‌ولێکی بێ ئەنجام بوو. هه‌یچم بۆ نه‌کرا و ته‌نیا به‌چاو سه‌یری خزمه‌که‌م ده‌کرد. ئەوه‌ی بۆ له‌گه‌ل کردم، که‌ په‌له‌به‌ستیان کردم، دایانه‌ قاقای پێکه‌نین و به‌عه‌ره‌بی که‌وتنه‌ ئاخواتن. پیاوانی پۆژیم بوون. به‌رگی کوردییان پۆشیبوو. خزمه‌که‌شم به‌کرێگیارای ئەمن بوو، هه‌ر ئەوه‌نده‌م بۆ کرا تفی بکه‌مه‌ سه‌روچاوی. ئیدی بۆ ئەمنی نی‌و ده‌هۆکیان راپێچکردم. پاش هه‌فته‌یه‌ک ئازاردان به‌ره‌و که‌رکوکیان هه‌ینام. ئیستاش وه‌ک ده‌بینیت وا لێره‌م...»

سه‌یرم له‌ درنده‌یی و سووکی و بێ ئاپروویی هه‌ندی مرۆڤ دی. چۆن مرۆڤتیک به‌و شێوه‌یه‌ په‌فتار له‌گه‌ل خزمی‌کی ده‌کات.

وه‌ک دلنه‌واپی به‌ (حه‌مه‌ ته‌ها) م وت:

«پۆژتیک ده‌بێ ئەو خۆفرۆشانه‌ به‌سزای خۆیان بگه‌ن...»

گوێم له‌ ده‌نگی سه‌ربازه‌کان بوو له‌ هه‌وشه‌که‌دا. ده‌رگاکه‌یان کرده‌وه‌ و به‌غازی ئاوچییان وت:

«ده‌ به‌ند بنیره‌ ده‌ری، بۆ ژووره‌کانی ئەو به‌ریان ده‌به‌ین...»

غازی که‌وته‌ پرسیارکردن له‌ به‌نده‌کان. که‌ کێ ده‌یه‌وێ ژووره‌که‌ی بگوازیته‌وه‌، که‌وتبوومه‌ جموجۆل. خه‌ریک بوو منیش ناوی خۆم بلێم که‌

حه‌مه ته‌ها چرپاندى به‌گویمدا وتی:

«مه‌رۆ. با پیکه‌وه بین».

ده به‌ند ناوی خۆبان وت و برانه ده‌رئ. توژیک ژووره‌که فراوانتر بوو.

که ده‌رگا‌که، به‌ئه‌زیه‌ت، داخرايه‌وه به‌(حه‌مه ته‌ها) م وت:

«هه‌ست ده‌که‌یت، ئه‌و کیتلونه، به‌زه‌حه‌مت داده‌خریت. ده‌بئ چهند جارێک کلیله‌که‌ی تیندا وه‌رچه‌رخین، ئنجا داده‌خریت...».

سه‌ری بۆ له‌قاندم. دبار بوو ئه‌ویش هه‌ستی به‌وه کردبوو. به‌ئه‌سپایی پیم وت:

«گه‌ر شتیک بکه‌م پشتگیریم ده‌که‌یت».

ده‌ستی خسته‌ ناو ده‌ستم. وتی:

«هه‌ر چیه‌ک بکه‌یت من له‌گه‌لتام».

ژماره‌ی ئه‌وانه‌ی که ده‌بوايه له‌ سیداره بدرین، به‌خۆمه‌وه، هه‌ژده نه‌فه‌ر ده‌بووین. هه‌ژده نه‌فه‌ریش، گه‌ر پیکه‌وه بریارئ بدن، ئیدی هه‌موو شتیک ده‌کرئ. که مرۆف له‌ سیداره بدرئ، ئیتر بۆ هه‌ولتیک نه‌دا. بۆ هه‌روا ده‌سته‌وستان بوه‌ستی. به‌لام ئایا ئه‌وانیش وه‌ک مارف و حه‌مه ته‌ها و خۆم ئاماده بوون.

مرۆف بویرئ هه‌ندئ نه‌ینئ بۆ ئه‌و به‌ندانه بدرکینئ. مرۆف چهند لایه‌نی ئازایه‌تی و وه‌فا و دل‌سۆزی و خۆبه‌ختکردنی له‌ زینداندای لئ ده‌ده‌که‌وئ، هینده‌ش، هه‌ندئ جار، لایه‌نی لاواز به‌سه‌ر مرۆفدا زال ده‌بئ. کئ نالیت له‌وانه، گه‌ر قسه‌یان بۆ ئه‌نجامدانی کارێک له‌گه‌ل بکرئ، ناچن ئه‌وانه به‌سه‌ریازه‌کان و ئیداره‌ی به‌ندیخانه بلین. گه‌ره‌نتی چیه‌ نه‌ینئ نه‌درکئ. گیترا‌نه‌وه‌ی سه‌رگوزه‌شته‌که‌ی حه‌مه ته‌ها و خزه‌که‌ی، هه‌ستی گومانی له‌ لا په‌یدا ده‌کردم. ئه‌وه خزه‌میک ده‌ره‌ق خزه‌میک واکات، ئه‌ی له‌گه‌ل ئه‌مانه‌دا، که هه‌ر له‌م زیندانه یه‌که‌ترمان ناسیوه، چۆن ده‌بئ.

لای عه‌سر بوو که جارێکی تر ده‌رگا‌که کرایه‌وه. ئه‌مجاره‌یان چوار به‌ندیان کرد به‌ژووردا. ئای که دل‌خۆش بووم. له‌ سه‌ره‌تادا هه‌ر پروام نه‌کرد.

به‌لئ هاه‌له‌کانم بوون. موختار و عه‌بدوڵای شۆفیر و سه‌روه‌ر و عومه‌ر بوون. هه‌ر خبیرا باوه‌شم پیندا کردن. هه‌موو له‌ش ساغ و ته‌ندروست بوون. دیار بوو له‌ به‌شه‌کانی تر بوون.

به‌دوور و درێژی بۆیان باس کردم. عه‌بدوڵای شۆفیر و موختار پیکه‌وه بوون و سه‌روه‌ر و عومه‌ریش له‌ ژووریکدا بوون.

بۆ من زۆر گرنگ بوو. ئه‌م چواره‌م ده‌ناسی و ده‌متوانی هه‌رچی نه‌ینیه‌ بیدرکینم. بیرم بۆ لای خالیدیش ده‌چوو. ئه‌ویش زۆر چاپووک و چالاک ده‌هاته پیش چاو. هه‌ر چهند رانی بریندار بوو، به‌لام ئه‌و هینده‌ گوتی پئ نه‌ده‌دا. له‌وه ده‌چوو ئیسقانی نه‌گرتبئ، وه‌ک خۆی ده‌یوت، به‌ره‌و چاک بوونه‌وه ده‌چوو، به‌لام ده‌بوو هه‌ر قسه‌ی له‌گه‌ل بکرئ، هه‌رچه‌ند ئه‌و راستیه‌شم ده‌زانی، که هه‌رچی بکه‌ین، ئه‌ویش بئ سئ و دوو له‌گه‌لمان ده‌بئ.

سه‌رم خسته‌ په‌ناگوتی سه‌روه‌ر و وتم:

«گه‌ر کارێک دژی ئه‌م درندانه ئه‌نجام ده‌ین. له‌گه‌لمان ده‌بیت...».

سه‌ری په‌زنامه‌ندی بۆ له‌قاندم وتی:

«ئه‌ی چۆن».

***

(۲۳)

سوودم له‌و جیه‌که‌یه‌ی ته‌نیشته‌ غازی ئاوچی وه‌رگرت. له‌ویوه، له‌ ژیر ده‌رگا‌که‌وه، رۆژانه و شه‌وانه، سه‌یری حه‌وشه‌که‌م ده‌کرد. ژماره‌ی سه‌ریازه‌کان که له‌ ژووره‌که‌ی ته‌نیشتمانه‌وه بوون و به‌کاری پاسه‌وانی و ئازاردان هه‌لده‌ستان، پینج سه‌ریاز بوون. ئه‌وانیش، هه‌میشه، له‌و ژووره بوون و هه‌ر دوو کاتریم جارێک، یه‌کیکیان، رۆلی پاسه‌وانی ده‌گیترا و ئه‌وانی تر له‌ ژووره‌که‌دا پشوویان ده‌دا.

ته‌نیا ئیواران له‌ کاتی نان خواردن و مه‌ستاردا، دوو سه‌ریاز پیکه‌وه

ده‌بوون، ئیدی، کاته‌کانی تر، هه‌ریه‌ک سه‌ریاز له‌هه‌وشه‌که‌دا ده‌گه‌را یان له‌سه‌ر ته‌نه‌که‌یه‌ک، که له‌نزیك ژووره‌که‌پانه‌وه بوو، داده‌نیشت تا سه‌ره‌ی پاسه‌وانی ته‌واو ده‌بوو.

من هه‌ینده به‌وردی سه‌رنج‌م دا‌بوو که تا‌پاده‌یه‌ک نو‌ره‌ی پاسه‌وانی سه‌ریازه‌کانیشم ده‌زانی. که غازی جاروبار لیتی ده‌پرسیم که بۆ هه‌ینده مه‌راقمه سه‌یری ده‌روهه بکه‌م، له‌وه‌لامیدا ده‌موت؛ که پیتیستم به‌هه‌وا‌ی پاکه.

من ده‌مزانی که پرژگار بوونمان یان به‌ردانمان نابن، بۆیه بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که پلانیتیک دا‌پێژم. ئه‌و ماوه زۆره‌ی که سه‌رنجی هه‌وشه‌که‌م ده‌دا، ئه‌وه‌ی لا گه‌ل‌له‌ کردبووم، گه‌ر ئیمه بتوانین، به‌تایبه‌تی، ئه‌و هه‌ژده نه‌فه‌ره‌ی که بریاری سه‌ره‌تایی درابوو، له‌سیداره بدرین، پیکه‌وه، ئیواره‌یه‌ک په‌لاماری پاسه‌وانه‌کان به‌دین و هه‌ر خه‌یرا خۆمان بکه‌ین به‌ژووری سه‌ریازه‌کاندا، که پر بوو له‌تفه‌نگ و ئه‌سیریان بکه‌ین، سه‌رکه‌وتوو ده‌بین، بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ش قسه‌م له‌گه‌ل هه‌موویاندا کردبوو. ئه‌وی که زۆر هه‌ماسه‌تی بۆ ئه‌و کاره هه‌بوو، هه‌مه ته‌ها و مارف و خالید بوون.

ئه‌وان بۆ سێ و دوو له‌گه‌ل پلانه‌که‌مدا بوون، به‌لام ئه‌وانی تر به‌و پاده‌یه نه‌بوون، ئه‌گه‌رچی لاریشیان له‌خودی پلانه‌که‌ نه‌بوو، ئه‌وانی تر پرسباری دواییه‌که‌یان ده‌کرد، که چی روو ده‌دا.

پو‌ژتیک مامه‌ سه‌اله له‌ دوا‌ی گو‌یگرتن و تا‌وتو‌ی‌کردنی پلانه‌که‌ وتی:
«باشه‌ وا و تمان ئه‌و دوو سه‌ریازه‌ی هه‌وشه‌که‌مان گرت و فریای ئه‌وه‌ش که‌وتین که سێ سه‌ریازه‌که‌ی ژووره‌وه‌ش بگرین، ئه‌ی دوا‌یی. دوا‌یی چی بکه‌ین...؟!».

پرسیاریکی به‌جێ بوو، ئه‌وانی تریش هه‌ر ئه‌و پرسباریه‌یان ده‌کرد، بۆیه له‌وه‌لامیاندا وتم:

«ئیمه ئه‌م هه‌ژده‌که‌سه، که بریاره له‌سیداره بدرین، که پروام وایه ده‌درین. ئه‌ی بۆ هه‌ولتیک نه‌ده‌بین هه‌ندیک تفه‌نگمان ده‌ست که‌وتیت. ئه‌م

هه‌له، پروا ناکه‌م، بۆ که‌س ره‌خسا بۆ. کۆ خوا ده‌بداتی، مه‌شجه‌بێک چه‌ک له‌ته‌نیشتیه‌وه بیت...»

مامه سه‌اله سه‌ری ره‌زامه‌ندی بۆ له‌قاند، به‌لام وتی:

«ئه‌ی دوا‌یی. ئیمه به‌و چه‌کانه چی بکه‌ین».

له‌راستیدا مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی من ئه‌وه بوو که ده‌ستمان بگاته تفه‌نگه‌کان بۆیه وتم:

«دیاره که مرۆف ده‌ستی دایه چه‌ک، گه‌مه‌ی بۆ ناکات»

هه‌مه ته‌ها که خۆی پێشمه‌رگه بوو وتی:

«چه‌ک هه‌ر بۆ ته‌قه به‌کار دیت.»

پروام وایه، گه‌ر له‌و ساته‌دا، چه‌ک له‌به‌ر ده‌ست هه‌مه ته‌ها‌دا بوايه یه‌کسه‌ر بۆ سێ و دوو په‌لاماری سه‌ریازه‌کانی ده‌دا. وتم:

«پاشان گه‌ر پلانه‌که‌مان سه‌رکه‌وت و دوو سه‌ریازی هه‌وشه‌که‌مان گرت ئه‌وا ده‌چینه ژووری پاسه‌وانه‌کان و هه‌رچی تفه‌نگه‌ ده‌ری ده‌هینین و به‌سه‌ر خۆماندا دابه‌شی ده‌که‌ین...».

له‌یه‌که‌م رو‌ژدا که ئیمه‌یان بۆ ئه‌م ژووره‌ی خۆمان هه‌ینا، به‌ژووری پاسه‌وانه‌کاندا هه‌ینایانین، دیاره هه‌ر له‌وتیوه ده‌مانتوانی بچینه‌ نیو سه‌ریازه‌که‌وه بۆیه وتم:

«که چه‌که‌کمان ده‌ستکه‌وت، ده‌چینه ده‌ری و له‌ سه‌ریازه‌که‌دا ده‌یکه‌ین به‌ته‌قه. دیاره ئیمه ناتوانین ئه‌م سه‌ریازه‌یه‌ی که هه‌زاران سه‌ریازی تێدایه بگرین. به‌لام ده‌توانین، تا ده‌مرین، ته‌قه بکه‌ین.».

مرۆف گه‌ر سوور بزانی ده‌یکوژن یان له‌سیداره‌ی ده‌ده‌ن، ئیدی بۆ تا مردن، ته‌قه نه‌کات. چی له‌کیس ده‌چن. ئه‌وانه بریاری خۆیان دا‌بوو که له‌ناومان به‌رن. ئه‌و هه‌له‌ش بۆ که‌م که‌س ده‌ره‌خسا. له‌ته‌نیشته‌وه ژووریتیک چه‌ک هه‌بیت. ئه‌وه له‌شانسی ئیمه بوو. چۆن ئه‌وانه هه‌ستیان به‌وه نه‌ده‌کرد، که ئه‌وان نیازیان وایه له‌ناومان به‌رن، که‌چی ئه‌و هه‌موو چه‌که‌یان له‌نزیکه‌مانه‌وه دانا بوو. من ژماره‌ی چه‌که‌کانم نه‌ده‌زانی، به‌لام له‌هه‌موو

حاله‌تیکدا، له پیتنج کلاشینکۆف که‌متر نه‌بوو. ئەوه بۆ ئیمه نبعمه‌تیکه خوایی بوو، که پیتش مردمان، هەر نه‌بێ تۆله‌ی خۆمان بسینین.

ئیدی به‌دوور و درێژێ پلانه‌که‌م بۆ باس کردن و هه‌میشه ئەوه‌م دووپات ده‌کردوه، که نابج ئەو هه‌له‌له‌که‌س خۆمان بده‌ین، چونکی بۆ هەر جیگه‌یه‌کی ترمان به‌رن، ئەو هه‌له‌له‌مان بۆ نا‌په‌خسێ.

بۆ جیبه‌جییکردنی پلانه‌که‌ش حه‌مه‌ ته‌ها و مارفم بۆ یه‌کیک له‌ سه‌ربازه‌کان ته‌رخان کرد. بۆ ئەوه‌ی ترمان مامه‌ ساله و خالید که برینه‌که‌ی به‌ره‌و ساریژبوون ده‌چوو، سه‌روه‌ر و عومه‌ریش بۆ یارمه‌تیدانیا. بۆ ژوو‌ره‌که‌ش ئەوه‌ خۆم و باقی زیندانه‌کانی تر، که فه‌رمانی له‌ سێداره‌دانیا. بۆ ده‌درا، ئەوا په‌لاماری ژوو‌ری پاسه‌وانه‌کان بده‌ین.

نازانم پلانه‌که‌مان تا چه‌ند سه‌رکه‌وتوو ده‌بوو. ئەوه له‌ کاتی ده‌ست به‌کاربووندا ده‌زانرا. بۆ ئەم پلانه‌ش قسه‌م له‌ گه‌ل شه‌ریفدا کرد بوو، به‌لام له‌ وه‌لامدا ئەو وتی:

«به‌خوا پروا ناکه‌م له‌ سێداره‌ بدریم. چونکه‌ کیشه‌که‌ی من له‌سه‌ر ئەمه‌رۆ نییه. کۆنه و هی سالی حه‌فتا و چواره. ئەمانه‌ خۆیان لیبووردنی گشتیبیان ده‌رکردوه و من به‌پیتی ئەو لیبووردنه‌ هاتومه‌ته‌وه. که‌چی وه‌ک ده‌بینی و نا‌مانگه‌ له‌م گونجه‌دام. به‌هه‌رحال پروا ناکه‌م له‌ ناوم به‌رن. په‌نگه‌ حوکم بده‌ن، بۆیه‌ داوای لیبوردن ده‌که‌م و داوای سه‌رکه‌وتنتان بۆ ده‌که‌م، ئەگه‌رچی من لایه‌نگری ئەوه‌م که‌ چاوه‌روانی دادگاییکردن بکه‌ن و ئەوسا بپار بده‌ن...».

گومانم له‌وه‌دا نه‌بوو که شه‌ریف مرۆڤتیکه‌ی به‌جه‌رگ و به‌توانایه‌ به‌لام ته‌مه‌نیش رۆلی له‌ برباریکی و گرنگدا هه‌یه. ئەو راستی ده‌کرد، په‌نگ بوو به‌رین، ئەگه‌رچی ئەو راستییه‌ش ده‌زانرا، که ئەمانه‌ خاوه‌نی هیچ په‌یمان و به‌لینتیک نین.

بیروبو‌چوونه‌کانی شه‌ریف، ئەگه‌رچی عه‌قلانییه‌تیشی تیدا بوو، به‌لام بۆ ئیمه‌ بێ سوود بوو. ئیمه‌ له‌ناو ده‌براین. ئەوه‌مان ده‌زانی، ئیدی بۆ

چاوه‌رپێ رۆژی دادگایی بین. دادگاش چ دادگایه‌ک، له‌ دادگایه‌کی سه‌ربازی، له‌ دادگاییه‌کی نه‌پینی، بێ پارێزه‌ر، بێ ئەوه‌ی بتوانی بچووکترین داکۆکی له‌ خۆت بکه‌یت، ئیدی بۆ چاوه‌روانی ئەو دادگایه‌ بیت، که پیتسه‌کی ده‌ترانی چ برباریک ده‌دا. ئیدی ئەو هه‌له‌ په‌خساوه، بۆ له‌ کیس بچێ. کێ ده‌لێ، جارێکی تر، هه‌لی واما بۆ په‌یدا ده‌بیت. نه‌ده‌بوو ئەو هه‌له‌ نه‌قۆزیته‌وه، بۆیه‌ ئیمه‌ هه‌ر هه‌ژده‌مان سوور بووین له‌سه‌ر به‌جیه‌تانی ئەو ئەرکه‌، هه‌ر بۆیه‌ش بربارمان دا، که ئیواره‌ی داها‌توو، ئەو پلانه‌ جیه‌جی بکه‌ین.

***

(٢٤)

سه‌رله‌به‌یانی بوو، ئیمه‌ تاوتوتی پلانه‌که‌مان ده‌کرد و باسی چۆنیه‌تی به‌جیه‌تانییمان ده‌کرد. هه‌ریه‌که‌ و باری سه‌رنجی خۆی ده‌دا. له‌ نیتوماندا موختار و مامه‌ ساله‌ هه‌ر دوو‌للی خۆیان سه‌باره‌ت به‌سه‌رکه‌وتنی ئەو هه‌وله‌ ده‌دا. له‌ هه‌موومان حه‌ماسه‌تتیش حه‌مه‌ ته‌ها و مارف و خالید بوون، که به‌بۆچوونی ئەوان، هه‌ر پیتوستی نه‌ده‌کرد، چاوه‌رپێ ئیواره‌ش بین. ئەوان ده‌یانوت، گه‌ر مه‌سه‌له‌ په‌لاماردان بیت، بۆ هه‌ر نیوه‌رۆ له‌ کاتی گردبوونه‌وه‌ماندا له‌ ده‌وری ته‌شته‌کان، بۆ یه‌کسه‌ر په‌لامار نه‌ده‌ین، به‌لام من بۆم روون کردنه‌وه، که ئەو کاره، له‌ نیوه‌رۆدا، زۆر زه‌حمه‌ت ده‌بێ، چونکه‌ هه‌موو سه‌ربازه‌کان به‌ئاگان و له‌ کاتی واجبدان.

شه‌ریف زۆر به‌وردی سه‌یری ده‌کردین و گوێی له‌ قسه‌کامان ده‌گرت. دیار بوو ئەو هه‌وله‌ی ئیمه‌ی به‌عه‌قلدا نه‌ده‌چوو.

ده‌مه‌و نیوه‌رۆ، پیتش ئەوه‌ی بمانبه‌نه‌ ده‌روه‌ بۆ نان خواردن، شه‌ریف هاته‌ لامه‌وه و وتی:

«من نیازم نییه، یان وا تیبگه‌ن که من هه‌ولێ ئەوه‌ ده‌ده‌م له‌ پلانه‌که‌تان به‌شیمانان بکه‌مه‌وه. من ته‌نها ده‌مه‌وی هه‌ندی راستیتان بۆ بدرکیتن...».

من هه‌میشه قسه‌کانی شه‌ریفم به‌جدی وهرده‌گرت، نه‌گه‌رچی له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا وام ده‌زانی له‌به‌ر پیری یان ته‌مه‌نی نایه‌وئ به‌شدار بیته له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا وتم:

«حه‌ز ده‌که‌م ئه‌و راستییانه بزانه».

دیار بوو شاره‌زاییه‌کی ته‌واوی له‌زینداکه‌دا هه‌بوو. ماوه‌ی نو مانگ مانه‌وه، له‌شوینیکدا، که‌م نییه‌ بۆ په‌یدا کردنی زانیاری له‌سه‌ر شوینه‌که. شه‌ریف وتی:

«ئیره‌ خۆت ده‌زانی هه‌یه‌یه. هه‌یه‌هه‌ی خاسه. نه‌پینیتترین به‌ندیخانه‌ی به‌عسه و ته‌نیا بۆ کوردیشه، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ش، له‌نیوه‌ ئه‌م سه‌ربازگه‌ گه‌وره‌یه‌دا، حه‌شاریان داوه».

ئه‌وانه راستییه‌ک بوون خۆشم ده‌مزانی. من ده‌مویست له‌جه‌وه‌ه‌ری بیرو‌رای بگه‌م بۆیه وتم:

«ئه‌وانه راستن به‌لام رای خۆت چیه‌ له‌سه‌ر پلانه‌که‌مان، که‌ دیاره ئیستا به‌ته‌واوی ده‌زانی به‌ته‌مای چین».

له‌وه‌لامدا وتی:

«حه‌ز ده‌که‌م براده‌رانت نزیک بنه‌وه و ئه‌وانیش گوێ بگرن»

هه‌موو له‌ده‌وری گرد بووینه‌وه، ئه‌ویش له‌نیوه‌راستماندا دانیشتیبوو، جاروبار، سه‌یری غازی ئاوچی ده‌کرد. وای نیشان دهدا که‌ سه‌رگوزه‌شته‌یه‌که‌مان بۆ ده‌گپرتته‌وه. وتی:

«راسته ئیوه هه‌موو ره‌نگه له‌سیداره بدرین، به‌لام ئه‌و کاره‌ی ئیوه به‌ته‌مان ئیستا پیتی هه‌لبستن یانی ئیوه خۆتان، خۆتان هه‌ر ئیستا له‌سیداره ده‌هن...».

مه‌به‌سته‌که‌ی روون نه‌بوو، بۆیه وتم:

«ئه‌ی چی بکه‌ین. راوه‌ستین تا ئه‌وان له‌سیداره‌مان ده‌هن».

چاوی به‌ناوماندا ده‌گپرا. ده‌یویست هه‌ستمان بخوینیتته‌وه. وتی:

«ئیه‌وه‌ گه‌ر ته‌نیا خۆتان، هه‌ر ئه‌و هه‌ژده‌ که‌سه بوونایه، ئه‌وه‌ که‌س

نه‌یده‌توانی گه‌یه‌ی بکات...».

ده‌یویست شتیک بلێ، به‌لام باش بۆی گه‌لاله نه‌ده‌کرا، یان نه‌یده‌ویست راسته‌وخۆ بیلتی. به‌رده‌وام بوو:

«راسته ئه‌وه‌ی ئیوه پیتی هه‌لده‌ستن، کارتیکی ته‌واو شوێشگپرییه، به‌لام ئیوه هه‌ر خۆتان نین له‌م زیندانه‌دا. هه‌ر له‌م ژوو‌رده‌دا جگه له‌ئیه‌وه ئه‌وا کۆمه‌ڵی خه‌لکی تری تیدایه. ئه‌وان چی بکه‌ن یان چاره‌نووسی ئه‌وان چۆن ده‌بی...».

حه‌مه ته‌ها هه‌لیدایه و وتی:

«ئه‌ی ئه‌وان بۆ به‌شدار نابن. به‌ته‌مای چین؟».

شه‌ریف سه‌ری ده‌له‌قاند و وتی:

«ئه‌وان ره‌نگه به‌هه‌یوی ئه‌وه بن که به‌ر بن یان چه‌ند سالیک حوکم بدرین، به‌لام به‌ته‌ما نین ئیستا بمرن...».

خالید سه‌ری هه‌تایه پێشه‌وه وتی:

«ئنجا ئه‌وان بۆ ده‌مرن».

من له‌مه‌به‌ستی شه‌ریف ده‌گه‌بشتم. ئه‌و نیگه‌رانی ئه‌وه بوو که ئیمه کاتیک به‌کاریکی وا هه‌لده‌ستین، دیاره ده‌بیته ته‌قه و له‌ئاکامدا ئیمه ده‌کوژرین، ئه‌وسا سه‌ربازه‌کان دینه ویزه‌ی ئه‌مان و کێ ده‌لتی، له‌داخی کۆژاوه‌کانی خۆیان، هه‌موویان هه‌ر له‌م زیندانه‌دا ناکوژن.

شه‌ریف سه‌ری بادهدا وتی:

«که ئیوه بیکه‌ن به‌ته‌قه و پاسه‌وانی ئه‌م زیندانه بکوژن، ئه‌ی ئیتر تو به‌ته‌مای چی له‌ئیه‌ بکه‌ن؟ به‌رمان ده‌ن!؟».

خالید شانی بۆ هه‌لده‌ته‌کاند. مامه‌ سه‌له و موختار هه‌ر به‌چاو لایه‌نگری خۆیان بۆ شه‌ریف نیشان دهدا. شه‌ریف به‌رده‌وام بوو:

«براینه هه‌ر دوا‌ی ئیوه، ئه‌وانه، ده‌که‌ونه گیانی ئیمه، هیچ گومانم نییه. که هه‌ر لێرده‌ا، هه‌موومان گولله‌باران نه‌که‌ن.

کێ ده‌توانی داکۆکی له‌خۆی بکات یان کێ هه‌یه بیسه‌لمینیت پیتیان که

ئیمه به‌شداری ئه‌و پلانه نه‌بووین. ئه‌وانه هه‌میشه هه‌موومان به‌یه‌ک چاو سه‌یر ده‌که‌ن...».

راستی ده‌کرد، ئیمه بیرمان له‌وه نه‌کردبووه که گهر ئیمه هه‌ستاین به‌به‌دیه‌ینانی ئه‌و پلانه پاشان چی ده‌بی. هیچ گومان نییه که نه‌ته‌نیا سه‌ریازانی نیئو ئه‌م زیندانه دیتسه سه‌ریان، به‌لکو هه‌موو سه‌ریازانی سه‌ریازگه‌که ده‌کونه گیانیان. من بیرم له‌مانه نه‌کردبووه.

ئیمه بریاری خوومان دابوو، مادام له‌ سیداره ده‌دراین، ئیدی بو ئیمه له‌م هه‌له‌دا، که بو مان هه‌لناکه‌وئیتسه‌وه، کارێک نه‌که‌ین به‌لام ئه‌وان که هه‌ندیکیان هه‌ر له‌سه‌ر هیچ گیرا بوون، خدر چی کرد بوو، بو ئه‌وان لیتره‌دا بکوژرین. هه‌رچۆنیک بیت ئه‌وان هیسویه‌کیان هه‌ر هه‌بوو، که یا به‌رده‌بن یان هوکمیکی چهند ساله‌ ده‌درین و پاشان هه‌ر به‌رده‌بن.

زووری هه‌قالان جگه له‌ خالید و حه‌مه‌ ته‌ها و مارف، هه‌موو سه‌ری ره‌زامه‌ندیان بو قسه‌کانی شه‌ریف ده‌له‌قاند، مامه‌ ساله‌ رووی تی کردم و وتی:

«من حه‌زم نه‌ده‌کرد من ئه‌و قسه‌مانه‌ بکه‌م. باش بوو وا کاک شه‌ریف کردی. من رووم نه‌ده‌هات، ده‌موت با به‌جوژی تینه‌گه‌ن».

موختار هه‌ر سه‌ری ره‌زامه‌ندی ده‌له‌قاند. دیار بوو که یفخۆش بوو به‌وه‌ی ئه‌و پیلانه جیبه‌جی نه‌کرئ. به‌لام فرسه‌تیکی وامان جارێکی تر ده‌ست ده‌که‌وئیت. کام به‌ند ئه‌وه‌نده به‌خته‌وه‌ره که ژوواریک چه‌ک له‌ پالیدا بیت. به‌تایبه‌تی زیندانییه‌ک که فه‌رمانی له‌ سیداره‌دانی به‌مسوگه‌ری بو بدرئ.

هه‌موو به‌قسه‌کانی شه‌ریف رازی بووین. به‌راستی بو نه‌هیشته‌نی پینج سه‌ریاز نابئ مروفت قوربانی به‌چل په‌نجا که‌س بدات.

پیاو هه‌میشه‌ گوی له‌ مروفتی خاوه‌ن نه‌زموون بگرئ. حه‌مه‌ ته‌ها و خالید و مارف هاتنه‌ لامه‌وه و هه‌رسیکیان پیکه‌وه و تیان:

«ئهی چی بکه‌ین؟».

***

(٢٥)

ئهی چی بکه‌ین؟ هیچ وه‌لامیکی ئه‌وتۆم پئی نه‌بوو که قه‌ناعه‌ت به‌خالید و حه‌مه‌ ته‌ها و مارف به‌یئنی، به‌که‌میان گه‌نجیکی یه‌کجار خوین گهرم دووه‌میش پیتسه‌رگه‌ بوو، سییه‌میش قاره‌مانیکی به‌ندیخانه‌که‌ بوو. هه‌رچه‌ند خوشم لایه‌نگری به‌جیه‌ینانی پلانه‌که‌ بووم، به‌لام ئه‌وه‌ی نه‌ده‌هینا که ئه‌و هه‌موو خه‌لکه‌ بکوژرئ.

وه‌رچه‌رخانی کلیلی ده‌رگا که‌مان، جارێکی تر، سه‌رنجی راکیشامه‌وه. بو وا به‌ئه‌زه‌ت ده‌کریتسه‌وه. ئه‌مجاره‌یان ته‌واو سه‌رنج دا. چهند جارێک کلیله‌که‌یان له‌ ده‌روه‌ وه‌رچه‌رخان، که‌چی به‌هه‌زار حال زمانی کێلونه‌که‌ له‌م دیوه‌وه‌ ده‌بزو. به‌کورتی سلاک بوو. شه‌ویک، که هه‌موو نوستن، به‌تایبه‌تی غازی ئاوچی، که راسته‌وخۆ له‌ پشت ده‌رگا که‌وه‌ ده‌نوست و منیش هه‌ر له‌ ته‌نیشته‌یه‌وه، جیتی خوتم کردبووه، به‌په‌نجه‌ی ده‌ست، که‌وتمه‌ پال پێوه‌نانی زمانی کلیله‌که‌ بو دواوه. ئه‌وه‌ی که ته‌واو خووشحالی کردم، زمانی کێلونه‌که‌، زۆر به‌ناسانی، گه‌رایه‌وه‌ دواوه و منیش هه‌ر زۆر به‌ئه‌سپایی زمانه‌که‌م هینایه‌ پیتسه‌وه و له‌ خویشیدا لئ نووستم.

ئهم نه‌نیشیه‌م، لای که‌س، نه‌درکاند، به‌لام و بزانه‌م شه‌ریف، ئه‌و شه‌وه، ئاگاداری هه‌لسوکه‌وتم بوو، چونکه‌ به‌جوژیکی تاییه‌ت سه‌یری ده‌کردم.

ئیدی که‌وتمه‌ خولیا‌ی ئه‌وه‌ی بزانه‌م ده‌روه‌ی زیندانه‌که‌مان چۆنه. بو من هه‌نگاوی یه‌که‌م گه‌لێک گرنگ بوو که‌وا به‌ناسانی ده‌متوانی ده‌رگا که بکه‌مه‌وه‌ یان هه‌ر وه‌ختیک بمه‌وی بیکه‌مه‌وه، به‌لام وا ده‌رگا که‌ش کرایه‌وه.

ئهی دوا‌یی له‌ناو ئه‌و هه‌موو سه‌ریاز و پاسه‌وانه‌دا چی ده‌که‌ی یان چی ده‌کرئ. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا که‌وتمه‌ پرسبیری جوگرافیای ناوچه‌که‌. بو ئه‌م مه‌به‌سته‌ش که‌س له‌ شه‌ریف چاکتر نه‌بوو چونکه‌ خو‌ی که‌رکووی بوو.

شه‌ریف زانیارییه‌کی زۆری پئی دام، که هه‌موو سوودبه‌خش بوون،

به‌تایبه‌تی که‌ وتی:

«ئەم سەربازگەیه پیتی دەلێن سەربازگەیی خالید و لە دەره‌وه‌ی
که‌رکووکه...».

ئیدی چی تری دەزانی سەبارەت بەهه‌یه و سەربازگەیی خالید پیتی وتم
که لە راستیدا کهم نه‌بوو.

ئیمه‌ رۆژانه‌ سێ جار نانیان دەداین، بۆ ئەو مه‌به‌سته‌ش، دوو سێ
به‌ندی نیو خۆمانیان دەبرده‌ ده‌ره‌وه‌ی زیندانه‌که‌مان، بۆ ئەوه‌ی ته‌شتی
خواردنه‌کان به‌یتن و هه‌ر هه‌فته‌یه‌که‌یش ده‌گۆرا و ئەو کاره‌ش خرابووه
ئه‌ستۆی غازی ئاوچی. ئەو به‌نده‌کانی بۆ ئەو کاره‌ ده‌ستنیشان ده‌کرد و
ناوی ده‌دان به‌سەربازگەکان، من ده‌مزانی که‌ زیندانه‌که‌مان دوو ده‌رگای
هه‌یه، یه‌کی‌ک که‌ له‌ ژووری پاسه‌وانه‌کانه‌وه‌ بۆی ده‌چی و یه‌کی‌کیشیان
ده‌رگای پشته‌وه‌ بوو که‌ رۆژانه‌ سێ جار ده‌کرایه‌وه‌ و خواردنه‌کانی لێوه
ده‌هاتن. ئەوه‌ی گرنگ بوو، ده‌رگای پشته‌وه‌ بوو که‌ له‌ دیوی هه‌وشه‌که‌وه
ده‌کرایه‌وه‌.

ئەم ورده‌ زانیاریانەم به‌هه‌قالانم وت. هه‌موو که‌یف‌خۆش بوون،
به‌تایبه‌تی هه‌مه‌ ته‌ها و خالید، که‌ دیسان، په‌له‌یان بوو شتی‌ک بکه‌ین.
خالید وتی:

«مادام ده‌توانی ده‌رگاکه‌ بکه‌ینه‌وه‌ بۆ نه‌یکه‌ین».

کار هه‌ر کردنه‌وه‌ی ده‌رگای خۆمان نه‌بوو. ئەوه‌م بۆ روون کردنه‌وه‌، که
به‌ئاسانی، هه‌ر کاتی‌ک بمانه‌وی، ده‌رگاکه‌ بکه‌ینه‌وه‌، به‌لام ئەوه‌ به‌ته‌نیا
به‌س نییه‌. وتم:

«کردنه‌وه‌ی ده‌رگا سەره‌تایه‌ و ده‌بی بزانی‌ن له‌و دیو زیندانه‌که‌مانه‌وه‌ چی
هه‌یه. ئیمه‌ هه‌یج ده‌رباره‌ی ئەو دیو نازانی‌ن».

هه‌ر دوو بێده‌نگ بوون. من بیرم بۆ ئەوه‌ ده‌چوو که‌ قه‌ناعه‌ت به‌غازی
ئاوچی بکه‌م، که‌ له‌مه‌ودوا، خه‌لکی بۆ ته‌شت هه‌تانه‌ دانا، له‌وانه‌ی خۆمان
دابێت. دیاره‌ هه‌موو رازی بوون و هه‌مووش ئاماده‌گی خۆی نیشان دا.

عه‌سری‌ک که‌ له‌گه‌ل‌ غازی ئاوچیدا خه‌ریکی ده‌مه‌ته‌قی بووین پێم وت:

«ئەم براده‌رانه‌ی ئیمه‌ تا ئیستا که‌سیان نه‌نێردراون بۆ ته‌شت هه‌تانه‌.
به‌لکو ئه‌مجاره‌ له‌وان بنیتریت»،

بۆ ئەو مه‌به‌سته‌ش ناوی براده‌رکانم پیتی وتم.

یه‌که‌م جار، هه‌مه‌ ته‌ها بوو. که‌ هاته‌وه‌، هه‌ندێ زانیاری زۆر به‌که‌لکی
بۆ هه‌تانه‌، ئەو وتی؛ که‌ له‌ودیو ده‌رگاکه‌وه‌، چادری‌ک هه‌یه‌ که‌ چوار
سەربازی به‌چه‌که‌وه‌ تێدایه‌، که‌ دیاره‌ ئەوانه‌ش پاسه‌وانی ده‌رگای پشته‌وه‌ی
زیندانه‌که‌ بوون. له‌ سه‌ره‌ی خالیدیشدا پیتی وتین که‌ له‌ودیو چادره‌که‌وه
هه‌موو زیندانه‌که‌، به‌ته‌لی درکاوی، ده‌وره‌ دراوه‌ وتی:

«ئەوه‌ی گرنگ بی ئەوه‌یه‌ که‌ به‌راوه‌ی مه‌تری‌ک ئەو ته‌له‌بنده‌ نه‌وی کراوه‌،
به‌جۆری‌ک که‌ مرۆف ده‌توانی به‌سه‌ری‌دا پروا».

زانیارییه‌کانی له‌وه‌ودوا له‌ مامه‌ ساله‌ و موختارم وه‌رگرت. ئەوانیش
سەبارەت به‌و دیو زیندان وتیان:

«دوای ته‌له‌بنده‌کان، جه‌نگه‌لێک له‌ دار خورمایه‌ و له‌ ناویدا بیانی
جۆراوجۆری تێدایه‌ و له‌ دووره‌وه‌ ته‌له‌بنده‌کی تر ده‌بینی...».

له‌ سه‌ره‌ی سه‌روه‌ردا، ئەو، زانیارییه‌کی گه‌لێ گرنگی بۆ هه‌تانه‌، ئەویش
ئەوه‌یه‌ که‌ وتی:

«له‌و دیو ته‌له‌بنده‌کانه‌وه‌ ئوتومبیلی‌کی ته‌کسیم دی. ئەویش هه‌ر ئەوه
ده‌گه‌ینی، که‌ ئەو دیو ئەو ته‌له‌بنده‌ کۆتایی سەربازگه‌که‌ بێ».

دوو خال بۆ ئیمه‌ زۆر گرنگ بوو. یه‌که‌م ده‌رگای ژووره‌که‌ی خۆمان
به‌ئاسانی بۆ ده‌کرایه‌وه‌ و دووه‌م، ده‌رگای پشته‌وه‌ی زیندانی‌ش، هه‌ر له
ناوه‌وه‌ ده‌کرایه‌وه‌. ئەمیان هه‌ر قفلی پتوه‌ نه‌بوو.

ئەم زانیارییه‌ زۆر به‌هه‌تانه‌ بوون. ئیستا ده‌مانزانی ده‌روبه‌رمان چی لێیه
و گه‌ر کاری‌ک بکه‌ین، رووه‌و کوی هه‌لێن. تیبینییه‌کانی سه‌روه‌ر زۆر
به‌بایه‌خ بوون. گه‌ر ته‌کسی بێنراییت، مانای وایه‌، ئیتر ئەوه‌ شه‌قامی
ده‌ره‌وه‌یه‌، چونکه‌ ته‌کسی به‌هه‌یج جۆری‌ک مۆلته‌ نه‌ده‌درا که‌ بچیتته‌ نیو
سەربازگه‌یه‌که‌وه‌.

به‌لام وا هه‌موو ئه‌وانه‌شمان زانی. ئه‌ی سه‌ریازه‌کان. له‌م زیندانه‌دا پاسه‌وانی بیست و چوار سه‌عات هه‌بوو. هه‌میشه‌یه‌کیک له‌حه‌وشه‌که‌دا به‌شه‌و و به‌رۆژ ده‌گه‌را و ئه‌و دیو زیندانه‌که‌ش چوار سه‌ریازی تری لێ بوو. ئیدی سه‌بارت به‌به‌رده‌می ده‌رگای پاسه‌وانه‌کان، هیچ زانیارییه‌که‌مان نه‌بوو. ئه‌و ساته‌که‌مه‌ی، که‌به‌نیو ده‌رگای سه‌ریازه‌کاندا کیشیان کردم، ئه‌وه‌نده‌نه‌بوو، که‌سه‌رنجیکی جدی بده‌م، به‌لام بیگومان پاسه‌وانی هه‌بوو چونکی ئه‌وه‌ به‌لگه‌ نه‌ویست بوو، که‌ زیندان ده‌بی، له‌هه‌ر چوار لاره‌ پاسه‌وانی بکری.

ئه‌م راستییانه‌م بۆ هه‌موو براده‌ران تاوتوی ده‌کرد. ئه‌وانیش هه‌ریه‌که‌ باری سه‌رنجی خۆی ده‌دا.

ده‌بوو ئیتر، هه‌موو کاتیکی، بزانی چي له‌ده‌روه‌وه‌ روو ده‌دات، به‌تایبه‌تی به‌شه‌و بۆ ئه‌وه‌ش پاسه‌وانیمان کرد به‌سه‌ره‌. هه‌ر شه‌وه‌یه‌کیکمان تا به‌ری به‌یان به‌ئاگا ده‌بووین و له‌ژێر ده‌رگا‌که‌وه‌ ده‌مانروانییه‌ ده‌روه‌وه‌. بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ش، من تۆژی پالنه‌په‌ستۆم خستبووه‌ سه‌ر غازی ئاوجی، بۆ ئه‌وه‌ی پاسه‌وانی شه‌ومان، بتوانی به‌ئاسانی، ده‌روه‌وه‌ ببینی.

غازی هیچ هه‌ستی به‌وه‌ره‌فتاره‌مان نه‌کرد. گه‌ر جاروبار گومانیشی نیشان بده‌یه‌، ئه‌وا به‌پاساوی هه‌وا خۆری پینه‌مان ده‌کرد.

گرنگ ئه‌وه‌ بوو، هه‌موو شه‌وی، ده‌مانزانی چي له‌حه‌وشه‌که‌دا روو ده‌دات.

***

(٢٦)

په‌لکه‌زێینه‌ی هیوایه‌کی نه‌مه‌ییو، ده‌ماخی هه‌موومانی پاراو ده‌کرد و په‌پوله‌ی ناخی ده‌رووون رووه‌و گولزاری نازادی ملی ده‌نا. کاتیکی که‌ جیهان وا ده‌چیته‌وه‌یه‌ک و ده‌روده‌شت و کیتو و زه‌وی و ئاسمان و ئاسۆی له‌ بن نه‌هاتوو، تیک ده‌خزی و تیک ده‌چری و له‌ته‌نیا ژووریکی گه‌رمی

داخراوی بچکۆله‌دا خۆی ده‌نویتی، که‌ مرۆف، له‌به‌ر ته‌نگه‌به‌ری، به‌ئاسته‌م هه‌لسوورانی خۆی تیدا مه‌یسه‌ر ده‌کات، ئا له‌و کاته‌دا مرۆف به‌ته‌واوی هه‌ست به‌قه‌واره‌ی راسته‌قینه‌ی سه‌ریه‌ستی ده‌کات و له‌مانای قوولی نازادی ده‌گات. ئا له‌و کاته‌دا، نازادی مانای ته‌واوی جریوه‌ی نه‌ستیره‌ و تریفه‌ی مانگه‌شه‌و و خوهره‌ی چه‌م و سه‌وزه‌گیای به‌هار و کانیای روون و قاسپه‌ی که‌وی تاریک و روون و زه‌رده‌ی خۆره‌تاوی ده‌مه‌و ئیواره‌ و ئاسمانی شینی له‌بن نه‌هاتوو ده‌گه‌ینیت. راسته‌من به‌جه‌سته‌له‌نیو زینداندان بووم، به‌لام به‌بیر و هۆش له‌ده‌روه‌وه‌ بووم. می‌شکم هه‌ر ئالۆزی ئه‌وه‌ بوو که‌چی بکه‌ین بۆ ئه‌وه‌ی، له‌م دۆزه‌خه‌، رزگار بین. ئه‌و زانیارییه‌ی ده‌ستمان که‌وتبوون ترووسکه‌ی هیوایه‌کی لامان نه‌خشاندا بوو. به‌لام که‌ زۆر لیکم ده‌دایه‌وه‌، ده‌یخسته‌ گومانه‌وه‌. ئی وا ده‌رگای ژووره‌که‌شمان به‌شه‌و کرده‌وه‌، ئیتر ئیمه‌ی بێ چه‌ک به‌ره‌نگاری پاسه‌وانیکی چه‌کدار ده‌بین، له‌و حاله‌ته‌دا چی بکه‌ین په‌لاماری بده‌ین، ئه‌ی ئه‌و ده‌سته‌وستان ده‌وستی، نایکات به‌هاوار و ته‌قه‌، که‌ بووش به‌ته‌قه‌ هه‌موو پاسه‌وانه‌کانی تر به‌خه‌به‌ر نایه‌نه‌وه‌ و هه‌موو سه‌ریازه‌که‌ش نایه‌ته‌هه‌ژین. ئه‌ی ئیمه‌ چیمان به‌سه‌ر دی. ئه‌مانه‌ هه‌مووی به‌میشکدا ده‌هات، به‌لام ئه‌ی زیندانییه‌ک بتوانی ده‌رگای ژووری زیندانه‌که‌ی بکاته‌وه‌ نابێ سوود له‌وه‌ه‌له‌ وه‌ربگری.

شه‌ریف، وه‌ک پیشه‌ی هه‌میشه‌یی، به‌ته‌نیا له‌سووچه‌که‌ی خۆیدا شانی دادا بوو. جوان سه‌رنجم دا. به‌شان و باهوویدا، به‌ریشه‌دریژه‌ماش و برنجه‌که‌یدا، به‌برۆ ره‌شه‌ئه‌ستووره‌کانیدا، له‌پالنه‌وانه‌کانی میژوو ده‌چوو. زۆر به‌ویقار بوو، هه‌روه‌ک خاوه‌نی ئه‌زمونیکی دوور و درێژ بوو. لێی نزیک که‌وتمه‌وه‌، ده‌مویست بیروبو‌چوونی، له‌سه‌ر ئه‌م بیره‌نویتییه‌م، بزاتم به‌لام بێ ئه‌وه‌ی باسی هه‌ولێی راکردن بده‌م. وتم:

«تو زۆر شاره‌زای ئه‌م به‌ندیخانه‌یه‌ی، به‌رای تو که‌س ده‌توانی لێره‌ رزگاری بێ.»

پرسیاره‌که‌م ته‌مومژاوی بوو، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا شه‌ریف وتی:
 «زیندان نییه‌ مرۆڤ نه‌توانی لیتی رابکات، به‌لام ئه‌ویش ده‌که‌وێته‌ سه‌ر
 جورئه‌ت و شانس». به‌لام بۆ مرۆڤتیکی بی‌چه‌ک شانس چ رۆلێک ده‌گێری. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا
 وتم:

«وا هه‌ردووکی ره‌خسا، ئه‌ی ئه‌وسا».

شه‌ریف بزهبه‌ک گرتی، له‌وه‌ ده‌چوو له‌ مه‌به‌سته‌که‌م بگات، چونکه‌ وتی:
 «ئه‌و رێگه‌یه‌ ده‌گری، که‌ چهند هه‌فته‌یه‌که‌ خه‌ریکی شاره‌زا بوونین». له‌
 راستیدا سه‌رم سوورما. ئه‌و چۆن ده‌یزانی ئیمه‌ سه‌رقالی ته‌عقیبی
 نه‌خشه‌ی سه‌ربازگه‌که‌ین بۆیه‌ وتم:
 «چۆن ده‌زانی ئیمه‌ خه‌ریکین».

شه‌ریف ده‌ستیکی هێنا به‌ریشه‌ درێژه‌که‌یدا، پاشان ده‌ستی خسته‌ سه‌ر
 شانم و وتی:
 «له‌م شوێنه‌ بچوکه‌دا چی به‌نه‌ینی ده‌کری».

گومانم لا په‌یدا بوو، گه‌ر شه‌ریف، که‌ هه‌میشه‌ به‌ته‌نیا له‌ سووچیکی ئه‌م
 ژووره‌دا، کات به‌سه‌ر ده‌بات ئیدی مانای وایه‌ هه‌موو زیندانبه‌هه‌کانی تر به‌و
 کاره‌یان ده‌زانی. ماوه‌یه‌که‌ بێده‌نگ بووم. من وام ده‌زانی کاره‌کانمان زۆر
 نه‌ینین. که‌چی وا ده‌ر نه‌چوو. شه‌ریف هه‌ستی به‌نیگه‌رانیم کردبوو بۆیه‌
 وتی:

«هیچ دلتنه‌نگ مه‌به‌. زۆر ئاساییه‌. له‌ ژووری زیندانا هیچ شتیکی
 ناشاردیته‌وه».

کۆ بی، له‌ ئیمه‌، ئه‌م نه‌ینییه‌ی لا درکاندبێ. چۆن هه‌ر له‌ ئیستاوه‌ که‌
 هێشتا هیچ هه‌نگاوێکه‌مان نه‌ناوه‌، ئاوا ئاشکرا بین. چاوم به‌ناو
 هاوه‌له‌کاندا ده‌گێرا.

کامیان ئه‌و رازه‌ی درکاند بێ، که‌ هێشتا خۆمان به‌ته‌واوی لامان گه‌لله‌
 نه‌بووه‌ بۆیه‌ وتم:

«بێم ناڵی کۆ ئه‌مانه‌ی لا باس کردووی». شه‌ریف که‌وته‌ بێکه‌نین. دیار بوو گالته‌ی به‌عه‌قلم ده‌هات. ده‌ستی
 کێشا به‌په‌شتم دا و وتی:
 «له‌ زیندانا باس هه‌ر باسی راکردن و ده‌ربازبوونه‌. بۆیه‌ زۆر ئاساییه‌
 هه‌موو که‌سه‌ی باسی بکات...».

ئیشاره‌تی بۆ غازی ئاوچی کرد و به‌رده‌وام بوو:
 «ته‌نانه‌ت ئه‌ویش باسی ده‌کات. بۆیه‌ هیچ نیگه‌ران مه‌به‌. مرۆڤتیکی
 چاوه‌پێتی سێداره‌ بێت، دیاره‌ باسی رزگار بوون ده‌کات...». ماوه‌یه‌که‌ بێده‌نگ بوو پاشان وتی:

«ئه‌وه‌ ته‌نیا زاخاوی ده‌روونه‌. مرۆڤ هه‌ز ده‌کات تا دوا ساتی، هیوا
 ده‌ربازبوون بخوات. به‌لام کۆ ده‌توانی له‌م زیندانه‌ ده‌رباز بێ. ئیسه‌
 زیندانبه‌هه‌کانی ئاسایی نییه‌. زیندانه‌ و له‌ناو سه‌ربازگه‌دا. من وتم زیندان نییه‌
 مرۆڤ نه‌توانی لیتی رابکات، به‌لام ئه‌م زیندانه‌ له‌ناو جه‌رگه‌ی گه‌وره‌ترین
 سه‌ربازگه‌ی رێژمه‌دایه‌ له‌ که‌رکووک. مرۆڤ بۆ کۆی راده‌کات، گه‌ر رابکات،
 ئه‌وا ده‌چیته‌ نێسو سه‌ربازگه‌که‌وه‌. لات وایه‌ به‌ندیکی بی‌چه‌ک، چی
 ده‌توانیت بکات، له‌ ته‌سه‌لیم یان شه‌هید بوون زیاتر ده‌توانی چی
 بکات...».

وته‌کانی راست بوون، مرۆڤ ده‌یتوانی چی له‌ناو ئه‌م سه‌ربازگه‌یه‌دا
 بکات، گه‌ر ئه‌و هه‌له‌شی بۆ ره‌خسا که‌ له‌م زیندانه‌ خۆی قوتار بکات.

سه‌ری ره‌زامه‌ندیم بۆ له‌قاند. ئه‌و پیاویکی خاوه‌ن ئه‌زموون بوو، زۆر له‌
 ئیمه‌ دنیای زیاتر دیووو. مرۆڤتیکی کرده‌ش بوو، به‌ده‌ست و مه‌چه‌کی خۆی
 خۆفرۆشیکی به‌سزای موسته‌حه‌قی خۆی گه‌یاندبوو. رایه‌کانی جیتی رێز
 بوون، بۆیه‌ ئیزنم لێ خواست و هاته‌وه‌ شوێنه‌که‌ی خۆم. به‌ته‌نیا دانیشتم،
 بیرم بۆ لای قسه‌کانی شه‌ریف ده‌چوو. مرۆڤ چهند بویریش بێت به‌لام ده‌بی
 هه‌لیکی له‌باری بۆ به‌خسێ.

قسه‌کانی شه‌ریف هه‌ر ئه‌و راستییه‌ی ده‌درکاند که‌ هه‌ر کارێک بکری،

لەم شوێنەدا، بەبێ چەک ناکرێ. چەک بوێری دەخولقیییت، ئنجا هەل و شانس دەمییت.

چەک و بوێری و هەل و شانس، جا کە ی ئەمانە هەمووی پێکەوه کۆ دەبنەوه. لێی پاکشام، غازێ ئاوچی ئانیشکیکی لێ دام و وتی:

«بیر لە چی دەکەیتەوه؟»

بێ ئەوهی چاوه‌کەنم هەلبرم و تم:

«لە راکردن...»

گوێم لێ بوو، چۆن غازێ ئاوچی، بەدەنگی بەرز، دایە هارێ پێکەنین.

***

(۲۷)

ماوه‌یه‌ک بوو هه‌ستمان ده‌کرد که پاسه‌وانه‌کان به‌خه‌ستی خه‌ریکی ئازاردانی به‌رده‌وامی به‌شه‌کانی تر بوون، ئەوه هیچ رۆژانه یه‌ک دوو به‌ندی لای خۆمانیان بۆ ئازاردان ده‌برد، به‌لام به‌زۆری به‌ندی ژووره‌کانی تر بوون.

له‌وه‌و پێش، به‌شه‌و، ئازاردان له‌ هه‌وشه‌که‌دا نه‌بوو به‌لام ئیستا شه‌وانه پاسه‌وانه‌کان، سه‌رقالی ئەشکه‌نجه‌ بوون. هه‌موومان نیگه‌ران بووین و هۆی ئەو رفته‌ره‌شمان نه‌ده‌زانی. بۆ و به‌په‌له‌ بوون، بۆ تا شه‌ویکی دره‌نگ له‌ به‌نده‌کانیان ده‌دا. که‌س‌مان وه‌لامیکی ئەوتۆمان پێ نه‌بوو، بۆیه له‌ شه‌ریفم پرسى که بۆ و به‌م شیوه‌یه، شه‌و و رۆژ، له‌ خه‌لک ده‌ده‌ن. له‌ وه‌لامدا وتی:

«هه‌ر کاتێ ئەم زیندانه پر ده‌بێ، ئیتر ده‌یان‌ه‌وێ بیاندن به‌دادگای شوێش، بۆ ئەوهی بتوانن پێشوازی له‌ به‌نده‌ نوێکان بکه‌ن، که له‌ ئەمن و ئیستیه‌خاراتی شاره‌کاندا چاوه‌روان».

پێویست نه‌بوو بپرسم که ئەو چۆن ده‌زانی. چونکی ئەو خۆی نو مانگ بوو له‌م زیندانه‌دا بوو له‌گه‌ڵ ئەوه‌شدا و تم:

«به‌چیدا ده‌زانی؟»

شه‌ریف بزبه‌ک گرتی و وتی:

«خۆم نو مانگه‌ لی‌ره‌م و تا ئیستا سی جار، له‌گه‌ڵ وه‌جبه‌دا، براوم بۆ دادگا بۆیه‌ ده‌زانم...»

له‌ راستیدا ئەوه یه‌که‌مین جار بوو که شه‌ریف باسی ئەوه بکات که براوه بۆ دادگا، بۆیه زۆر تامه‌زرۆ بووم که له‌ چۆنیه‌تی دادگا بگه‌م بۆیه و تم:

«بۆم باس ناکه‌ی دادگای - ئەگه‌ر پێی بلێن دادگا - هی ئیره‌ چۆنه‌...»

به‌ده‌ستی که‌وته‌ پریش خوراندنی پاشان وتی:

«که‌ لێکۆلینه‌وه له‌گه‌ڵ به‌نده‌کاندا، پاش ئازاردان، ته‌واو ده‌بێ، ئیتر هه‌موو به‌کۆمه‌ڵ ده‌برین بۆ دادگا، دیاره‌ دادگای عه‌سکه‌ری و له‌وێش ته‌نیا ناو ده‌خوێندرته‌وه و پاشان یان یه‌ک یه‌ک یان به‌کۆمه‌ڵ حوکم ده‌درین.

که‌سیش مافی به‌رپه‌رچدانه‌وه‌ی نییه‌.»

که‌می‌ک ر‌اوه‌ستا، زووره‌یه‌ی به‌نده‌کان گوێرایه‌ڵ بوون. دیار بوو قسه‌کانی زانیاری بوو بۆ هه‌مووان. شه‌ریف به‌رده‌وام بوو:

«ئوه‌ی نکۆلی له‌ قسه‌کانی خۆی بکات یان بلێ به‌زۆر ئەو قسانم پێ وتراوه، ئەوه ئیتر ده‌یگێرته‌وه بۆ هه‌یه‌...»

به‌خه‌یال دادگا که‌م ده‌هینایه‌ به‌رچاو و تم:

«یانی ئیتر به‌ری ده‌ده‌ن؟!»

پرسیاریکی ساده‌ و ساکار بوو. هه‌ر نه‌مکه‌ردایه‌ باشتر بوو، چونکه شه‌ریف، که‌ مرۆقیکی زۆر به‌ویقاریش بوو، دایه‌ هارێ پێکەنین. شه‌رمم له‌ نه‌زانیی خۆم ده‌کرد. شه‌ریف وتی:

«نه‌خێر. به‌پێچه‌وانه‌وه. هه‌ر که‌سی‌ک له‌ دادگادا په‌شیمان بێته‌وه و نکۆلی له‌ قسه‌کانی خۆی بکات، ئەوا ده‌یخه‌نه‌ ژێر ئەشکه‌نجه‌یه‌که‌وه که‌ مرۆف ته‌حه‌مولی ناکات. ئەوه‌نده‌ی لێ ده‌ده‌ن، که‌ جاریکی تر، چاوی به‌دادگا نه‌که‌وتته‌وه.»

مه‌غدید که‌ به‌ته‌مه‌ن له‌ هه‌موومان بچووکتر بوو وتی:

«ئهی به‌نیسه‌ت منه‌وه. من هێشتا هه‌ژده‌ سالم ته‌واو نه‌کردووه. منیش

دهدرتيم به دادگا؟» .

جوان سهيري مه غديدم كرد. منالتيك لهو ته مه نه دا دوچارى زيندانتيكى وا توقتينه ر بئ. ده بئ ئيستنا حالي داىك و بابى چون بئ. شهريف له وه لاميدا وتى:

«ئه مانه گوي ناده نه ته مه ن. بريارى خو بيان هه ر ده دن. بو ئه وان هى وه ك تو ته مه نيان كه مه. سجلي نفوسى بو ده گوڤن و ته مه نى ده خه نه سه روو هه ژده وه.»

مه غديد رهنگى سوورايى تيدا نه ما. سه ري له قاند و هيچى نه وت. زور به زه بيم پيدا هاته وه، هاوكات به وهش خوشحال بوو كه له سيداره نادري. ئه و ته قه مه نى پئ نه گيرا بوو. هه ر حوكم ده درا.

خه يالم بو لاي شهريف خوئ ده چوو، ئه و به لگه ي له سه ر بوو، له گه ل ئه وه شدا، وه ك خوئ ده يوت، سئ جار بو دادگا برابوو، كه چى نه حوكم درا بوو، نه تازاريش ده درا. ئه مه لاي من وه ك مه ته لتيك و ابوو. شه رمم ده كرد له گه ل ئه وه شدا ليم پرسى:

«ئهى تو چون سئ جار براويت بو دادگا و گه پراويته وه.»

شهريف سه ري له قاند. ده يزاني ده بئ ئه و پرسيا ره ي لئ بكري. وتى:

«من له سه ر كيشه يه كى كو ن گيراوم. راسته من خو فروشيكم به سزاي خوئ گه ياندوو، ئه گه رچى لي بووردنى گشتى ده رچوو، به لام وه ك ده بين ئه مانه خاوه نى هيچ جو ره وه عديك نين، ئه وه تا نو مانگه گرتوو ميانه ته وه و هه ر جاريك كه ده شمبه نه دادگا، نازانن چيم لئ بكن. به چ ماده يه ك حوكم بدن، بو به هه موو جاريكيش ده مگيرنه وه. وا بزانه ده يانه وئ شتى نويم به سه ردا ئيسپات بكن. ئه وانه نايانه وئ به رمده ن، بو به بو به لگه يه ك يان پاساو يك ده گه رين كه حوكم بدن...»

غازى ئاوچى، كه تا ئه و كاته، هه ر به بئ دهنگى گويى لئ ده گرتين هه ليدا به وتى:

«به لام من يه كسه ر به رده بم. خوا خوامه زو دادگايى بكريين. من

به سه ره خوئى گيراوم. خو شيان ده زانن. من هه ر به رده بم.» .

زوريه ي به نده كان پرسيا ريان له شهريف ده كرد. زانياريبه كى بو ئيمه هه موومان نوئ بوو. هه مووش هه زمان ده كرد شتى له و به ناو دادگايه بزانيين.

ده روپش مه ولوود ئه ويش هاتبووه نزيكمان، وه ك له دادگادا راوه ستايئ رووى كرده شهريف و وتى:

«من له سه ر هيچ گيراوم. بو به رم ناده ن!» .

دادگايه كى سه ربا زى، به نه يتنى، چى لئ ره چاو ده كرى. ئه و دادگايه هه ر بو ئه وه به كه زيندانيبه كان يان بو سيداره يان بو حوكم ره وانه بكات.

كليلى ده رگاي ژووره كه مان به ئه زيه ت، جاريكى تر، به نيو كيتلونه كه دا وه رده چه رخوا.

چهن جاريك باياندا تا ده رگا كه بيان كرده وه. به نديكى نيوه مردوويان فرئ دايه ژووره كه مانه وه. هه موو گياني خه لتانى خوئين بوو. به نده كان ده وربان دا. هه ربه كه و به جو رتيك يارمه تى ده دا.

گه ر شتتيك بكري ده بئ پيش دادگايى بكري. ئه مه م به هه قالا نم وت و ئه وانيش سه ري ره زامه ندييان بو له قاندم.

***

(۲۸)

هه موو له ده وري به نده نو تيه كه كوئويينه وه، ته واوى سه روچاوى خه لتانى خوئين بوو، بنى پيئ شه قار شه قار بوو، چاوه كانى بو به رز نه ده كرايه وه و به ئه زيه ت هه ناسه ي ده دا، سه رنجى هه يته تيم دا، ده ستئ چا كه ت و پانتولئ له به ردا بوو، له خوئينده واريكى پايه به رزى ده كرد. هه ربه كه مان به جو رتيك يارمه تيمان ده دا. شهريف وتى:

«تو رتيك ئاوى بده نئ.»

مامه ساله، كه له هه موومان له سه تله كه وه نزيكتر بوو، جو رتيك ئاوى

کرد به‌ده‌میه‌وه و ورده ورده هاته‌وه هۆش خۆی، که هه‌لمانساند و دانیشته به‌وردی چاوی به‌ناوماندا گپرا، که‌سمانی نه‌ده‌ناسی بۆیه وتی:

«ناوم ئارازه و ئه‌ندازیارم».

ئه‌مه‌یه‌که‌م‌ین جار بوو که که‌سیکی وا پایه به‌رز به‌یتریتته لامان بۆیه هه‌موو تامه‌زرۆی ئه‌وه بووین که بزانی بۆ گپراوه. هاوړی مارف یه‌کسه‌ر وتی:

«ئیه‌وش ده‌گرن؟».

له‌وه ده‌چوو به‌پرسیاره‌که نارح‌ه‌ت بووی، چونکه که‌م‌ینک ناوچه‌وانی گرژ کرد و پاشان وتی:

«به‌لتی».

پژتیم هه‌رگیز ده‌ستی نه‌ده‌پاراست و له هه‌موو چین و توێژاله‌کانی که‌له‌که‌مانی ده‌گرت. لای ئه‌وان پله و پایه و راده‌ی خوتندن و زانیاری گ‌رنگ نه‌بوو. ته‌نیا پپوه‌رێک، لای ئه‌وان، رازی بوون به‌ده‌سه‌لاتی داگیرکه‌ر و رازی نه‌بوون مه‌رج بوو. ئه‌وانه‌ی به‌ره‌نگاری ده‌سه‌لاتی داگیرکه‌ر ده‌بوونه‌وه، پژتیم بی سێ و دوو، ده‌یگرتن و به‌توندرتین شیوه سزای ده‌دان. ئه‌وه‌ی هه‌ست پێ ده‌کرا ده‌سه‌لاتداران، به‌تایبه‌ت هی ئه‌م شوێنه نه‌ی‌نییانه زیاتر تازار و ئه‌شکه‌نج‌ه‌ی خه‌لکی خوتنده‌وار و رۆشن‌بیریان ده‌دا. چونکه ئه‌وانه ئه‌و راستییه‌یان ده‌زانی که ئه‌وان رێک‌خه‌ری جه‌ماوهر و سه‌ره‌ نیزه‌ی هێزی به‌ره‌نگار بوون.

هاوړی مارف به‌پێکه‌نینه‌وه وه‌ک دلنه‌وا‌ییه‌ک بۆ تازازی ئه‌ندازیار وتی:

«برام مه‌به‌ستم ته‌نیا ئه‌وه بوو که بزانی تۆ له‌سه‌ر چی گپراویت...».

ئه‌گه‌رچی پرسیاره‌که زۆر ساده بوو، وه‌لامه‌که‌شی روون و ئاشکرا بوو، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا تازازی ئه‌ندازیار وتی:

«کاکه له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی ده‌لتین یارمه‌تی بۆ پێشمه‌رگه‌کانی شاخ ده‌نێرم...»

که‌م‌ینک راوه‌ستا پاشان وتی:

«ئه‌وان ده‌لتین پێشمه‌رگه‌کانی شاخ، من به‌ختیویان ده‌که‌م و مانگانه‌یان بۆ ده‌نێرم...».

غازی ئاوچی هاته‌ پێشه‌وه و ده‌یویست بزانی باسی چی ده‌که‌ین بۆیه که‌س پرسیاری تری نه‌کرد.

من له‌لاوه به‌لاچاو سه‌یرم ده‌کرد، زۆر هه‌یلاک و بی‌خه‌وه ده‌هاته‌ پێش چاو، برینه‌کانی ده‌م و چاوی ته‌روپه‌ر بوون. دیار بوو دوو‌چاری تازاردانیکی زۆر بوو بوو.

چاوه‌کانی لێکنا، ده‌یویست سه‌رخه‌ویک بشکێنی یان تازاره‌کانی له‌ بی‌ر خۆی بیاته‌وه که له‌ ناکاودا له‌ ده‌رگا درایه‌وه. که‌ ده‌رگا کرایه‌وه (ره‌عد) خۆی و چوار سه‌ریاز بوون و بانگی تازازی ئه‌ندازیاران کرد. لام سه‌یر بوو که (ره‌عد) وه‌ک به‌رپرسی ئه‌و ده‌ستگایه، خۆی ئاوا به‌شه‌و، بیته‌ ده‌ری و داوای به‌ندیک بکات. که‌ ده‌رگا داخرايه‌وه خه‌یتر سه‌رم نایه‌ ژتیر ده‌رگا‌که‌وه، ده‌م‌ویست بزانی چی روو ده‌دا، به‌روونی ده‌ره‌وه‌م ده‌دی. کورسییه‌کیان بۆ (ره‌عد) هه‌ینا و له‌سه‌ری دانیشته، پاشان تازاریان له‌ حه‌وشه‌که‌دا به‌عه‌مووده‌که‌وه به‌سته‌وه و که‌وته‌ لێدانی بنی پیتی. هه‌ر دوو سه‌ریاز له‌ پێیه‌کی ده‌دا. هه‌موو گوێمان له‌ هاواری بوو. ده‌نگی ده‌گه‌یشه‌ ئاسمان و له‌تاو تازاری بنی پیتی، سه‌ری به‌چیمه‌نتۆی حه‌وشه‌که‌دا ده‌کوتا و داوای ره‌حم و به‌زه‌یی ده‌کرد. له‌وه نه‌ده‌چوو له‌ ژبانیدا تازار درابن، چونکه به‌جۆرێک هاواری ده‌کرد که بی‌ به‌زه‌ییترین مرۆقی ده‌هه‌ژاند.

که‌س له‌ ژووره‌که‌ماندا ورته‌ی نه‌ده‌کرد. هه‌موو گوێ قولاخی هاوار و هه‌په‌شه‌ی (ره‌عد) بووین که به‌ده‌نگی به‌رز ده‌قیژاند و ده‌یوت:

«تۆ... تۆ... پێشمه‌رگه‌ به‌ختیو ده‌که‌یت. ئیه‌ نه‌بن ئه‌و یاخه‌ییانه له‌ برسا ده‌مرن...».

ماوه‌یه‌ک ده‌نگی هاوار نه‌ما، که به‌وردی سه‌یرم کرد، تازاز له‌ هۆش خۆی چوو بوو. سه‌ریازه‌کان له‌ لێدان که‌وتن و یه‌کیکیان سه‌تلیک ئاوی هه‌ینا و رژیانی به‌سه‌ر تازادا. که‌ هاته‌وه هۆش خۆی (ره‌عد) وتی:

«درو‌ ده‌کات هه‌یشه‌تا زیندووه.».

ئەمە‌ی وت و سەربازەکان کەوتنەوه لێدان. لێدان هەر بەردەوام بوو، ئەوه بەکەمین جار بوو لە کەسێک بەو جۆرە بدری. دیارە هەموومان دوو چاری ئەشکەنجە بوو بووین و دەمانزانی لێدان یانی چی، بەلام کەس بەو پادەیه و ئەو ماوه زۆرە، لەسەربەک لیتی، نەدراوو، (رەعد) هاواری دەکرد و دەقیژاند:

«دان بەتاوانەکانتا بنی، دەنا هەر لێرە لەناوت دەبەین...».

سەربازەکان بەهەموو هێزیان هەر لە بنی پێیان دەدا و ئەویش هەر پشستی سەری بەزەویدا دەکووتا. هەموو سەری ببوو خەلتانی خۆین و هاواری تا دەهات کزتر دەبوو.

رەعد لەسەر کورسییەکە‌ی هەستا و خۆی بەقاچەکانی کەوتە لەقه لەسەر سنگ و سکی ئاراز، ئەمیش وەک شییی لێ هاتبوو، لەسەر سکی هەلندەپەری. ئاراز لە پەلویۆ کەوتبوو، نوزوی نەدەهات. (رەعد) دانیشتەوه، هەناسە برکیتی بوو، بەهەموو توانای قیژاندی:

«ئاو بکەن بەسەر ئەم تاوانبارەدا، با بیستەوه هۆش. هەر دەبێ دانان بەتاوانەکانیدا بهیئنی. ئەم شەو من وازی لێ ناهێنم...».

سەربازەکان ئاویان دەکرد بەسەر و گیانی ئارازدا، بێ سوود بوو، نەدەهاتەوه هۆش خۆی. من چاک لە ژێر دەرگا‌کەوه تیم دەروانی، جوولە‌ی لەبەر برا بوو.

(رەعد) هەستایەوه سەرپێ، ئەمجارەیان بەلەقه کەوتە سەری. هیچ ورته نەدەهات بۆیه لای سەریهوه دانیشت، پیتلوی چاوی بەرز کردەوه و دەستی نایه سەر دلێ. ماوه‌یهک مات بوو، سەربازەکان بەترسەوه دەیانروانییە (رەعد). گلتۆپی زەردباوی حەوشەکە سێبەری (رەعد) و سەربازەکانی دەکیشا بەسەر لاشە‌ی بێ جوولە‌ی ئارازدا.

سەربازێک بەچیچکانهوه دانیشت. نەبزی دەستی ئارازی دەگرت و سەری بۆ لای (رەعد) هەلپری و وتی:

«گەورەم... تەواو بوو.»

***

(٢٩)

پەتای دادگا هەموومانێ گرتبوو، ترس و شلەژان و نیگەرانی لەسەر و پۆتەلاکی هەمووماندا دەبینرا، بەتایبەتی ئەوانە‌ی لە سێدارە دەدران. هەموو زوو زوو دەوری (شەریف) مان دەدا و پرسبیری جۆراوجۆرمان لێ دەکرد. ئەو لە هەموو کەس شارەزاتر بوو.

بەیانێ بوو، جموجۆلتیکی نااسایی لە حەوشە‌کەدا هەست پێ دەکرا. لە بنی دەرگا‌کەوه دەمروانییە دەری، سەربازەکان بەچەکەوه لە حەوشە‌کەدا وەستا بوون، تەفەنگەکانیان بەشیوه‌ی ئامادەگی لە شاندا بوو. ئەمەم بەدانیشتوانی ژوورە‌کە وت، ئیدی لەوه دەرچوو، بەدزییەوه، پروانمە دەری. دادگا نزیک ببوووه.

غازی، ئەویش جاروبار لە بنی دەرگا‌کەوه سەیری دەرەوه‌ی دەکرد. ترس لەویش نیشتبوو.

نەمدەزانی بۆ، ئەو هەمیشە ئەوه‌ی دوویات دەکردهوه کە لەسەر هیچ گیراوه. دوور نییە لێدانه‌کە‌ی دوینێ، کاری تێ کردبێ، ئەو لێدانه بەو شیوه‌یه، دلێ هەموو مرۆقتیکی دەهه‌ژاند. مەرگی ئارازی ئەندازبار نمونە‌یهک بوو لە تاوانە نەپتیبیە‌کانی ئەم دەستگایه. ئەوانە‌ی لە ژێر ئەشکەنجە‌دا گیانیان لە دەست دەدا، هەرگیز نەدەدرانه‌وه بەخاوه‌نە‌کانیان و بەونبوو حسابیان بۆ دەکرا.

هەولێ کردنەوه‌ی دەرگا‌کە، هەموو بەندە‌کانی خستەوه شوین خۆی. هەموو هەر بەچاو سەیری یەکتربیان دەکرد. کە دەرگا‌کە کرایه‌وه سەربازەکان داویان لێ کردین کە یەکە یەکە بچینه دەری.

یەکتیک لە سەربازەکان مە‌کینه‌یه‌کی سەرتاشینی بەدەسته‌وه بوو، چوار سەربازە‌کە‌ی تر، لولە‌ی تەفەنگە‌کانیان تێ کردبووین. یەک لە دوا‌ی یەک بانگیان دەکردین بۆ بەردەم سەربازی مە‌کینه‌ بەدەسته‌که و ئەویش هەر بەپێوه‌ ده‌کەوتە سەر و ریش و سمیلێ بەندە‌کان و تا دەیتوانی بەشیوه‌یه‌کی

هه‌یه‌مه‌کی مه‌کینه‌ی پیا ده‌هانی، به‌شپوه‌یه‌کی وا روخساری به‌نده‌کانی ده‌شپواند که خودی سه‌ریازه‌کان له خوشیاباندا، ده‌یاندا‌یه قاقای پیکه‌نین.

شهریف له ته‌نیشتمه‌وه راوه‌ستا بوو، به‌ئه‌سپایی پیتی وتم:

«ئیتیر ئه‌م‌پۆ یان سبه‌ینێ ده‌مانبه‌ن بۆ دادگا».

که‌میتیک راوه‌ستا و پاشان وتی:

«ئه‌مه‌ نیشانه‌ی دادگاییکردنه».

نازانم مه‌به‌ستی زبندان، له‌م روخسار شپواندنه، ئه‌وه بوو که به‌نده‌کان به‌شپوه‌یه‌که به‌رنه به‌ر دادگا، که به‌بیته‌ مایه‌ی پیکه‌نینی دادگاییکه‌ران یان هه‌ر خودی سه‌ریازه‌که، ئه‌وه‌نده له ده‌لاکی ده‌زانی، هه‌ر کامیان بی، ئه‌و کاره‌یان ته‌نیا سووکایه‌تیکردن بوو به‌گیراوه‌کان.

من سوووم له‌و چوونه ده‌روه‌یه کرد. تا توانیم به‌لاچاو سه‌یری ده‌ورو به‌رم کرد و به‌وردی روانیمه‌ ده‌رگای ده‌روه. له دیوی ناوه‌وه داده‌خرا و هه‌یج قفل و کلپلیکی پیتوه نه‌بوو. سه‌ربانه‌کانیش ته‌لبه‌ندی پیتوه نه‌بوو.

گه‌ر مرۆف بتوانیت، بپتته‌ نیتو ئه‌م هه‌وشه‌یه‌وه، ئه‌وا به‌ئاسانی ده‌توانی ده‌رگای پشته‌وه بکاته‌وه. من خه‌ریکی تاوتویی ئه‌و بپه‌رژکانه‌ بووم که سه‌ره‌ گه‌یشته‌ سه‌ر من. سه‌ریازیک پشتی ملی گرتم و پرایکیشامه‌ به‌رده‌م سه‌ریازی سه‌رتاش و ئه‌ویش یه‌کسه‌ر که‌وته سه‌روگوتیلاکم. من ترسی ئه‌وهم لێ نیشتمبوو که گوتیکانیشم هه‌لپاچی، چونکه هه‌تند به‌خیرایی و نه‌شاره‌زایی ئه‌و کاره‌ی ده‌کرد، که گومانی ئه‌وهم ده‌کرد که به‌ساغی له ژتیر چنگیا ده‌رنه‌چم. له چاوترووکانی‌کدا مووی سه‌ر و پش و سمیلسمی هه‌لپاچی. گویم لێ بوو. سه‌ریازه‌کان، پیم پیتده‌که‌نین و ئیشاره‌تیان بۆ یه‌کتی ده‌کرد. ده‌بی چ دیمه‌نیکم بووبی.

که هه‌موو ته‌واو بووین، کردیانینه ژوو‌روه و ده‌رگیان له‌سه‌ر داخستین له راستیدا خوشمان به‌ناچاری به‌یه‌کتی پیتده‌که‌نین.

فرسه‌تم هه‌تا و چوومه‌ لای شه‌ریفه‌وه و لیم پرسی:

«که‌ی ده‌مانبه‌ن بۆ دادگا، وه‌ک بزانی؟».

به‌و موو هه‌لپاچینه، شه‌ریف گه‌نجتر ده‌هاته پش چاو، وتی:

«تازه ئه‌م‌پۆ هه‌یج، به‌لام په‌نگه‌ سبه‌ینێ یان دووسبه‌ی بمانبه‌ن بۆ به‌رده‌م دادگا. جارانی پشوش هه‌روا بوو. که سه‌ر و سمیلان عه‌دم ده‌کردین ئه‌وا هه‌ریه‌ک دوو رۆژی پش ده‌چوو، ئیدی بۆ دادگیان ده‌بردین...»

گه‌ر کاریک به‌په‌له نه‌کرێ ئیتیر برۆا ناکه‌م هه‌لی وا له‌بارمان ده‌ستکه‌وی. ئه‌م دوو ده‌رگایه‌ ئیستا به‌ئاسانی ده‌کرینه‌وه، ئیتیر بۆ هه‌ولیک نه‌دری، کچی ده‌لێ هه‌لی وامان بۆ ده‌ره‌خسێ. من بیرم بۆ ئه‌وانه ده‌چوو به‌لام سه‌ریازی به‌رده‌رگا که هه‌میشه‌ پلانه‌کانی لێ تیک ده‌دام. ئه‌ی چی له‌و سه‌ریازی به‌رده‌رگا که مان بکری. په‌لاماری ده‌ین و به‌هه‌موومان هه‌یزی له‌به‌ر برین. شه‌ریف ئانیشکیکی لێ دام و وتی:

«پۆ وا بپتده‌نگی؟».

هاقمه‌وه هۆش خۆم و وتم:

«به‌چه‌ند رۆژ دادگایی ده‌کرین. خۆ ئه‌م هه‌موو به‌نده‌یه‌که رۆژ دادگایی ناکری؟».

له وه‌لامدا وتی:

«هه‌میشه‌ هه‌ول ده‌ده‌ن به‌یه‌ک رۆژی ته‌واوی بکه‌ن، چونکه ئه‌وانه له به‌غداوه‌ دین.».

سه‌رم لێ ده‌رنه‌ده‌چوو بۆیه‌ وتم:

«به‌لام چۆن به‌یه‌ک رۆژ ته‌واو ده‌بی.».

بزه‌یه‌ک گرتی و سه‌ری له‌قاند و وتی:

«پیم نه‌وتیت ئه‌مه به‌ناو دادگایه. دادگای چی، ئه‌مانه‌ حوکم به‌کۆمه‌ل ده‌ده‌ن.».

لای من گرنه‌گ ئه‌وه بوو تا دره‌نگتر دادگا بگاته سه‌رمان، هه‌لیک هه‌ر ده‌ما. ئه‌و پرسیارانه‌شم هه‌ر بۆ ئه‌وه بوو. دیار بوو شه‌ریف بۆ هۆی پرسیاره‌کانم چوو بوو، چونکه وتی:

«جاری واش هه‌یه، دوو سی رۆژ ده‌خایینی.».

ئەو وەلامیکی دڵخۆشکەر بوو. دەمویست هەرچیبهک دەتوانین بکهین، هەر لێره، لەم زیندانه بیکهین. تا رادهیهک شارەزای نیو زیندان و دەورووبه‌رکه‌ی بووین. ئەو له شوێنێکی تر کۆی دەلێ بۆمان ده‌گونجا.

که گه‌رامه‌وه شوێنه‌که‌ی خۆم و له‌ ته‌نیشته‌ غازی ئاوچییه‌وه دانیشتم یه‌کسه‌ر پیتی وتم:

«ئەو چیه، هه‌میشه هەر ده‌چیته‌ لای شه‌ریف، نیازی چیتان هه‌یه...»
 له‌وه ده‌ترسام هه‌ستی به‌شتیک کردی، هەرچهند ره‌فتاری ئەو ماوه‌یه‌ی خراپه‌کاری لێ نه‌ده‌بیندرا، له‌گه‌ڵ ئەوه‌شدا دامه‌ قاقای پیکه‌نین، پیکه‌نینی ده‌ستکرد، پیکه‌نینی نه‌کته‌ریکی سه‌رنه‌که‌وتوو، به‌لام به‌جۆریک بوو که ئەویشی هه‌تایه‌ پیکه‌نین.
 به‌نده‌کانی نزیکمانیش دایانه‌ هاره‌ی پیکه‌نین. هەر به‌ده‌م پیکه‌نینه‌وه وتم:

«ئە‌ی نالی‌م به‌ته‌مای را‌کردنم».
 من له‌ پیکه‌نین که‌وتبووم. غازی و به‌نده‌کانی ده‌وروپشتم به‌و "نوکتیه" هەر پێده‌که‌نین.

***

(٣٠)

نانی ئیواره‌مان خواردبوو، هه‌موو له‌ ژووره‌وه، چاوه‌پێی رۆژی داها‌توو‌مان ده‌کرد، دادگایی بکری‌ین یان نه‌کری‌ین، به‌لام ئەوه‌ی که جیتی گومان نه‌بوو ئەوه‌ بوو، که ئیتر رۆژی دادگاییکردن به‌تایبه‌تی دوا‌ی سه‌ر و ریش هه‌لپا‌چینمان، به‌و زوانه‌ ده‌بێ.

من لای غازی ئاوچییه‌وه شانم دادا بوو، بیرم له‌ داها‌توو ده‌کرده‌وه. هه‌یچ گومانم له‌وه نه‌بوو، که پریری له‌ سێداره‌دانم له‌ دادگادا بۆ ده‌دری، ئەوه جیتی و‌توویژ نه‌بوو.

ده‌نگی لێدان، له‌ هه‌وشه‌که‌دا، ده‌ستی پێ کرده‌وه. دیار بوو به‌ندی

به‌شه‌کانی تریان ده‌هه‌تیا، ئەوه‌ش هەر زیاتر زۆر نزیکبوونه‌وه‌ی دادگای راده‌گه‌یاند، هه‌موو هەر به‌بێ ده‌نگی سه‌یری یه‌کترمان ده‌کرد. هاواری به‌نده‌کان ده‌گه‌یشته‌ ئاسمان.

لێدان هەر به‌رده‌وام بوو، ئەوه یه‌که‌مین جار بوو، که‌وا تا دره‌نگانی شه‌و، سه‌ربازده‌کان ئازار و ئەشکه‌نجه‌ بدن. وه‌هه‌و‌زی خه‌و تینی بۆ هه‌تایه‌ و خه‌و لێکه‌وت.

نازانم چهند بوو نوستبووم، که ده‌ستی‌ک له‌ که‌له‌که‌مه‌وه وه‌ژێندرا، که چاوم هه‌لبه‌ری، هه‌مه‌ ته‌ها بوو، سه‌ری خسته‌ په‌نا گۆمه‌وه و زۆر به‌ئه‌سپایی پیتی وتم:

«هه‌سته‌ خه‌را. وا بۆ چاره‌که‌یکه‌ پاسه‌وانی هه‌وشه‌که‌ له‌سه‌ر ته‌نه‌که‌یه‌ک دانیشتوو و نابزوی. هه‌سته».

یه‌کسه‌ر ده‌ستبرد منیش هه‌ستام و له‌ بنی ده‌رگا‌که‌وه روانی‌مه‌ ده‌ری.
 پاسه‌وانی‌ک، له‌سه‌ر ته‌نه‌که‌یه‌ک، له‌ نزیک ژووره‌که‌مانه‌وه دانیشتوو، کلاشینکۆفه‌که‌ی، له‌ ته‌نیشته‌ خۆیه‌وه، به‌دیواره‌که‌دا هه‌له‌سه‌ر سارد بوو. بۆ ماوه‌ی چهند ده‌قیقه‌یه‌ک سه‌رنجم دا. پاسه‌وانه‌که‌ هه‌یچ نه‌ده‌بزا و پرخی ده‌هات. نابج کات له‌ کیس بدری و ئەم هه‌له‌ هه‌ر ئیستا نه‌قۆزریته‌وه. هه‌ستام و که‌وتمه‌ خه‌به‌رکردنه‌وه‌ی هه‌فالان. له‌ ماوه‌یه‌کی کورتدا، زووربه‌ی هه‌ره‌ زۆریان، خه‌به‌ری بووه‌وه. هه‌موو هاتینه‌ نزیک ده‌رگا‌که‌وه، به‌چرپه‌ وتم:

«ئیستا من ده‌رگا‌که‌ ده‌که‌مه‌وه. پاسه‌وانه‌که‌ نوستوو، بزانی تهنه‌نگه‌که‌ی لێ نارفتین...».

هه‌موو به‌سه‌ر په‌زانه‌ندیان نیشان دا. ئەوانه‌ی خۆمان هه‌موو به‌خه‌به‌ر بوون و هاواری ماری به‌ئه‌سپایی قسه‌ی بۆ ده‌کردن.

غازی که‌ لای ده‌رگا‌که‌وه را‌کشا بوو، به‌خه‌به‌ر نه‌بوو. گرنه‌گ ئەوه‌ بوو له‌ کاتی کردنه‌وه‌ی ده‌رگا‌که‌دا به‌خه‌به‌ر نه‌یه‌ته‌وه، بۆ ئەوه‌ش ده‌بوو که ده‌رگا‌که‌ کرایه‌وه، له‌سه‌ری نه‌دا.

هه‌موو سه‌ریازگه که کشومات بوو، ده‌نگی هیچ نه‌ده‌هات. به‌په‌نجه بچکۆله‌که‌م، زمانی کیتلونه‌که‌م بۆ نیتو سندوو‌قه‌که‌ی برد. سه‌رکه‌وتوو بووم، به‌لام ده‌رگای ئاسن چ جیره‌یه‌کی کرد. وام زانی هه‌موو سه‌ریازگه گوتی لێ ده‌بی.

هه‌رچۆنیک بیت، هی‌شواش هی‌شواش، ده‌رگا‌که‌م کرده‌وه، ئه‌وه‌نده‌ی زه‌لامی‌کی پیتوه بچیت، چونکه نه‌ده‌کرا زیاتر بیکه‌ینه‌وه، گه‌ر نا له‌سه‌ری غازی ئاوجی ده‌دا و به‌خه‌به‌ر ده‌هاته‌وه.

کاتی ده‌رگا‌که‌م کرده‌وه و ویستم بچمه ده‌ری تهنه‌نگه‌که به‌ینم، هه‌رچه‌ندم ده‌کرد، بۆم مه‌یسه‌ر نه‌ده‌بوو، بۆیه به‌مه‌غدیدی بچکۆله‌م وت، که بچیتته ده‌ری و تهنه‌نگه‌که‌م بۆ به‌یتنی. کاریکی زۆر ترسناک بوو، جوړئه‌تیکی له‌ راده‌به‌ده‌ری ده‌ویست. هه‌موو ئانیک ترسی ئه‌وه هه‌بوو که پاسه‌وانه‌که به‌خه‌به‌ر بیتته‌وه.

به‌خه‌به‌ر بوونه‌وه‌شی، هه‌موو پلانه‌کانی هه‌لده‌وه‌شانه‌وه‌وه. په‌لی مه‌غدیدم گرت و ئه‌ویش، له‌سه‌ر لا، چوو ده‌ری و پری کرد به‌ته‌نه‌نگه‌که‌دا، که له‌ ته‌نیش پاسه‌وانه‌که‌وه هه‌له‌په‌سه‌ر درا بوو. ئای له‌و ساته‌ی تهنه‌نگه‌که‌ی دایه ده‌ستم.

چ سه‌رکه‌وتنیک بوو. ئیدی ده‌بوو ده‌ست به‌کار بین. تهنه‌نگه‌که‌م هه‌ینایه ژووری. زۆر به‌ئه‌سه‌پایی هه‌ینامه سه‌ری. ده‌نگی راکه‌شانی میلی تهنه‌نگه‌که، هه‌ینده به‌هه‌یز بوو، له‌و شه‌وه هه‌یمنه‌دا، که وام ده‌زانی هه‌موو به‌نده‌کان به‌خه‌به‌ر دینیتته‌وه.

حه‌زم ده‌کرد زووربه‌ی هه‌ره زۆری، به‌نده‌کان به‌خه‌به‌ر به‌هه‌یمنه‌وه. بۆیه‌ش به‌ده‌ست، چه‌ند به‌ندیکم خه‌به‌ر کرده‌وه. چاوی خۆبان هه‌لده‌گه‌لۆفی و پروایان به‌و دیمه‌نه نه‌ده‌کرد. کاتیک ده‌رویش مه‌ولودم خه‌به‌ر کرده‌وه، چاوه‌کانی هه‌له‌پری، نازانم چۆن ده‌یدیم چونکه وتی:

«یا ئه‌للا... یا ئه‌للا».

یه‌کسه‌ر لێ نوسته‌وه. (به‌خه‌یم تیده‌گه‌یشت؟).

ده‌بوو کات به‌فیرۆ نه‌ده‌ین، بۆیه هه‌رچۆنیک بوو، ده‌رگا‌که‌م هه‌یند کرده‌وه که به‌ئاسانی له‌سه‌ر لا مرۆفی پیدا ده‌چوو.

یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک، هاتینه‌ ده‌ری، نازانم چه‌ند که‌سهس بووین، له‌ هه‌وشه‌که‌دا پالمان دا به‌دیواره‌که‌وه.

خالید هاته به‌رده‌م و چرپاندی به‌گوتیمدا وتی:

«بۆ نه‌چمه ژووری پاسه‌وانه‌کان، هه‌ندی تهنه‌نگی تر به‌ینم».

ده‌رگای ژووری پاسه‌وانه‌کان نا‌واله‌ بوو، به‌یریکی چاک بوو، یه‌کسه‌ر ره‌زامه‌ندیم نیشان دا. خالید، له‌سه‌ر نووکی پی، به‌ره‌و ژووری پاسه‌وانه‌کان ملی ده‌نا. منیش، لووله‌ی تهنه‌نگه‌که‌م، به‌ره‌و رووی پاسه‌وانی سه‌ر ته‌نه‌که‌که راگرت.

که خالید هاته ده‌ری، دوو تهنه‌نگی تری به‌ده‌سته‌وه بوو، هه‌ر خه‌یرا یه‌کی‌کم دا به‌خۆی و ئه‌وی تریش به‌حه‌مه ته‌ها. ئیتر، هه‌ر له‌سه‌ر نووکی پی، رووه‌و ده‌رگای ده‌ره‌وه رێچکه‌مان به‌ست. وام پیتشینی ده‌کرد، که به‌کردنه‌وه‌ی ده‌رگا‌که، ئیدی به‌ره‌نگاری پاسه‌وانه‌کانی ده‌ره‌وه بین و بی‌ به‌ته‌قه. به‌ئه‌سه‌پایی سوورگی سه‌ر ده‌رگا‌که‌م بۆ دوا‌وه راکه‌شا، ئه‌وه‌ی دیم، جیتی با‌وه‌رم نه‌بوو. پاسه‌وانه‌کان، له‌ ژیر چادره‌که‌دا، له‌سه‌ر قه‌ره‌ویله، لیتی راکشایون و دۆشکه‌که‌ش، که پارێزگاری ده‌رگای ده‌ره‌وه‌ی ده‌کرد، که‌سی له‌سه‌ر نه‌بوو. هه‌لیک بوو، خوا‌ی گه‌وره بۆی ره‌خساندبووین، بۆیه یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک چووینه‌ ده‌ری. خۆشه‌ختانه، له‌ پشت چادره‌که‌وه، ته‌له‌به‌نده‌کان هه‌ینرا‌بووه خواره‌وه، به‌را‌ده‌یه‌ک، که مرۆف ده‌یتوانی به‌ئاسانی به‌سه‌ریدا بر‌وا، ئه‌وه‌ش بۆیه وا داته‌پیندرا بوو، بۆ ئه‌وه‌ی به‌نده‌کان بتوانن که ده‌چوون ته‌شته‌ خوارده‌کانیان ده‌هه‌ینا، بتوانن وه‌ری بگرن.

ئیدی هاتینه‌ نیتو سه‌ریازگه‌که‌وه. هه‌ر به‌و ئاراسته‌یه‌ی که ته‌کسیبه‌که‌ی لیتی بینرا بوو، رووه‌و رۆژه‌ه‌لاتی سه‌ریازگه‌که‌ ملمان نا. ما‌وه‌ی نیتوان به‌ندیخانه‌که‌مان و ته‌له‌به‌نده‌کانی ده‌ره‌وه، هه‌ر سه‌د مه‌تریک ده‌بوو، پیتوست بوو به‌زووترین کات بیگه‌ینن.

سه‌رم سوورما بوو، ده‌ت وت که‌س له‌ نیتو ئه‌و سه‌ریازگه‌یه‌دا نییه، یان

خوا چاوی کویر کردبوون. به‌رژژ ئەم سەریازگە یە جمە ی دەهات، بۆ ئەم شەو وا کش و بیدەنگە. خوامان لە پشته.

گە یشتینە نزیک تەلبەندەکانی دەرەو، بەرزایی دوو مەتر زیاتر دەبوو، ئەو ی ئەم تەلبەندەکانی سەخت کردبوو، ئەو بوو، کە تەلە درکاویبەکانی روو و ژوو و بوون و ئەو شەه‌لزنانی بەسەردا گەلیک قورس دەکرد. بەلام چار چی بوو.

کە بەسەر تەلبەندەکاندا سەرکەوتین، من دەستم لە تەلیکی درکاوی گیر بوو بوو، کە بەئاسانی بۆم لێ نەدەکرایەو و تەنگەکە ی نێو دەستی چەپیشم ئەو نەدی تر ئەزێتە دەدام.

هەرچۆنیک بوو بازمان دایە خواری، لەو بازماندا سەرورەر قاچی لەجی چوو. خەریک بوو لە جادەکە بپەرینەو کە شووتیکی گەلیک بەهێز لێی دا. خالید و هاوڕێی ماریف لە تەنیشتەو بوون، هاوڕێی ماریف وتی:

«بەزاتی خوا پێیان زانین»

چەند زیلیکی سەریازی لە خواریمانەو بەسەر جادەکەدا بەرەو ئێمە دەهاتن.

***

(۳۱)

خۆمان بەزەویبەو نووساند بوو، ورتەشمان لە خۆمان پریبوو، دەنگی شووتەکە هەر بەردەوام بوو، تۆ بلیتی پێیان زانی بین و ئەم شووتەش بۆ ئاگادارکردنەو سەریازگەکە نەبێ. زیلەکان بەلاماندا تیژ تیپەرین، سوپاس بۆ خوا، ئێمە یان نەدی. دەنگی شووتەکە نەما، بەلام هیچ جموجولێک لە سەریازگەکەدا هەستی پێ نەدەکرا. ماویەک هەر وا ماینەو کە هیچ رووی نەدا بەدەنگیکی زۆر نزم پێم وتن:

«دەبێ ئەم جادەیه بپەرینەو. ئەمە سەرە رێگایە».

ئەمەم وت و پێشیان کەوتم. ریزە خانووبەک بەرامبەرمان بوون. بەپێی زانیاریبەکانی شەریف، کە پێی وتبوون، دەبوو ئەمانە خانووی

ئەفسەرەکان بێ، بۆیە کە لە جادەکە پەرینەو و تم:

«نایب بەکۆلانەکاندا برۆین. گومانم نییە کە پاسەوانی لێ بێ، بۆیە دەبێ بەنێو خانووەکاندا برۆین».

نازانم ئەو بربارەم لەو ساتەدا، لە جیستی خۆی بوو یان نا، بەلام هەرچۆنیک بویە، نەدەبوو بەکۆلانەکاندا برۆین. بەپەلە ئاوپم لە خۆمان دایەو، نازانم لەو پەلە پەلەدا چۆن ژمارەکەمانم ژمارد. دوانزە بەند بووین. سێ تەنگیشمان پێ بوو، عەبدو‌للا ی شوڤیتر و عومەرم نەدی. تۆ بلیتی نەهاتن..

بەسەر دیواری خانووەکە ی بەرامبەرماندا سەرکەوتین و بەحەوشەکەیدا روو و دیواری پشتهو ملمان نا. دیواری خانووەکە، لە شانسی خۆماندا، زۆر بەرز نەبوو، بۆیە بەئاسانی پیا سەرکەوتین. کە لە دیواری پشتهو بازمان دایە خواری، دەشتیکی کاکێ بەکاکێ بوو. لە دوورەو گۆپەکانی کەرکووک دەبینرا. بەسەر سەکی شەمەندەفەرێکدا رەت بووین. دەبوو سەکی ئەو شەمەندەفەرە بێ کە شەوانە گۆپمان لە رۆشتنی دەبوو. بەلای راستمدا روانیم، بینایەکی گەورە بوو، لێی نووسرا بوو (قوتابخانە ی بەعسی سەرەتایی).

ئێتر هەریەکە و بەلایەکدا، لە چاو ترووکانیکیکدا کەس لە دەورم نەما، دیار بوو هەریەکە و پەلە ی بوو روو و ئازادی مل بێ، بەلام من بەتەنیا بۆ کوێ بچم. منیش کەوتە راکردن، بەپێی پەتی راکردن، بەناو ئەو دەشتە بەردەلانی و درکاویبەدا، کاریکی ئاسان نەبوو، تەنگەکەم نابوو سەرشانم و بەهەموو هێزم روو و رووناکێ، هەر بەراکردن، مەم دەنا. هەستم کرد تەواو هیلاکم، هەناسەبرکیتیکی سەیرم پێی کەوتبوو، هەرەک لە تینوتیتیدا خەریک بوو بخنکیم، بۆیە لە جیستی خۆم دانیشتم، هێزم لەبەر برا بوو نەمدەتوانی ئێتر رابکەم. سەیری دەوروبەری خۆم کرد، کەسم نەدەبینی، هاوڵەکانم ئاسمان هەلی لوشین، زەوی قووتی دان، بۆکەسیان نەما. تاریکی هێشتا نەپەویبوو. نازانم چەند دانیشتبوم، کە هێزم دایەو

به‌خۆم و که و تمه‌وه ره‌وت، به‌لام ئه‌مجاره رام نه‌ده‌کرد. ته‌نیا به‌هه‌نگاوی گورج و خیرا ده‌رۆیشتم. ده‌بوو، پێش رۆژ بوونه‌وه، بگه‌مه که‌رکووک، به‌لام به‌ندیکی را‌کردوو، سه‌ر و ریش هه‌لپا‌چراو، پێی په‌تی، به‌تفه‌نگی‌که‌وه به‌رۆژی رووناک، له‌ که‌رکووک چی بکه‌م. هه‌ر ده‌دۆزیمه‌وه و ده‌گیریمه‌وه. به‌لام نا، تفه‌نگم پێیه و جارێکی تر ناگیریمه‌وه. مه‌خزه‌نی کلاشینکۆفه‌که‌م ده‌ره‌ینا، پر له‌ فیشه‌ک بوو. نازانم چه‌ند بوو به‌رپوه بووم، که‌ ده‌نگیک له‌ دوامه‌وه به‌ده‌نگی به‌رز بانگی ده‌کردم؟ سه‌ره‌تا زۆر شله‌ژام و به‌کسه‌ر خۆم به‌زه‌ویدا دا. چۆن ده‌مناسی. کێ بێ به‌دوامه‌وه بێ، گه‌ر پیاو خراب بوايه به‌ناوی خۆمه‌وه بانگی ده‌کردم. گویم هیچ له‌ را‌کیشانی میلی تفه‌نگ یان ده‌نگی سه‌ریاز نه‌بوو، ده‌بوو هه‌ر به‌کیک له‌ هاوه‌له‌کانی خۆم بێ، ئه‌ویش وه‌ک من له‌م ده‌شته تاریکه‌دا ون بووبی.

که‌ نزیک که‌وته‌وه لێم ئه‌ویش عومه‌ری ناو بوو، به‌کیک له‌ به‌نده‌کانی ژوو‌ره‌که‌مان بوو به‌عومه‌ری حاجی مامه‌ندی ناسرا‌بوو. به‌لام ئه‌و هیچ بریار نه‌بوو له‌ گه‌ل ئیمه‌ هه‌لبیت، چونکه‌ بریاری له‌ سیداره‌دانی نه‌بوو. ئه‌ی بو‌هه‌لاتوو. گه‌ر واییت، ده‌بێ پاش ئیمه‌ هه‌موو به‌نده‌کانی تریش هه‌لاتبن و سوودیان له‌ وه‌ه‌له‌ وه‌رگرته‌ی.

له‌ راستیدا پێخۆش‌حال بووم که‌ بووبین به‌دوو، ته‌می ته‌نیا بیه‌وه‌وه.

هه‌ستامه‌وه سه‌ر پێ و پیم وت:

«تۆ چۆن بوو بریارت دا را‌بکه‌یت».

له‌ وه‌لامدا وتی:

«که‌ ئیوه‌ چوونه‌ ده‌ره‌وه، من خه‌به‌ر بووم. نازانم منیش دو‌اتان که‌وتیم.»

به‌هه‌رحال کاتی ئه‌و پرسیار و وه‌لامه‌ نه‌بوو، گرنگ لای من ئه‌وه‌ بوو که‌ بووبین به‌ دوو که‌س. که‌وته‌ینه‌وه‌ ری، ورده‌ ورده‌ له‌ نیو که‌رکووک نزیک ده‌که‌وته‌ینه‌وه‌.

هێشتا ده‌رویه‌ر تاریک بوو که‌ گه‌بشتینه‌ نیو که‌رکووک. خۆمان کرد به‌نیو ریزه‌ خانویه‌کدا، له‌ خانووی فه‌رمانبه‌رانی ده‌وله‌ت ده‌چوو، چونکه‌

هه‌مووی به‌ک نه‌خشه‌ بوو. هێشتا که‌س به‌ده‌ره‌وه‌ نه‌بوو. هاتینه‌ نیو جاده‌به‌ک، که‌ له‌ دووره‌وه، پیکایه‌کم به‌دی کرد له‌ ته‌نیشته‌ دوو کانی‌که‌وه راوه‌ستا بوو، له‌وه‌ ده‌چوو نانه‌واخانه‌ بێ، من خه‌یال‌م بو‌ ئه‌وه‌ ده‌چوو، که‌ پێشی بگرم و هه‌ر له‌ نان کپین ته‌واو ده‌بێ بیگرم و ناچاری بکه‌م که‌ سوارمان بکات.

ورده‌ ورده‌ به‌ره‌و پیکابه‌که‌ ملمان ده‌نا، عومه‌ر له‌ پێشه‌وه‌ و من له‌ دواوه، ئه‌ویش به‌حوکمی ئه‌وه‌ی عومه‌ر هێشتا مووی لێ نه‌هاتبوو، سه‌روچاوی له‌ زیندانییه‌کی هه‌لاتوو، وه‌کو من، نه‌ده‌چوو. پێش ئه‌وه‌ی بگه‌ینه‌ پیکابه‌که‌ چوار ریانیکی بوو، که‌ سه‌رنج‌م دا ته‌کسییه‌ک بوو، دیار بوو ته‌کسی که‌وتبووه‌ گه‌ر، ئه‌ویش نیعمه‌تیکی خوایی بوو. خۆم به‌په‌له‌ گه‌یانه‌ لای عومه‌ر و پیم وت:

«هه‌ر خیرا ده‌ست له‌و ته‌کسییه‌ را‌بگره‌».

تفه‌نگه‌که‌م به‌ لا‌رنامه‌وه‌ نووساند، به‌شپه‌به‌که‌ که‌ به‌دی نه‌ده‌کرا. سوپاس بو‌ خواش که‌ ته‌کسییه‌که‌ به‌کسه‌ر راوه‌ستا. عومه‌ر چووه‌ پێشه‌وه‌ و منیش له‌ دواوه‌ دانیشتم. کابرای شۆفیر ئاو‌ریکی لێ دامه‌وه‌. هه‌ر زنده‌قی چوو. دیاره‌ سه‌روگو‌تیاکم به‌هه‌لپا‌چراوی و تفه‌نگی نیو ده‌ستم و به‌رگی شروپرم، زمانی له‌ گو‌خست. لوله‌ی تفه‌نگه‌که‌م له‌ که‌له‌که‌ی راستی چه‌قاند و وتم:

«ئیمه‌ پێشمه‌رگه‌ین. برۆ».

نازانم چه‌ندی برۆا کرد، به‌لام ئه‌و هیچ قسه‌یه‌کی نه‌کرد. دیار بوو له‌ ترسا زمانی شکا بوو. کێ ده‌یوترا، له‌ شاردا، سه‌ر به‌رژیم نه‌بێ و تفه‌نگ هه‌لبگرێ. ته‌کسییه‌که‌ که‌وته‌ گه‌ر، که‌ شۆفیره‌که‌ی جارێکی تر ئاو‌ری لێ دامه‌وه‌ و به‌کوردییه‌کی پێک و په‌وان وتی:

«باشه‌ کاکه‌، به‌س تکایه‌ سه‌رت دانه‌وینه‌، با که‌س نه‌تبینی...».

وته‌کانی دلسۆزی لێ ده‌تکا. په‌نجه‌ره‌ی ته‌نیشتم داگرته‌ خواره‌وه‌ و سه‌رم دانه‌واند. هه‌وا‌ی به‌ریه‌یان گه‌لێک فینک بوو، تا توانیم هه‌وا‌ی پاکم هه‌لمژی. ته‌کسییه‌که‌ زۆر به‌تیژی ده‌رۆیشت، سه‌رم به‌رز کرده‌وه، له‌

دوورهه سه‌ریازگه‌که دیار بوو. ده‌بێ چ سه‌ریازگه‌یه‌کی گه‌وره بوو بێ. کابرای شوڤیڤر ملی به‌لامدا وه‌رچه‌رخاند و وتی:

«سه‌رت دانه‌ویینه برا. بۆ کوی پرۆم کاکه!».

***

(۳۲)

خۆشم نه‌مده‌زانی بلێم بۆ کوئ، هه‌وای نازادی مه‌ستی کردبووم. ئەمه‌ راسته‌ یان خه‌وه، ملم کیشایه‌ پینشه‌وه، کاتژمێری نیو ته‌کسیبه‌که‌ چوار و بیست ده‌قیقه‌ی سه‌ر له‌ به‌یانی بوو.

کابرای شوڤیڤر له‌ ئاوینه‌که‌یه‌وه سه‌یری ده‌کردم و جاریکی تر وتی:

«کاکای برا بۆ کوی پرۆم؟».

گه‌یشته‌بوینه نیو شاری که‌رکووک، نانه‌واخانه و پایخانه‌کان، ته‌نیا دووکانیک بوون که‌ کرابوونه‌وه. تفه‌نگه‌که‌م راکیشایه‌وه سه‌ر رانم، له‌به‌ر تیشکی گلۆبی سه‌ر جاده‌کان به‌ورد تیم ده‌روانی، ژماره‌ ۱۳۷ له‌سه‌ر ده‌سه‌که‌ی به‌ره‌نگی سپی نووسرا بوو. ده‌بێ ئەم تفه‌نگه‌ چه‌ند ده‌ستا و ده‌ستی کردبێ تا گه‌یشته‌وه به‌من.

به‌شوڤیڤره‌که‌م وت:

«به‌ره‌و سه‌یته‌ره‌ی سلێمانی».

له‌ راستیدا هیچ شوڤیڤیکی ترم شک نه‌ده‌برد و له‌ که‌رکووکیش که‌سم نه‌ده‌ناسی، تا له‌ ده‌رگای بده‌م، هه‌ر چه‌ند کردنه‌وه‌ی ده‌رگا بۆ چه‌کدارێکی دژ به‌رژیم کاریکی هه‌روا ئاسان نه‌بوو.

شوڤیڤیره‌که‌ بێ نه‌وه‌ی هیچ بلێ، خیراتر تومبیله‌که‌ی لێده‌خوړی، ده‌یوبست، به‌زوترین کات، بمانگه‌ینیتته شوڤینی مه‌به‌ستم و له‌ ده‌ستمان قوتاری بێ.

ناهه‌قیشی نه‌بوو، ئەویک، مرۆڤیکی کاسب، که‌ به‌و سه‌رله‌به‌یانییه‌ زووه‌ هاتبووه‌ ده‌ری، هه‌رگیز چاوه‌ڕێتی نه‌ده‌کرد تووشی به‌لایه‌کی وه‌ها بێ،

چونکه‌ هه‌ر شتیکی پرووی بدایه‌ یان له‌ هه‌ر شوڤیڤیک رابگیراینايه، ئەوه‌ چاره‌نووسی ئەو له‌ هی ئیمه‌ چاتر نه‌ده‌بوو. تازه‌ ئه‌ویش بوو به‌به‌شیک له‌ ئیمه‌. من ئەوهم ده‌زانی له‌گه‌ڵ ئەوه‌شدا چارمان چی بوو، خو نه‌ده‌کرا به‌بێ به‌چه‌که‌وه و به‌و سه‌ر و هه‌یه‌ته‌وه، به‌ناو جاده‌کانی شاردا، ره‌وت بکه‌ین. له‌ نزیک سه‌یته‌ره‌که‌وه شوڤیڤیره‌که‌ راوه‌ستا. ئاوړی له‌ من دایه‌وه و به‌پاران‌ه‌وه وتی:

«تکاتان لێ ده‌که‌م مندالم ورده‌. دابه‌زن و ئەوه‌ش سه‌یته‌ره‌که‌یه‌ له‌ پێشتانه‌وه. من له‌وه زیاتر ناتوانم پرۆم».

راستی ده‌کرد، بۆیه هه‌ردوو کمان دابه‌زین. هیچم پێ نه‌بوو بیده‌می، بۆیه سوپاسیکی زۆرم کرد و بۆ ئەوه‌ی هه‌ستیش نه‌کات که‌ ئیمه‌ هه‌لاتووی زیندانین وتم:

«برام وه‌ک وتم ئیمه‌ پێشمه‌رگه‌ین و ئەمه‌ش بۆ ئیوه‌ ده‌که‌ین...».

نازانم ته‌کانم چه‌ند له‌ جیتی خۆیدا بوون، به‌لام له‌وه زیاترم بۆ نه‌هات، مه‌به‌ستم پێکابوو یان نا؟ پروای پێ ده‌کردین؟.

له‌ وه‌لامدا وتی:

«یاخوا سه‌رکه‌وتوو بن. منیش یه‌که‌راست ده‌رۆمه‌وه بۆ ماله‌وه...».

تومبیله‌که‌ی رووه‌و که‌رکووک وه‌رگێرایه‌وه و پێش ئەوه‌ی پروات وتی:

«ئاگادار بن سه‌یته‌ره‌که‌ به‌لای ده‌ستی چه‌پتانه‌وه‌یه».

تیببینه‌یه‌که‌ بۆ ئیمه‌ زۆر به‌که‌ڵک بوو. چه‌ند هه‌نگاوێکی تر رووه‌و سه‌یته‌ره‌که‌ رویشتین، ده‌نگی پاسه‌وانه‌کان ده‌هاته‌ گۆتمان. به‌عومه‌رم وت:

«ده‌بێ به‌پشت سه‌یته‌ره‌که‌دا برۆین».

ئهو هیچ قسه‌ی نه‌ده‌کرد و به‌ئه‌سپایی له‌ دوامه‌وه‌ ده‌هات. له‌سه‌ر جاده‌که‌ په‌رینه‌وه بۆ سه‌ر گه‌له‌که‌. پێیمان په‌تی بوو، هه‌ر له‌ هه‌نگاوی یه‌که‌مدا عومه‌ر وتی:

«که‌س ناتوانی به‌سه‌ر ئەم گه‌له‌دا برۆا. یه‌ک پارچه‌ درکه‌...».

راستی ده‌کرد. قه‌راغ جاده‌که‌ هه‌مووی درک بوو، جوژه‌ درکێک که‌ له‌

نۆک ده‌چوو، هه‌ر تاکه و ده‌بان درکی پێوه بوو. رویشتن به‌پیتی په‌تی، به‌سه‌ر ئه‌و درکانه‌دا، کارێکی ئاسان نه‌بوو، به‌لام ئه‌ی چار چی بوو. کراسه‌که‌م دا‌که‌ند و له‌ پێمه‌وه پێچا، به‌لام بێ سوود بوو، بۆیه له‌به‌رم کرده‌وه. بۆ ماوه‌یه‌ک به‌واق و پرماوی سه‌یری یه‌کترمان ده‌کرد، به‌لام ناچار بووین، خۆ نه‌ده‌کرا به‌به‌رده‌م سه‌یته‌ره‌که‌دا و به‌جاده‌که‌دا برۆین، بۆیه ملمان نا. رویشتن به‌سه‌ر درکدا کسپه‌ی له‌ جه‌رگمانه‌وه ده‌هێنا. ئه‌ی خوای گه‌وره چ ئازاردانی‌یک بوو. له‌ سه‌ره‌تادا داده‌نیشتین و درکی ژێر پێمان ده‌رده‌هانی، به‌لام ئه‌وه زۆر دوا ده‌خستین، بۆیه به‌عومه‌رم وت:

«گه‌ر به‌م شیوه برۆین، روژمان لێ ده‌بیسته‌وه و ناشگه‌ینه ئه‌و دیو سه‌یته‌ره‌که، بۆیه پێویسته ئیدی گوێ نه‌ده‌ینه درک و دال. ئیمه له‌ مه‌رگ رزگارمان بووه ئیدی درک چیه...»

ئه‌مه‌م وت ئیتر به‌خیرایی که‌وتمه ئیو درکه‌کانه‌وه، هه‌رچه‌ند ئازاریکی زۆری ده‌دام، به‌لام ترس له‌ گرتنه‌وه و خۆشی له‌ ده‌ربازبوومان هێزێکی خوایی کرد به‌گیانماندا و ئیدی بێ گوێدانه ئه‌و درکه تیژانه ملمان نا.

سه‌یته‌ره‌که‌مان لێ ده‌رکه‌وتبوو، بۆیه ناچار بووین به‌سنگه خشکی برۆین. تاریکی ورده ورده ده‌رپه‌وبیه‌وه. بۆیه ئیتر، ده‌وروبه‌ری خۆمان به‌دی ده‌کرد.

بیرم بۆ لای شو‌فیره‌که ده‌چوو، تۆ بلیتی راست بکات و یه‌کسه‌ر چووبیته‌وه مالی خۆی، باشه بۆ ده‌رواته‌وه و به‌رده‌وام نابێ له‌سه‌ر کاری خۆی، مه‌به‌ستی چی بێ له‌ چوونه ماله‌وه؟ رژیم سیاسه‌تی تۆقاندنی هیند کاریگه‌ر بوو، که‌ خه‌لکی ناچار بوو هه‌ندی‌یک جار، هه‌ر بۆ رزگارکردنی خۆیان له‌ سزا، ناوی خه‌لکی تر بلیتین. ئه‌م شو‌فیره‌ی که‌ ئیمه‌ی گه‌یاند، گه‌ر پیتی بزانی، ئه‌وا یه‌کسه‌ر له‌ سێداره ده‌دری. رژیم ئه‌وانه له‌ که‌س قبول ناکات.

تۆ بلیتی خه‌به‌رمان لێ نه‌دا، سه‌روچاوی و قسه‌کانی له‌وه نه‌ده‌چوو، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا ده‌بێ حسابی هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ش بکه‌ین.

عومه‌ر له‌ شوینی خۆی دانیشته. ته‌واو شه‌که‌ت و په‌که‌که‌ته ده‌هاته پێش چاو، درکی ژێر پیتی ده‌رده‌هینا و ده‌بویست هۆی نه‌رویشتنیم نیشان بدات. خۆشم له‌ و باشته‌ر نه‌بووم، به‌لام نه‌مده‌وێرا سه‌یری بنی پێم بکه‌م، کاتی ئه‌وه نه‌بوو. په‌لی عومه‌رم گرت و وتم:

«خیرا که‌ بابگه‌ینه‌وه سه‌ر جاده‌که به‌لکو تووشی تومبیلی‌یک بێ...»

که‌وتینه‌وه ره‌وت، رووناکی ته‌نگی به‌تاریکی هه‌لده‌چنی، گویمان له‌ ده‌نگی پاسه‌وانه‌کانی سه‌یته‌ره‌که نه‌ما، دیار بوو دوورکه‌وتبوینه‌وه، مه‌ترسی ئه‌وه‌مان نه‌ما، به‌لام ئه‌ی رووناکی؟

روژ له‌ پێشمانه‌وه ورده ورده سه‌ری ده‌رده‌هینا و سه‌ره‌تای روژێکی نوێ ده‌نواند. تینوویه‌تی تینی بۆ هینان. بۆ له‌ناو شار لامان نه‌دا و توژێک ئاومان نه‌خوارده‌وه. ئا و له‌م چۆله‌وانییه له‌ کوێ په‌یدا ده‌بیت.

گویمان له‌ ره‌وتی تومبیلی سه‌ر جاده‌که ده‌بوو، بۆیه به‌عومه‌رم وت:

«ده‌بێ تومبیلی‌یک بگرین.»

خۆشم نه‌مده‌زانی چۆن، ته‌نیا هیوایه‌ک، که‌ هه‌مبوو، تفه‌نگه‌که‌ی نیو ده‌ستم بوو. دوو مرۆقی هه‌لاتوو، قاچاغ، بێ پاره، کن سوازی تومبیلی ده‌کات، گه‌ر به‌زه‌بری تفه‌نگ نه‌بێ.

هه‌ر ئه‌وه‌شم به‌بیردا ده‌هات که‌ تومبیلی‌یک له‌سه‌ر جاده‌که رابگرین و سوارمان بکات و له‌وا ده‌ورمان بخاته‌وه.

ئیمه گه‌یشتبوینه سه‌ر جاده‌که و من له‌ که‌نار جاده‌که پالکه‌وتم و به‌عومه‌رم وت:

هه‌ر چ تومبیلی‌یک هات رابگره‌.»

هینده‌ی نه‌برد جیبی‌یک هات، به‌لام هیند تیژ تیپه‌ری که‌ عومه‌ر فریای هیچ نه‌که‌وت. تومبیل بۆ مرۆقی‌کی بێ چه‌ک له‌م چۆله‌وانییه چۆن ده‌وه‌ستی و بۆیه خۆم چومه سه‌ر جاده‌که و تفه‌نگه‌که‌م ناماده کرد...

له‌سه‌ر جاده‌که به‌تفه‌نگه‌که‌وه راوه‌ستا بووم، چاوه‌رپی تومبیلێکم ده‌کرد. مه‌ترسی ئه‌وه‌ی که تومبیلێکی سه‌ریازی بێ و چه‌کداری تیدا بێ، گه‌لیک زۆر بوو. ئه‌و ناوچه‌یه‌ هه‌موو ته‌پۆلکه‌کانی ره‌بایا بوون.

به‌عومه‌رم وت؛ که به‌یته‌ سه‌ر جاده‌که و له‌ نیوه‌راستی جاده‌که‌دا رابکشی. ئه‌مه‌شم بۆیه‌ کرد، بۆ ئه‌وه‌ی به‌هه‌ر جوړی بیت و هه‌ر تومبیلێک هات به‌ناچاری بوه‌ستی. دل‌م ته‌په‌ ته‌پی ده‌هات، گه‌رووم ته‌واو وشک بوو، ترسی ئه‌وه‌شم هه‌بوو که تومبیلێکی سه‌ریازی بیت ئیدی ئه‌وسا هه‌موو پلانه‌که‌مان تیکده‌چوو. به‌ته‌نیا تفه‌نگیکه‌وه چۆن ده‌توانی به‌ره‌نگاری زیلیک سه‌ریاز بیت. ده‌کرا ته‌قه‌ بکه‌یت، به‌لام رزگار بوون مه‌حال بوو.

نه‌مزانی چه‌نده‌ له‌سه‌ر جاده‌که وه‌ستاوم که له‌ دووره‌وه‌ گه‌لابه‌یه‌ک ده‌رکه‌وت، دل‌م زۆر خۆش بوو که تومبیلێکی سه‌ریازی نه‌بوو، هه‌رچۆنیک بیت، تومبیلێکی مه‌ده‌نی، به‌ناسانی راده‌گیری. تفه‌نگه‌که‌م خسته‌وه‌ پشتم به‌جوړیک که نه‌بیرئ، ئه‌وه‌شم له‌ دوا ساتدا بریار دا و بیرم گوژی. هه‌ندی جار مرۆف له‌ چه‌ک ده‌ترسی و به‌وییه‌ ناویری بوه‌ستی، بۆیه‌ منیش حسابی ئه‌وه‌م کرد تا تومبیلێکه‌ ده‌هستی.

که گه‌لابه‌که‌ نزیک بووه‌وه، هێواشی کرده‌وه و گه‌یشته‌ لامان به‌سه‌ر سووماوییه‌وه راوه‌ستا و له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه هاواری کرد:

- «ئه‌رئ ئه‌و کابرایه‌ شیته‌ بووه‌ و له‌ نیوه‌راستی ئه‌و جاده‌یه‌دا راکشاه؟»

«نه‌خێر شیته‌ نه‌بووه، ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌ بوو که ئیوه‌ راوه‌ستن». ئه‌مه‌م به‌کابرای شوڤیتر وت. که سه‌رنجم دا یه‌کیکی تریشی له‌گه‌لدا بوو، بیاوێکی به‌ته‌مه‌ن و ئه‌ویش سه‌ری کیشایه‌ ده‌رئ وتی:

«ده‌باوکم هه‌لیسیته‌. کارمان هه‌یه‌. فه‌رموو چیتان ده‌وئ...»

ناچار بووم که رووی تفه‌نگه‌که‌یان تی بکه‌م. کابرای شوڤیتر هه‌ر زنده‌قی چوو، ده‌می که‌وته‌ ته‌ته‌له‌ و دابه‌زی و که‌وته‌ پارانه‌وه، به‌جه‌رده‌ و ریگر تیمان ده‌گه‌یشت. عومه‌ریش هه‌ستایه‌ سه‌ری. شوڤیتر به‌پارانه‌وه‌ وتی:

«هه‌ر مه‌مانکوژن چیمان پێیه‌ ده‌تانه‌ینی». «

هاوه‌له‌که‌ی هه‌ر دانه‌به‌زی و ئه‌ویش هه‌ر له‌ نیوه‌ تومبیلێکه‌وه‌ وتی: «کاکه‌ پاره‌تان گه‌ره‌که‌».

به‌له‌هجه‌که‌یدا له‌ خه‌لکی ناوچه‌ی مه‌نده‌لی ده‌کرد. کات نه‌ده‌بوو به‌فیرو بده‌م، وه‌ستان له‌سه‌ر ئه‌و جاده‌یه‌ و به‌و شیوه‌یه‌ گه‌لیک ترسناک بوو، ره‌نگه‌ نه‌ته‌نیا تومبیلێکی سه‌ریازی، به‌لکو تومبیلێکی مه‌ده‌نیش له‌و ساته‌دا تیپه‌ر بوايه‌ و رانه‌وه‌ستایه‌ و پاشان به‌حسابی ریگری، له‌ (قه‌ره‌ هه‌نجیر) باسی بکردینایه‌، بۆیه‌ خێرا وتم:

«براینه‌، ئیمه‌ جه‌رده‌ نین. پێشمه‌رگه‌ین».

نازانم تا چه‌ند بری ده‌کرد، به‌لام ته‌می ترس و له‌رز له‌ سه‌روچاویدا ره‌وییه‌وه‌ بۆیه‌ وتی:

«ئه‌ی باشه‌ چیتان ده‌وئ...».

له‌ وه‌لامیدا وتم:

«ته‌نیا لی‌ره‌ بمانگوێزه‌وه‌...».

شوڤیتر به‌و پێشنیاره‌م رازی بوو، به‌منی وت که بچمه‌ نیوه‌ پشتی گه‌لابه‌که‌وه‌ و عومه‌ریشیان له‌ پێشه‌وه‌ له‌گه‌ل خۆیاندا سوار کرد. که گه‌لابه‌که‌ که‌وته‌ گه‌ر، شوڤیتره‌که‌ سه‌ری ده‌ره‌ینا و وتی:

«کاکه‌ پالکه‌وه‌، ئه‌م ناوه‌ هه‌مووی ره‌بیه‌یه‌».

راستی ده‌کرد، ره‌بایای سه‌ر گرده‌کان له‌ دووره‌وه‌ دیار بوون، بۆیه‌ منیش له‌ پشتی گه‌لابه‌که‌دا لی‌ی راکشام. پشتی گه‌لابه‌که‌ هیچی تیدا نه‌بوو دیار بوو بۆ بار ده‌چوون.

من زۆر خۆشحالی ئه‌وه‌ بووم که له‌و شوینه‌ دوور ده‌که‌وینه‌وه‌. ئه‌و شوینه‌ به‌حوکمی ئه‌وه‌ی نزیک سه‌یتنه‌ره‌که‌ بوو، چوار ده‌وری هه‌موو ره‌بایا بوو. چاوم لیکن، ده‌مویست بۆ ساتیکیش بێ سه‌رخه‌ویک بشکینم. به‌لام هه‌لته‌ک هه‌لته‌کی پشتی گه‌لابه‌که‌، ئه‌و مۆله‌ته‌ی نه‌ده‌دا، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌ر چاوم نووقاند. زۆر هیلاک و شه‌که‌ت و تینوو بووم. ئاومان له‌ کوی چنگ بکه‌ویت. مرۆف گه‌ر نه‌ویری بچیتته‌ ئاوه‌دانییه‌وه‌ ئیدی ئاوی له‌ کوی ده‌ست بکه‌ویت. له‌م ناوچه‌ گه‌رمه‌شدا، کانی هه‌ر بوونی نییه‌.

نازانم چهند بوو که گه‌لابه‌که راوه‌ستا و کاتیک هه‌ستامه سه‌ریی و له هوی وه‌ستانم پرسی، شو‌فیره‌که وتی:

«برام ئیتر ئه‌وه سه‌یته‌ره‌که‌ی قه‌ره هه‌نجیر له به‌رده‌ماندایه و ئیتر له‌وه زیاتر ناتوانم...».

هیچ مه‌جالی و توو‌یتر نه‌بوو، ده‌بوو دابه‌زین، بۆیه منیش که خۆم له پشتی گه‌لابه‌که‌وه فریادیه خواری و تم:

«ئاو... ئاو... خه‌ریکه له تینو‌یتیدا ده‌خنکیم، له کو‌ی ده‌ست ده‌که‌ویت...».

شو‌فیره‌که ده‌ستی دایه جلیکانه‌یه‌ک ئاو که له کابینه‌ی لیخو‌رینه‌که‌دا بو‌ خو‌ی دانا بوو، دایه ده‌ستم. ئای چ دیارییه‌کی خوایی بوو.

پیش ئه‌وه‌ی شو‌فیر و هاوه‌له‌که‌ی برۆن، هه‌ستیان کرد که پیمان په‌تییه، شو‌فیره‌که کلاشه‌کانی خو‌ی دا‌که‌ند و دایم. به‌پیشمه‌رگه‌مان تیده‌گه‌بشت؟

من به‌په‌له‌که‌ومه‌ باسی پیشمه‌رگه. ده‌مویست ئه‌وه‌یان تیب‌گه‌نیم که پیشمه‌رگه چووه‌ته‌وه شاخ و شه‌ری به‌ره‌نگاری ده‌ستی پێ کردۆته‌وه، لای ئه‌وانیش گرنگ ئه‌وه بوو، که به‌زووترین کات، له کۆلیان ببینه‌وه.

هاوه‌لی شو‌فیره‌که ده‌ستی برد ده‌ دیناری دامی که نه‌متوانی وه‌ری نه‌گرم. بو‌ ئیمه که هیچ پوول و پارویه‌کمان پێ نه‌بوو، پشت‌گیریه‌کی بی وینه بوو. ئه‌وان رۆ‌بشتن و ئیمه به‌ته‌نیا له‌سه‌ر جاده‌که مایه‌وه. رۆژ تینی په‌یدا کرد بوو، له جاده‌که به‌ده‌ستی چه‌پدا په‌رینه‌وه. ده‌مویست هه‌رچی زووتره له جاده‌که دوور بکه‌ومه‌وه و له په‌ناگه‌یه‌که‌دا خۆمان هه‌شار بده‌ین که ده‌نگی فرۆکه‌یه‌کی هالی‌کۆپته‌ره‌ ده‌هاته به‌رگو‌ی. عومه‌ر په‌نگی سپی هه‌لگه‌را و وتی:

«کی ده‌لی به‌دوای ئیمه‌دا ناگه‌ری؟».

***

(۳۴)

هه‌رواش بوو، هالی‌کۆپته‌ره‌که به‌ئاسمانی ناوچه‌که‌دا ده‌گه‌را و ئه‌م سه‌ر و

ئه‌و سه‌ری ده‌کرد.

ده‌بوو ئیتر زانرا‌یی که له زیندان هه‌لاتووین. کاتیک پاسه‌وانی سه‌ر ته‌نه‌که‌که خه‌به‌ری ده‌بیته‌وه، ده‌بی چی کردی، له سه‌ره‌تادا، په‌نگه هه‌ر برۆی نه‌کردی و وه‌ی زانیبی هه‌ر خه‌وه. ئه‌ی کاتیک سه‌یری ده‌رگای پشته‌وه‌ی زیندانه‌که ده‌کا، ئه‌و کاته ده‌بی چی لی هاتبیت. ئه‌ی پاش ئه‌وه‌ی که پاسه‌وانه‌کان له هه‌لاتنمان بی‌گومان ده‌بن و ده‌زانن که سه‌ر تفه‌نگیشیان براوه، ده‌بی چی له زیندانییه‌کان بکه‌ن، ئه‌مانه به‌میشمه‌دا ده‌هات. ده‌بی ده‌میکه زانرا‌یی که هه‌لاتووین بۆیه وا به‌وردی هالی‌کۆپته‌ره‌ ده‌گه‌ری.

ئیمه هیشتا ئه‌وه‌نده دوور نه‌که‌وتبوینه‌وه له جاده‌که، که به‌ناچاری له ئاو‌دیتریکدا خۆمان هه‌شار دا. که‌نده‌که هیتند قوولیش نه‌بوو، به‌لام ئه‌وه‌نده ده‌بوو، که تیتیدا نادیار بین و بو‌ ئه‌وه‌ی هالی‌کۆپته‌ره‌که‌ش نه‌مانبینی، به‌پووش و په‌لاش خۆمان دا‌پۆشی، جلیکانه ئاوه‌که‌ش، که هیشتا فریا نه‌که‌وتبوین لیتی بخۆینه‌وه، له ته‌نیشت خۆمه‌وه هه‌شارم دا.

له شانسی ئیمه، هالی‌کۆپته‌ره‌که نزی‌ک جاده‌که نه‌ده‌که‌وته‌وه، ئه‌و زیاتر دوورتر ده‌گه‌را.

پاش ده‌وروه‌ری کاتریم‌یریک، هالی‌کۆپته‌ره‌که رووه‌و که‌رکووک گه‌راپه‌وه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ئیمه نه‌مانو‌یرا له شو‌ینی خۆمان ببزو‌یین، بۆیه به‌ده‌نگی‌کی نرم به‌عومه‌رم وت:

«تازه، تا تاریک دادی ده‌بی هه‌ر لی‌ره بین.».

گو‌یم له وه‌لامی نه‌بوو، به‌لام دیار بوو ته‌واو له پیشنیاره‌که‌م گه‌یشته‌بوو، چونکه به‌هیچ جو‌ریک له شو‌ینی خو‌ی نه‌ده‌جو‌ولا. هه‌تاو تا ده‌هات گه‌رمتر ده‌بوو. ئه‌ی خوای گه‌وره ئه‌م رۆژه له‌به‌ر ئه‌م هه‌تاوه به‌تینه‌ چۆن به‌سه‌ر به‌بین.

گو‌یمان به‌ئاسانی له و‌په‌ی تومبیل و هاتو‌چۆی سه‌ر جاده‌که ده‌بوو. له‌وه نه‌ده‌چوو زۆر له جاده‌که دوور که‌وتبینه‌وه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا شو‌ینه‌که‌مان زۆر

له‌بار نه‌بوو، ئی‌مه له جاده‌که‌وه نه‌ده‌بینراین.

هه‌ردووک بێ‌ده‌نگ بووین، هیچ باب‌ه‌تییکی ناخاوتنمان پێ نه‌بوو، گه‌رماش تا ده‌هات به‌تینتر ده‌بوو. تو ب‌لێی زیندانییه‌کانی تریان چی لێ کردبێ. له‌و زیندانه نه‌پینیه ترسناکه‌دا ده‌بێ ئیستا چی رووبدات. هه‌رگیز به‌خه‌یالی که‌سدا نه‌ده‌هات رۆژی که‌سێ بتوانێ له‌و زیندانه نه‌پینیه. که‌ له‌ نیو جهرگه‌ی سه‌ربازگه‌یه‌کی گه‌وره‌دا بوو، رزگاری بێ. ئه‌مه موعجیزه‌یه‌کی خوایی بوو، نه‌ سه‌ربازیکمان دی، نه‌ پاسه‌وانی، ئه‌ی ئه‌و هه‌موو رێکه‌وته. ده‌بێ ئیستا غازی ئاوچی وه‌زعی له‌ چیدا بێت، ئه‌ویک که‌ به‌چاودێر دانرابوو، ده‌بی ئه‌و چی ب‌لێ.

ده‌مه‌و نیوه‌رۆ هه‌تاوه‌که هێنده‌ی تر به‌تینتر بوو، به‌راوه‌یه‌ک که‌ مێشکم دنگه‌ی ده‌هات و دلێشم، به‌په‌له‌ په‌ل، لێی ده‌دا، دلێم تێکه‌ڵ ده‌هات و ده‌مویست برشیمه‌وه، تینووتیش ته‌واو تینی بۆ هێنام، به‌لام نه‌مه‌ده‌وترا له‌ شوینی خۆم بزویم. چاوم ده‌نووقاند و ده‌مویست هه‌موو شتیک له‌ بیر خۆم بیه‌مه‌وه، بێ سوود بوو. ده‌ورو به‌رمان کشومات بوو، جاروبار ده‌نگی تومبیلیک ده‌ببسترا، له‌وه ده‌چوو له‌به‌ر گه‌رما هاتوچۆ که‌م بووبیته‌وه.

فره‌ فرێک سه‌رنجی پاکیشام. ئه‌مه چی بێ. هه‌ستم کۆ کرده‌وه و ده‌مویست له‌و فره‌ فره‌ بگه‌م. به‌لێ ئاوی جلیکانه‌که بوو ده‌کولا. ئه‌وه یه‌که‌مێن جار بوو شتی وا ببینم. ئاو به‌بێ ئاگر بکولێ. گه‌رمای رۆژه‌که هێند به‌هێز بوو که‌ ئاوی ده‌کولان.

په‌شیمان بووم که‌ به‌یانی ئاوه‌که‌م نه‌خوارده‌وه، من ده‌مویست ده‌ستی پێوه بگرم و به‌شی تا دوا قوناغمان بکات. به‌لام کێ ده‌یزانی هه‌تاو ئاو ده‌کولێتی. به‌ئه‌سپایی به‌عومه‌رم وت:

«ئاوه‌که‌شمان هیچ. ئه‌وه‌تا ده‌کولێ».

عومه‌ر هه‌ر بێ‌ده‌نگ بوو، وه‌م زانی بووراوه‌ته‌وه یان له‌ گه‌رمادا له‌ هۆش خۆی چوو به‌بۆیه جاریکی تر وتم:

«عومه‌ر»

له‌ وه‌لامدا به‌نووژه‌یه‌که‌وه وتی:

«به‌لێ... به‌لێ. منیش گوتم لێیه. به‌لام وا خه‌ریکه له‌ گه‌رما و له‌ تینووتیدا بخنکیم. به‌راستی ته‌حه‌مول ناکه‌م».

وه‌زعی منیش له‌و باشتر نه‌بوو، منیش تینوویه‌تی ته‌واو تینی بۆ هێنابووم به‌لام خۆم وا نیشان نه‌دا.

ده‌ستم دا له‌ لووله‌ی تفه‌نگه‌که‌وه، ده‌ت وت تازه به‌تازه له‌ کوروه‌ی ئاسنگه‌ر ده‌ره‌هێنراوه. ئه‌ی خوای گه‌وره ئه‌مرۆ چۆن ب‌روا. تو ب‌لێی به‌رگه‌ی ئه‌م گه‌رمایه بگه‌رین و بگه‌ینه ئیواره.

به‌رچاوم ورده ورده تارێک ده‌بوو، خه‌ریک بوو له‌ هۆش خۆم بچم که‌ گوتم له‌ عومه‌ر بوو هێلنجی ده‌دا. عومه‌ر وتی:

«ناتوانم له‌وه زیاتر له‌به‌ر ئه‌م گه‌رمایه رابکشیم. ده‌م».

ئه‌ی چار چی بوو، چیمان بکردایه، هه‌ر هه‌لساینایه‌ته سه‌رپێ، له‌ جاده‌که‌وه ده‌بینراین و که‌شف ده‌بووین. ده‌بوو هه‌ر به‌رده‌وام بێن بۆیه وتم:

«ئیه‌مه له‌ زیندان رزگار بووین. ده‌بی به‌رگه بگه‌رین».

سه‌یری ئاسمانم کرد، رۆژگه‌یشتبووه ناوقه‌دی و به‌و پێیه نیوه‌ی رۆژه‌که‌مان بریبوو، وه‌ک دلنه‌وا بیه‌ک به‌عومه‌رم وت:

«هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ترمان ماوه. نیوه‌ی رۆژه‌که‌مان بریوه».

من هه‌ر سه‌یری ئاسمانم ده‌کرد. ئه‌ی خوای گه‌وره، که‌ی ئیواره دی. که‌ی ئه‌م رۆژه ده‌په‌رته‌وه. بۆ لای چه‌پی جاده‌که‌م هه‌لبژارد، بۆ به‌لاکه‌ی تردا نه‌په‌رته‌ن، کێ ده‌یوت تووشی دره‌خت یان کانی و ئاوێک نه‌ده‌بووین. هه‌رچه‌ند شاره‌زای ئه‌م ناوچه‌ش نیم، به‌لام ب‌روا ناکه‌م ئه‌وه‌به‌ریش وا هه‌ر خۆل و زیخ و چه‌و و درک بێ، به‌لام تازه چی ده‌کرا. له‌ په‌له‌ په‌لیدا و له‌ ترسی فرۆکه، که‌ نه‌مانبینی، ئه‌م لایه‌مان هه‌لبژارد. بریاری خۆمان بوو، ده‌بوو پێی رازی بێن.

دوا‌ی نیوه‌رۆ، گه‌رماکه، یه‌کجار به‌تینتر بوو، هه‌واش هه‌ر نه‌ما و هیچ شتیک له‌ ده‌ورو به‌رمان نه‌ده‌جوولایه‌وه. ده‌ت وت له‌ نیو دۆزه‌خداین.

رۆژ بۆ ئه‌وه‌نده درێژه، هه‌رگیز ب‌روام نه‌ده‌کرد که‌ رۆژی وا دوور و درێژ هه‌بیت و هه‌ر نه‌په‌رته‌وه. له‌ چاوه‌روانیدا مرۆف ده‌زانێ که‌ رۆژ چه‌ند درێژه.

باش بوو، ئەشکه‌نجە دەران له زینداندا، راگرتنی مرۆف له‌بەر هه‌تاویان نه‌ده‌زانی، ده‌نا که‌س به‌رگه‌ی یه‌ک پرۆژی نه‌ده‌گرت.

عوومه‌ر بۆله‌ بۆلی بوو، که‌ گۆتیم بۆ شل کرد ده‌ی وت:

«خۆ من فه‌رمانی له‌ سێداره‌دانم نه‌بوو، ئیدی بۆ خۆم تووشی ئەم به‌لایه‌ کرد...».

نه‌مبوست وه‌لامی بده‌مه‌وه، له‌ لایه‌ک راستی ده‌کرد، ئەو خۆی تووشی نادیاربیه‌ک کردبوو که‌ نه‌یده‌زانی به‌چی ده‌گات. ئەوا من ناچار بووم، چونکه‌ بێ سێ و دوو، له‌ سێداره‌ ده‌درام، ئە‌ی ئەو بۆ؟.

چاوم لێکنا، شاخه‌ سه‌رکه‌شه‌ به‌فراوییه‌کانی کوردستانم ده‌هاته‌ پێش چاو، خۆم له‌ که‌نار کانیه‌کی روونی که‌لله‌ ته‌زین دییه‌وه، ده‌می عه‌ززه‌تیم ژهنده‌ نێو ئاوه‌ سارده‌که‌یه‌وه، تا توانیم ئاوم نوۆشی، به‌لام هه‌ر تینوویه‌تیم نه‌ده‌شکا. هۆرپی به‌هێزی تومبیلێک به‌ئاگای هێنانه‌وه. هه‌موو گیانم نیشته‌بووه‌ سه‌ر ئاو و گه‌رووم به‌ته‌واوی به‌یه‌کدییه‌وه‌ نووسا بوو. چاوم بۆ ئاسمان هه‌لپێی، ئە‌ی خوای مه‌زن ئەم عه‌زابه‌ که‌ی کۆتایی دیت.

چاوم لێکنایه‌وه، ده‌ورو به‌رم هه‌مووی بوو به‌مرواری، دره‌خته‌کانی له‌ باتی گه‌لا مروارییان پێوه‌ بوو، له‌ که‌ژاوه‌یه‌کدا بووم رایانده‌ژهندم، شوخه‌ کچیک، په‌ری ئاسا، جامی ئاوی ته‌زیوی دایه‌ ده‌ستم، تا توانیم نوۆشیم، ئاوه‌که‌ی ته‌واو نه‌ده‌بوو، منیش تینووتیم هه‌ر نه‌ده‌شکا.

هه‌وایه‌کی فێنک به‌ئاگای خسته‌مه‌وه، پرۆژ به‌ره‌و ئاوا بوون ده‌چوو. به‌ده‌نگیه‌کی تۆزیک به‌رز به‌ عومه‌رم وت:

«هه‌ر تاریک داها‌ت ده‌که‌وینه‌وه‌ ری».

***

(٣٥)

که‌ تاریک داها‌ت که‌وتینه‌وه‌ ری. جلیکانه‌ ئاوه‌که‌م له‌ شوینی خۆی به‌جی هێشت، که‌لکی خواردنه‌وه‌ی نه‌بوو. له‌ راستیدا بۆشم هه‌لنه‌ده‌گیرا. ده‌مبوست، به‌زوترین کات، له‌ جاده‌که‌ دوور بکه‌وینه‌وه‌.

چ شه‌ویکی تاریک بوو، چاو چاوی نه‌ده‌بینا، چونکه‌ به‌لاپێشدا ده‌رۆشیتین، ره‌وتمان هێنده‌ی ترزه‌حمه‌ت بوو، به‌تایبه‌تی که‌ له‌ جاده‌که‌ دوور ده‌که‌وتینه‌وه، گه‌ردۆلکه‌کان هه‌مووی زیخ و به‌رد و درک بوون. رۆشنتمان گه‌لێک سه‌خت بوو، به‌و شێوه‌یه‌ پرۆشینیایه‌ تا رۆژ ده‌بووه‌وه‌ سه‌د مه‌ترێک نه‌ده‌رۆشیتین. من جاروبار ئاوێم له‌ جاده‌که‌ ده‌دایه‌وه‌ و شه‌وقی گلۆپی تومبیله‌کانم ده‌بینی. گه‌ر به‌م شێوه‌یه‌ برۆین، هه‌ر ناگه‌ین.

له‌م ناچه‌ ترسناکه‌ش ده‌ریاز نابین. که‌ به‌سه‌ر گه‌ردۆلکه‌یه‌کدا سه‌رده‌که‌وتین، له‌بەر تاریکی و بێ رێگایی گلۆز ده‌بوینه‌وه. هه‌موو چنگ و په‌لمان رووشا. رۆشنتیه‌کی سه‌رکه‌وتوو نه‌بوو. به‌و تاریکییه‌ رۆشنت هه‌ر کات به‌فیرۆدان بوو، بۆیه‌ ئاوێم له‌ عومه‌ر دایه‌وه‌ و وتم:

«چاکتر وایه‌ بگه‌رێنه‌وه‌ سه‌ر جاده‌که‌ و تومبیلێک په‌یدا بکه‌ین. به‌م شێوه‌یه‌ برۆین ناگه‌ین به‌هیچ».

عوومه‌ر له‌ من بێزارتر و هیلاکتر بوو. وتی:

«وايه».

ئیدی هیچ مشتومریم نه‌کرد و رووه‌و جاده‌که‌ ملمان نایه‌وه. ئەم ری دوور و درێژه‌ هه‌ر به‌تومبیل نه‌بێ ناپرێته‌وه. له‌گه‌ل ئەوه‌شدا که‌ پێشینیاریکی ترسناکم کردبوو، به‌لام چاریشمان نه‌بوو. بۆیه‌ ورده‌ ورده‌ رووه‌و رووناکی ده‌رۆشیتین. له‌وه‌ ده‌چوو زۆر له‌ جاده‌که‌ دوورکه‌وتبینه‌وه‌ چونکه‌ هه‌ر نه‌ده‌گه‌یشتین.

به‌م شه‌وه‌ تاریکه‌ مرۆف چۆن جیاوازی نیتوان تومبیلێکی سه‌ربازی و یه‌کیکی مه‌ده‌نی بزانی، کێ ده‌لێ ئەوه‌ی ئیمه‌ به‌مه‌ده‌نی تیده‌گه‌ین، سه‌ربازی ده‌رناچێ، ئە‌ی له‌و کاته‌دا چی بکه‌ین، دیاره‌ ئەوان ده‌ستپێشخه‌ر ده‌بن چونکه‌ ئەوان به‌ناشکرا ئیمه‌ ده‌بینن. ئەمانه‌م به‌عومه‌ر نه‌وت و له‌سه‌رخۆ به‌ره‌و جاده‌که‌ ده‌چووین.

کاتیکی ته‌واو نزیک بووینه‌وه، لۆرییه‌کمان به‌دی کرد که‌ چهند که‌سێک له‌ ده‌وری بوون، به‌ده‌نگی به‌رز و تووێژیان بوو. له‌وه‌ ده‌چوو تومبیله‌که‌یان له‌

کار که وتیبی چونکه وره‌ی مه‌کینه‌که‌ی نه‌ده‌هات. ویستم به‌په‌له‌ خۆم بگه‌تیمه‌ لایان، هه‌ر نه‌بێ داوای توژی‌تیک ئاوایان لێ بکه‌م که له‌ ناکاودا، هه‌ر چه‌ند مه‌تریکمان مابوو بۆ سه‌ر جاده‌که، که ناقله‌یه‌ک به‌به‌ر ده‌ماندا تیژ تێپه‌ری. خۆشبه‌ختانه ئیمه‌ی نه‌دی بۆیه ئیمه‌ش به‌کسه‌ر خۆمان دا به‌زه‌ویدا. ناقله‌که‌ لای لۆرییه‌که‌وه وه‌ستا، چه‌ند سه‌ربازێکی لێ دابه‌زی. دیار بوو له‌ هۆی راهه‌ستانی لۆرییه‌که‌یان ده‌پرسی.

شوینه‌که‌مان گه‌لیک ترسناک بوو، هه‌ر ده‌ پانزه‌ مه‌تریک له‌ ئیمه‌وه دوور بوون، ده‌موبست پاشه‌ و پاش بگه‌رێینه‌وه به‌لام بۆمان نه‌ده‌ره‌خسا، هه‌موو هه‌ستانتیک ئاشکرای ده‌کردین، بۆیه هه‌ر له‌ جێی خۆمان نه‌جوولاین. شوینه‌که‌مان زۆر ناله‌بار بوو، تیشکی گه‌لۆپی تومبیله‌کانی هاتوو له‌ که‌رکووه‌ لێی ده‌داین، بۆیه ده‌بوو به‌جووێک خۆمان به‌زه‌وییه‌وه بنوسیتین که هه‌ست نه‌کریت هه‌ر زینده‌وه‌رین. عومه‌ر له‌ ژێر لێوه‌وه وتی:

«چاک تووش بووین».

به‌ئاسانی گویم له‌ سه‌ربازه‌کان بوو، که له‌گه‌ڵ که‌سانی ده‌رووبه‌ری لۆرییه‌که‌دا، ده‌ئاخواتن. بۆ ته‌قه‌ له‌ سه‌ربازه‌کان نه‌که‌م، ئیمه‌ ده‌ستپێشکه‌ر نه‌بین فریای هیچ ناکه‌وین. ته‌فه‌نگه‌که‌م هه‌ر له‌ زووه‌وه له‌سه‌ر پێ بوو، به‌ک مه‌خزه‌نیشم پێ بوو. به‌یه‌ک مه‌خزه‌نیش چی ده‌کرا. ئه‌ی کێ ده‌لێ شۆفیره‌کانی ده‌وری لۆرییه‌که‌، که ئاگیان له‌ هیچ نییه‌، به‌ر ناکه‌ون. وازم له‌و بیره‌ هێنا.

خۆ متکردنی ئیمه‌، به‌و شێوه‌یه‌ی که به‌هیچ جووێک نه‌ده‌بزواین، مۆله‌تی بۆ میرووله‌ خۆش کرد که تیمان ورووکی. له‌ چاو ترووکانی‌تیدا سه‌دان میرووله‌ی زل، گازیان له‌ مل و له‌ش و ده‌ست و مه‌چه‌ک و قاچمان ده‌گرت. ئه‌ی خوای گه‌وره‌ ئه‌مه‌ چ به‌لایه‌ک بوو. له‌ ترسی ئه‌وه‌ش که سه‌ربازه‌کان هه‌ستمان پێ نه‌که‌ن، نه‌ده‌بوو ده‌ست بجوولێنین و خۆمان به‌خوڕتین. من ویستم، به‌لام هه‌ولێکی گه‌لیک ترسناک بوو، چونکه هه‌موو جووله‌یه‌ک زه‌بخ و به‌رده‌کانی ده‌بزواند و تلۆری ده‌کردنه‌وه، بۆیه

به‌ناچاری سه‌راپای گیانم ته‌سه‌لیم به‌میرووله‌ کرد. مرۆف ته‌نیا له‌ کاتی وادا درنده‌یی ئه‌م زینده‌وه‌ره به‌سته‌زمانانه ده‌زانێ. هه‌ر مرۆف ده‌خۆن گه‌ر مۆله‌تییان بۆ به‌خسێ، ده‌بووش هه‌ر به‌مردوو مان تیبگه‌ن، چونکه نه‌مانده‌وێرا هیچ جووله‌یه‌ک بکه‌ین.

کارێکی خراپم کرد که گه‌رامه‌وه بۆ سه‌ر جاده‌که، به‌لام کێ ده‌یزانی تووشی ناقله‌ و میرووله‌ ده‌بین. له‌ گیانی خۆم وه‌رس بووم. ترسی ئه‌وه‌م لێ نیشتبوو که میرووله‌کان بچه‌ نیتو گویمه‌وه، ئه‌وسا نیتر چی بکه‌م. عومه‌ر که‌وته بۆله‌ بۆل. کاتی ئه‌وه نه‌بوو. هه‌موو جووله‌یه‌ک و ده‌نگیک ئاشکرای ده‌کردین. ئیمه‌ به‌ته‌نیا ته‌فه‌نگیک و ئه‌وانیش به‌ناقله‌یه‌که‌وه. دوو هێزی زۆر نا به‌رامبه‌ر بووین. عومه‌ر هه‌ر بۆله‌ی ده‌هات بۆیه به‌جووله‌یه‌کی ناکا و لووله‌ی ته‌فه‌نگه‌که‌م ئاخنییه‌ گویمه‌وه و به‌ناچاری وتم:

«گویم له‌ ده‌نگ و جووله‌ت بێ ته‌قه‌ت لێ ده‌که‌م».

هیچ ده‌نگی نه‌کرد. نه‌مه‌ده‌توانی له‌و هه‌لوتیسته‌ زیاتر وه‌ربرگرم. ده‌بوو یان ژیاغان له‌ ده‌ست بده‌ین یان ته‌حه‌مولی میرووله‌ بکه‌ین. نازانم ئه‌م شاره‌ میرووله‌ گازگره‌، له‌ کوپه‌ بۆمان په‌یدا بوو. ئه‌مه‌ ئه‌گه‌ر به‌لا نه‌بێ چی ناو لێ ده‌نیت.

میرووله‌ به‌هه‌موو گیاندا هاتوچۆی ده‌کرد و په‌یتا په‌یتا گازیان ده‌گرت. له‌وه‌ ده‌چوو له‌میژ بێ هیچیان نه‌خواردبێ، بۆیه به‌و شێوه‌یه‌ تیمان ورووکه‌بوون. له‌و چۆله‌وانی و ره‌قه‌نییه‌دا چییان له‌ ئیمه‌ چاکتر ده‌ست ده‌که‌وت.

نازانم چه‌ند بوو به‌و شێوه‌یه‌ راکشابووین، که ناقله‌که‌ ڕووی کرده‌وه که‌رکووک و هه‌موویانی سوار کرد. ئای چ خۆشییه‌ک سه‌راپای گیانی گرته‌وه. هه‌ر خێرا هه‌ستام و که‌ومه‌ ته‌کاندنی خۆم و به‌په‌له‌ ڕووه‌و لۆرییه‌که‌ ملم نا. عومه‌ریش به‌کسه‌ر به‌دومدا هات. له‌ راستیدا له‌تاو میرووله‌کان و له‌ تینوتییدا وا به‌په‌له‌ بووم. له‌ نزیک لۆرییه‌که‌وه چه‌ند توپکله‌ شووتییه‌ک که‌وتبوو. دیار بوو شۆفیره‌کان شووتییان بۆ سه‌ربازه‌کان

شکاندبوو. له برسا و له تینویتییدا گویم نه دایه توژ و خوئی دهوروبه ری تویتکله شوو تیبیه کان و که و تمه دا کرمانی. ئاهیتک به گیاندا هات. ئه وه به کهم ته پایی بوو له رۆژی راکردنه که مانه وه بچیتته گهرومه وه.

عومه ریش به شی خوئی خوارد. که مرۆف برسی بوو، هه موو شتییک به له زهت ده بی.

ده بوو ئیتر چاوه پئی تومبیلیک بین که له کهرکووه که بیت. به وهی که هیچ تومبیلیکیش نه ده هات، له وه ده چوو شه و درهنگ بوو بیت.

نازانم چهنده بوو چاوه پروان بووین، که گلۆپی تومبیلیک له دووره وه ده رکهوت، به وهی که هه نه ده گه یشته لامان، ده بوو تومبیلی بار هه لگر بی. که نزیک که وتمه وه لیمان، هه رواش ده رچوو. لۆرییه ک ئارد بوو.

کابرای شوڤیر که گه یشته لامان، وه ستا و خوئی دابه زی. ده بوو ئه وه نه ریتی شوڤیره کان بوو بی که بو تومبیلی وه ستاوی به کتری راوه ستان. کاتییک دابه زی و ئیمه ی به و شیوه به دی، هه نه وه نه بوو له هۆش خوئی بچی، به تاییه تی که کلاشینکۆفه که ی نیو دهستی دیم. که تفه نگه کهم به ره و رووی راگرت به ده م له رزه وه وتی:

«چیتان ده وی».

تفه نگه کهم دانایه وه و زۆر به هیمنی پیم وت:

«ته نیا تا سله یمانیمان بگه یینه. هیچمان ناوی».

پاش توژیک وتم:

«ئاوتان پییه؟».

له پییشی لۆرییه که ییدا ده به یه ک ئاوی ساردی بو هی نام. که نام به سه رمه وه، وام ده زانی هه موو دنیا هی خۆمه. ده به کهم دایه ده ست عومه ر. ئه و له پییشدا توژیک کرد به سه ریدا، پاشان تا توانی ئاوی خوارد ده وه، به په له لیم وه رگرته وه.

عومه ر چوو پییشه وه سوار بوو، منیش چومه سه ر فه رده ئارده کان. کابرای شوڤیر که لۆرییه که ی خسته وه گه ر، سه ری ده رکیشا و وتی:

«تا نزیک چه مچه مال ده تانبه م».

بو من هه ر دوور که وتنه وه، له کهرکووک، سه رکه وتن بوو. تینوویه تیم شکابوو. له سه ر فه رده ئارده کان لپی راکشام، پاشام به سه پان رانه ده گرت.

***

(۳۶)

که لۆرییه که که وته گه ر، هه ستم به هه وایه کی به کجار فینک کرد. له سه ر پشت له سه ر فه رده ئارده کان لپی راکشابووم و سه بری ئاسمانم ده کرد. شه ویکی بی نه نده تاریک بوو، هه زاران هه زار ئه ستیره جریوه ی ده هات. چ دیمه نیکی دلرفین بوو. ئیره ییم به ئازادی ئه ستیره زیوینه کان ده برد. ئه وان به سه ریه ستی له ئاسمانی قوولی له بن نه هاتوودا مه له یان ده کرد.

ده لۆ تا (چه مچه مال) ده توانم بتانبه م، ئه ی له ویوه؟ ئیتر ده بی به پی برۆین، ناکری تا سله یمانی هه ر به تومبیل پرۆم. ئیستا هه موو دام و ده ستگاکانی ده ولت به راکردنه که مانیمان بیگومان زانیوه. ده بی هه موو سه یته ره کان ئاگادار کرا بن، نابی به هیچ سه یته ره یه کدا پرۆم. تا ئیره مان به سه لامه تی هیئاوه، ئیتر نابی کاری سه ره رۆیی بکه م. هه ر بگه مه شار ئیتر هه موو شتییکم بو جیبه جی ده بیت. ده بی هاوه له کانم دوا لیکنتر بزر بوونمان چیسان به سه ر هاتبیت، ئه وانیش وا دوو دوو پیکه وه بن یان هه موویان به یه که وه ن. ئه وان به ره و کوئی هاتن. پروا ناکه م که سی شاره زایان له گه ل بی، که سمان، له وانه ی له زیندان هه لاتین، کهرکووکی نه بووین. ده بی ئه وان ئیستا له کوئی بن.

سه ری ده به ئاوه که م کرده وه و تا توانیم هه لمقوراند، بو تینویتییم نه ده شکا، بو هینده چه زم له ئا و ده کرد. ئاوی سارد و هه وای فینک و بریسکه ی ئه ستیره کان سه رمه ستیان کردبووم. ئیستا نرخ و گه وره بی ئازادی ده زانم. تیر تیر هه وای پاکم هه لمتری.

لۆرییه که وه ستا و شوڤیره که یه کسه ر دابه زی و بانگی کردم. که هاتمه

خواری و له هۆی وهستانی پرسیم وتی:

«ئهمه نزیکتترین شوینی سه‌یتهره‌ی چه‌مچه‌ماله، له‌وه زیاتر ناتوانم بتانهم. پشکنین هه‌یه».

زۆرم هه‌ول دا، که له‌گه‌ل خۆی، ئهم ماوه‌یه‌ی ماوه تا سه‌لهمانی بمانبات، من پیشنیاری ئه‌وه‌م بۆ کرد، که له‌ نیوه‌فهرده ئارده‌کاندا، خۆمان هه‌شار بده‌ین به‌لام ئه‌وه به‌هیچ شتیه‌یه‌ک رازی نه‌بوو، ده‌یوت:

«کاکێ برا ئه‌وانه شیش له‌ فهرده ئارده‌کان ده‌ده‌ن و بزانی ئیوه‌م له‌گه‌لدایه هه‌ر له‌ویدا گولله‌بارانم ده‌که‌ن».

ئه‌وه هه‌یچ گومانی تیدا نه‌بوو، به‌لام کێ ده‌یزانی، ئیمه‌ی راکردوو، خۆمان له‌ نیوه‌فهرده ئاردا هه‌شار ده‌ده‌ین. کێ هه‌ستی به‌وه ده‌کرد. به‌لام هه‌رچه‌ندم کرد، نه‌متوانی قه‌ناعه‌ت به‌شۆفیره‌که بکه‌م و ئه‌ویش هه‌ینه‌ده په‌له‌ی بوو، له‌ راستیدا زۆر ده‌ترسا و ناهه‌قیشی نه‌بوو. کێ ده‌بوترا دوو زیندانی راکردوو هه‌شار بدات. من هه‌ر سوور بووم له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که ماوه‌یه‌کی تر هه‌ر نه‌بێ سوارمان بکات به‌لکو له‌ ناوچه سه‌ریازیه‌کان ده‌ریازمان بکات به‌لام ئه‌وه له‌ کۆتاییدا، کللی لۆریه‌که‌ی بۆ راگرتم و وتی:

«برام ده‌توانی لۆریه‌که به‌و خۆت به‌ری یان فه‌رموو خۆت لێخوره‌. من خاوه‌نی هه‌وت مندالم. تکات لێ ده‌که‌م تووشی ئه‌م به‌لایه‌م مه‌که، چونکه پاش خۆم، که‌س نییه‌ منداڵه‌کانم به‌خێو بکات...».

راستگۆبی له‌ وته‌کانی ده‌باری، له‌سه‌ر وه‌زعی خۆماندا من به‌زه‌ییم به‌شۆفیره‌که‌دا ده‌هاته‌وه بۆیه وتم:

«فه‌رموو پرۆ، ئیمه چاری خۆمان ده‌که‌ین».

له‌ راستیدا هه‌یچ پلانی‌یکم پێ نه‌بوو، له‌وه شوه‌هه‌ تاریکه‌دا، هه‌ر ده‌بوو له‌ شوێنی‌یکدا، خۆمان هه‌شار بده‌ین یان هه‌ر به‌ره‌و رۆژهه‌لات برۆین، که‌ دلنیا نه‌بووم به‌و تاریکیه‌ی بتوانین. که‌ شۆفیره‌که سه‌رکه‌وته سه‌ر تومبێله‌که‌ی سندوقی‌یکی بچووکێ دایه ده‌ستم و وتی:

«ئه‌وه‌ش تا‌قمی ریش تاشینه. ده‌توانی ریشت بتاشی...».

دیار بوو سه‌روچاوم زۆر نامۆ ده‌هاته پێش چاوی. سمیل و ریش هه‌لپاچینه‌که‌ی هه‌یه، رهنگ و روخساری مرۆقی ئاسایی له‌به‌ر بریبووین. پێشنیاری‌یکی به‌جێ بوو، خۆم هه‌رگیز درکم پێ نه‌ده‌کرد.

که به‌جێ هه‌شتین، به‌په‌له ئیمه‌ش، له‌ جاده‌که به‌لای چه‌پدا لامان دا. ده‌بوو به‌زوتترین کات خۆمان هه‌شار ده‌ین. به‌لاپال گرتیکدا سه‌رکه‌وتین. چه‌مچه‌مال له‌ دووره‌وه دیار بوو. له‌سه‌ر گرده‌که، ته‌نیا مالتیک دیار بوو. هه‌یچ رووناکیه‌کی لێوه نه‌ده‌هات. ورده ورده به‌ره‌و رووی سه‌رکه‌وتین، کوخیکی به‌جیماو بوو، که‌سی تیدا نه‌بوو. به‌ئه‌سپایی به‌عومه‌رم وت:

«ئهمه باشترین شوینه، تا به‌یانی، تیدا بچه‌ویننه‌وه و به‌یانیش خوا که‌ریه»

نه‌مه‌دزانی کات چه‌نده، به‌لام دیار بوو شه‌ویکی دره‌نگ بوو. له‌ کوخه‌که‌وه ده‌مروانییه چه‌مچه‌مال. له‌ سه‌ریازگه‌که‌یه‌وه گولله‌ی رووناکه‌که‌وه‌ی‌ان به‌ئاسماندا گر ده‌دا و هه‌موو ئاسمانی چه‌مچه‌مالي رووناک ده‌کرده‌وه.

تۆ بلێی بۆ ئیمه‌ بێ، زانرا بێ که‌ هه‌لا‌تووین و به‌ره‌و چه‌مچه‌مال هاتووین، گه‌ر نا، ئه‌م گولله رووناکه‌که‌وه‌انه بۆ؟

عومه‌ریش هه‌ر هه‌مان گومانی نیشان دا و وتی:

«تۆ بلێی به‌دوای ئیمه‌دا بگه‌رین؟».

له‌ هه‌یچ دلنیا نه‌بووم، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، بۆ ئاسووده‌یی دلێ ئه‌وه وتم:

«کێ ده‌زانی ئیمه به‌ره‌و ئیره هاتووین. ئه‌مه رهنگه هه‌ر مانۆفری سه‌ریازی بێ».

له‌ نیوه‌کوخه‌که‌دا دانیه‌شتین. من یه‌که‌م کارم کردنه‌وه‌ی سندوقی ریش تاشینه‌که بوو. له‌ سه‌رکه‌وتنماندا ده‌به ئاوه‌که‌م دابوو ده‌ست عومه‌ر، بۆیه لێم سه‌نده‌وه و هه‌ر به‌و تاریکیه‌که‌وته ریش تاشین. نازانم تا چه‌ند سه‌رکه‌وته‌وو بووم، به‌لام وام هه‌ست ده‌کرد که‌ رهنگ و رووم ئاسایی

بووبیتتهوه. ئەوه بۆ من کاریکی گه‌لیک گ‌رنگ بوو. ئیدی له زیندانی نه‌ده‌چووم.

له‌ کوخه‌که‌دا لیتی پاکشاین. ده‌مویست که‌میتک بنووم، به‌لام چاوم نه‌ده‌چوووه‌خه‌و. گویم له‌ هاتوچووی تومبیله‌ بار هه‌ل‌گره‌کان بوو، که‌ به‌ئه‌زیه‌ت، به‌سه‌ر هه‌ورازه‌کاندا سه‌رده‌که‌وتن.

ته‌می تاریکی ورده‌ ورده‌ ده‌ره‌وییه‌وه. گویم له‌ دهنگی بانگیکی دوور بوو. عومه‌ریش چاوی نه‌چوو‌بووه‌خه‌و و ترسی نادیارای نه‌یده‌هیشته‌به‌هیچ شیشه‌یه‌ک بخه‌وین. بیرم بۆ ئەوه‌ ده‌چوو که‌ ئیدی نابێ پیکه‌وه‌ بین و تفه‌نگیش به‌رۆژ، نزیک ئەم‌ شارانه‌ هه‌ل‌ناگیرئ، بۆیه‌ به‌عومه‌رم وت:

«وا بزانی ئیتر پیتوسته‌ جیا ببینه‌وه. ئیتر ناکرئ پیکه‌وه‌ بین. من هه‌ولئ خۆم ده‌ده‌م، تۆش ئاره‌زووی خۆته‌».

ئه‌گه‌رچی عومه‌ر په‌یره‌وی هه‌موو راسپارده‌کانی منی ده‌کرد و هیچ سه‌ره‌په‌چیه‌کیشی نه‌ده‌کرد، له‌گه‌ل ئەوه‌شدا، ئیتر بۆ من ببوووه‌ بار قورسیه‌ک و نه‌مده‌توانی له‌وه‌ زیاتر یارمه‌تی بده‌م. عومه‌ر بیده‌نگ بوو، پاش ماوه‌یه‌ک وتی:

«ئهی من چی بکه‌م؟»

ئه‌وه‌ ئیتر ئاره‌زووی خۆی بوو، له‌گه‌ل ئەوه‌شدا وتم:

«من هه‌ولئیک ده‌ده‌م بگه‌مه‌ سه‌له‌یانی. تۆش گه‌ر هه‌ر لیتره‌ ده‌بی. ئەوا خه‌لک بۆ ده‌نێرم که‌ یارمه‌تیت بده‌ن و رزگارت بکه‌ن».

پلانیکی دیاریکراو له‌ میشکمه‌ نه‌بوو، نه‌مده‌زانی چی روو ده‌دات یان چیم به‌سه‌ر دئ، له‌گه‌ل ئەوه‌شدا بۆ دل‌نیاکردنی وتم:

«هه‌ر بگه‌مه‌ سه‌له‌یانی...».

وشه‌کانم بۆ ته‌واو نه‌کرا. باوه‌شی پیدا کردم و وتی:

«خوات له‌گه‌ل».

***

(۳۷)

ده‌وروبه‌ر رووناک ببوووه‌وه، هه‌ینده‌ی که‌ مرۆف، ده‌یتوانی به‌ئاسانی ده‌وروبه‌ری خۆی ببینیت.

له‌ کوخه‌که‌ هاتمه‌ ده‌رئ. ترسی ته‌واوم لئ نیشته‌بوو، که‌ گ‌رده‌کانی ده‌وروپه‌شتم په‌بایای پتوه‌ بن، بۆیه‌ له‌ راستیدا نه‌موترا سه‌یری هیچ لایه‌ک بکه‌م و به‌ئه‌سه‌پایی به‌گ‌رده‌که‌دا بۆ سه‌ر جاده‌که‌ هاتمه‌ خواری. گه‌ر تا که‌ناری جاده‌که‌ ته‌قه‌م لئ نه‌کریت، مانای وایه‌، دوورم له‌ په‌بایا. هه‌رواش ده‌رچوو بۆیه‌ به‌په‌له‌ له‌ جاده‌که‌ بۆ لای راست په‌ریمه‌وه. هاتوچووی کاروانی ده‌وروپه‌شتی (چه‌مچه‌مال) ده‌ستی پئ کردبوو. له‌ دووره‌وه‌ کاروانیته‌کم به‌دی کرد که‌ رووه‌ (چه‌مچه‌مال) ده‌چوون. په‌له‌م بوو خۆمیان بگه‌ینمی و تیکه‌لیان بيم بۆیه‌ هه‌نگاوه‌کانم، تا ده‌توانی، خه‌راتر ده‌کرد.

هه‌رچۆنیک بوو خۆم گه‌یانه‌ کاروانه‌که‌، خه‌لکی گ‌ونده‌کان بوون که‌ ماست و په‌نیریان ده‌هه‌ینا. له‌گه‌ل ئەوه‌شدا که‌ ته‌واو تینووم بوو، هیچ باسی ئاوم لا نه‌کردن. ئەوانیش زۆر سه‌رنجیان نه‌دام و نامۆ نه‌ده‌هاتمه‌ پیش چاویان. به‌وه‌ی که‌ تفه‌نگم پئ نه‌بوو، ریشم تاشرا بوو، له‌ مرۆقیکی ئاساییم ده‌کرد. ئەوه‌یش زۆر دل‌خۆشی کردم. ئەو کاروانه‌ بۆ من بوو به‌خه‌یر چونکه‌ تا نیو (چه‌مچه‌مال) که‌س سه‌رنجی نه‌دام.

ده‌مه‌و به‌یانی گه‌یشته‌ین و یه‌که‌مین کارم، خۆم کرد به‌م‌زگه‌وتیکدا و سه‌روچاوم شت و جله‌کانم ته‌کاند به‌تایبه‌تی که‌ زۆر ئارداوی بوو. که‌میتک به‌نیو شاردا گه‌رام، برسیتی تینی بۆ هه‌ینابووم، بۆیه‌ خۆم کرد به‌چایخانه‌یه‌که‌دا و که‌میتک نان و ماستم خوارد. بیرم لای عومه‌ر بوو، ئەو تا که‌ی ده‌توانی به‌برسیتی ببینیتته‌وه.

گ‌رنگ لای من ئەوه‌ بوو، که‌ چۆن بتوانم، سواری تومبیلێک بم و بگه‌مه‌ نزیک سه‌له‌یانی. ئەم رێ دووره‌ی نیوان چه‌مچه‌مال و سه‌له‌یانی به‌من ده‌ب‌درا؟ به‌تایبه‌تی له‌ هه‌موو هه‌نگاوتیکدا هه‌ستم به‌درکی بنی پیم ده‌کرد. به‌لام چۆن به‌و هه‌موو سه‌یته‌ره‌یه‌دا ده‌رباز ده‌بم، به‌تایبه‌تی که‌ ده‌مزانی، دوو سه‌یته‌ره‌ی زۆر به‌هه‌تر له‌ رێگه‌دا هه‌ن.

له نێو چه‌مچه‌مال خۆم وا نیشان دا که منبیش شوڤیرم و تومبیله‌که‌م له قه‌راغ شار، په‌کی که‌وتوو و هه‌موو پیناسه و به‌لگه‌نامه‌کانیشی له نێودایه. ناو شار به‌و به‌یانیه‌ زوو، جمه‌ی ده‌هات، خه‌لکیکی زۆر ده‌بینرا که له هۆبیم له دوو‌کانداریک پرسی وتی:

«ئهی نازانی به‌ره‌ جه‌ژنانه!».

له کوێ بزانیه‌بایه، ئیمه‌یان له جیهانی ده‌روه‌ دابریبوو، نه‌ رۆژ و نه‌ مانگ و نه‌ رۆژه‌کانی هه‌فته‌م له بیر نه‌ما بوو. لای من هه‌موو رۆژه‌کان وه‌ک یه‌ک بوون، که مرۆڤ ده‌گیرێ ئیتر رۆژ و هه‌فته و مانگ چ نرخیکی ده‌میتێ.

به‌شوڤیریکم وت:

«له سه‌یته‌ره‌کان داوای پیناسه له موسافیران ده‌که‌ن؟».

پرسیاریکی ساکار بوو. که‌س گومانی له‌وه نه‌بوو، که له هه‌موو سه‌یته‌ره‌یه‌ک، داوای پیناسه و خو‌ناساندن ده‌کرێ، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا شوڤیره‌که‌ وتی:

«له‌به‌ر ئه‌وه‌ی نزیک جه‌ژنه، داوای پیناسه له که‌س ناکه‌ن!».

خه‌به‌ریکی گه‌لیک دل‌خۆشکه‌ر بوو، بۆ منیک که هه‌یج به‌لگه‌نامه‌به‌کم پێ نه‌بوو. به‌لام به‌لگه‌نامه‌ بۆ من چ سوودیکی هه‌بوو، بۆ مرۆڤیکی را‌کردو به‌لگه‌نامه‌ چ رۆلیک ده‌گیرێ.

سه‌ریازیکی زۆرم له بازاردا دی، دل‌م داخو‌ریا، تۆ بلیتی ئه‌مانه‌ به‌دوای ئیمه‌دا بگه‌رتین، تۆ بلیتی من بناسنه‌وه. بۆ داوای پیناسه‌م لێ ناکه‌ن. خه‌ریک بوو به‌ره‌و ده‌روه‌ی چه‌مچه‌مال مل بنیم به‌لام سه‌ریازه‌کان سه‌رقالی کاری خۆیان بوون و ئه‌وانیش به‌دوای تومبیلدا و تیل بوون و ده‌یانویست پێش جه‌ژن بگه‌نه‌وه‌ ماله‌کانیان.

سواری پاسیکی هه‌ژده‌ نه‌فه‌ری بووم که به‌ره‌و سه‌له‌مانیه‌وه‌ ده‌چوو، له‌ دوای دواوه‌ دانیشتم. ته‌نبا مه‌ده‌نیه‌که‌ له نێو پاسه‌که‌دا من و کابرایه‌کی عه‌ره‌بی عه‌گال به‌سه‌ر بوو. دیار بوو ئه‌ویش بۆ لای که‌سیکی سه‌ریازی ده‌چوو.

که پاسه‌که‌ که‌وته‌ ری، که‌وتمه‌ بیری ئه‌وه‌ی که تۆ بلیتی ئیستا هه‌موو سه‌یته‌ره‌کانی ولات به‌را‌کردنه‌که‌مانیان نه‌زانیبی.

تومبیله‌که‌ ره‌وتی هه‌میشه‌یی خۆی وه‌رگرتبوو، منبیش چاو‌م لیکنا، زیاتر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی وا خۆم لای کابرای عه‌گال به‌سه‌ر نیشان بده‌م که نوستووم و دوو‌چاری پرسیار و توو‌یژ نه‌بم. وا بزانه‌م ئه‌ویش وه‌ک من سه‌ری کیشایه‌ سه‌ر پشتی کورسییه‌که‌ی. له‌وه‌ ده‌چوو له‌ رێبه‌کی دوور هاتیبیت چونکه‌ یه‌که‌سه‌ر که‌وته‌ پرخه‌.

هه‌موو تومبیله‌که‌ سه‌ریازی مۆله‌ت پیدراو بوو، ئه‌وه‌ش بۆ من کاریکی گه‌لیک گرنگ بوو. کێ بروا ده‌کات به‌ندیکی هه‌لاتوو له‌ناو تومبیلێکدا بێ که هه‌مووی سه‌ریاز بێ. نزیک ده‌ریه‌ندی با‌زیان که‌وتبووینه‌وه‌ که تومبیله‌که‌مان ورده‌ ورده‌ خاوی ده‌کرده‌وه‌. دل‌م داخو‌ریا، له‌به‌رده‌م ده‌ریه‌نده‌که‌دا سه‌یته‌ره‌یه‌ک دانرا بوو، کۆمه‌لیک تومبیلی جو‌راو‌جو‌ربیش را‌گیرا بوو. چه‌ند سه‌ریازیکی داوای پیناسه‌یان له‌ موسافیران ده‌کرد. ئهی خاوی گه‌وره‌ چۆن به‌ده‌ستی خۆم خۆم تووش کرده‌وه‌، نه‌ده‌بوو ئیدی به‌تومبیل بێم. ئیستا چی بکه‌م. بۆ کوێ را‌بکه‌م، چۆن ده‌ریاز بێ.

کۆمه‌لیک خه‌لکی ریش هاتوو له‌ که‌نار جاده‌که‌ را‌گیرا بوو. هه‌رچی ریشی هه‌بوایه‌ ده‌گیرا. ده‌ستم هێنا به‌ریشی خۆمدا. ساف و لووس و بێ موو بوو.

دل‌م ته‌په‌ی ده‌هات، خه‌ریک بوو له‌ په‌نجه‌ره‌ی تومبیله‌که‌وه‌ خۆم فری بده‌مه‌ خواری، به‌لام بۆ کوێ بچم. سه‌رم گێژی ده‌خوارد و زیندانم ده‌هاته‌وه‌ پێش چاو‌م.

بروا ناکه‌م بگه‌تینه‌وه‌ زیندان. هه‌ر لیره‌دا ده‌مکوژن. ئه‌مه‌ چ هه‌له‌یه‌ک بوو که‌ کردم.

سه‌ریازیکی هاته‌ لای تومبیله‌که‌ی ئیمه‌وه‌، سه‌ریکی ناو پاسه‌که‌ی کرد. من هه‌ر نه‌مو‌تیرا سه‌یری بکه‌م. به‌شوڤیره‌که‌مانی وت:

«له‌ کوێه‌ دیتی؟».

شوڤیره‌که‌مان زۆر به‌خۆش‌حالییه‌وه‌ وتی:

«له چه‌مچه‌ماله‌وه، ئەم سەربازانەش مۆلەت دراون و بۆ سلەیمانیا»

«دەبەم»

تەنیا کەسێک لە پاسەکه‌دا کە بەرگی کوردی لەبەردا بوو من بووم. نازانم چۆن داوای پێناسە‌ی لێ نه‌کردم. سەربازە‌که وتی:

«بە‌خێر بچن».

هەناسە‌یه‌کی قوولم دا‌یه‌وه. لە مەرگیکی مسۆگەر قوتار بووم. دیار بوو هەرچی لە کەرکوک‌وه دەهات پێناسە‌ی لێ دە‌سیندرا و لیکۆلینە‌وه‌ی لە‌گە‌ڵ دە‌کرا، ئە‌وه‌ی منی لە‌و دا‌وه‌ پزگار کرد ئە‌وه‌ بوو کە من سواری تومبیلی چه‌مچه‌مال بووم. ئە‌وان برۆیان نە‌ده‌کرد کە من گە‌شتیتم ئە‌م نا‌وه، بۆ‌یه‌ وا بە‌ئاسانی تومبیلە‌که‌ی ئێ‌مه‌یان بە‌ردا. رەنگە‌ ژمارە‌ی زۆری سەربازی نێ‌و پاسە‌که‌ قە‌ناعە‌تی پێ کردبێ. کێ زیندانێکی شکاندبێ، لە‌گە‌ڵ کۆ‌مه‌ڵێک سەربازی هە‌مان رژی‌مدا، سواری پاسێک دە‌بێ. سەرە‌رۆ‌یی‌یه‌کی عە‌جیبم کردبوو، خۆم سەر‌زە‌نش‌تی خۆم دە‌کرد. کێ دە‌لێ لە‌مه‌ودا‌ش سە‌یتەرە‌ی تر دانە‌نرا‌وه. دە‌بێ بە‌زۆ‌ترین کات دا‌به‌زم و خۆم تووشی بە‌لایە‌کی وا نه‌که‌م. بە‌لام دە‌کرا یە‌ک‌سەر دا‌به‌زم و گومانێ ئە‌م هە‌موو سەربازە‌ بە‌لای خۆ‌مدا رانه‌کێشم.

تومبیلە‌که‌ ر‌ه‌وتی ئاسایی خۆی دە‌کرد و شۆ‌فێرە‌که‌ش گۆران‌ییە‌کی عەرە‌بی بۆ سەربازە‌کان لێ‌ده‌دا. گوێم لێ بوو عەرە‌به‌که‌ی تە‌نیش‌تی‌شم لە‌گە‌ڵیدا دە‌سه‌نده‌وه. عە‌جیب نە‌ش‌ئە‌یه‌ک گرتبووی. من زراوم چوو بوو ئە‌ویش مە‌ستی گۆران‌ییە‌که‌ بوو. تومبیلە‌که‌مان گە‌بشتبووه‌ نزی‌ک دێی (ئە‌للایی) ئیتر دە‌بوو دا‌به‌زم بۆ‌یه‌ش بە‌شۆ‌فێرە‌که‌م وت:

«تکایە‌ من لە‌ (ئە‌للایی) دا‌ده‌به‌زم».

ئە‌وه‌ش سەر‌نجی که‌سی رانه‌ده‌کێشا. (ئە‌للایی) دێ‌یه‌کی نا‌وه‌دان بوو.

کە دا‌به‌زیم و ملی سەر‌ه‌و خوار بە‌رە‌و نێ‌و دێی (ئە‌للایی) م‌گرت و تم:

«ئێ‌تر نابێ بە‌هێچ جۆ‌ری سواری تومبیل بێم. دە‌بێ ئە‌وه‌ی ما‌وه‌ بە‌پێ

برۆ‌م...».

***

(٣٨)

هۆی دا‌به‌زینم لە‌ ترسی سە‌یتەرە‌ی (تاس‌لۆ‌جە) بوو، ئە‌وی دوا سە‌یتەرە‌ بوو بۆ سلە‌یمانیا، بۆ‌یه‌ رژی‌م زۆر بە‌توندی گرتبووی. منێک کە راکردوو، بێ‌ هێچ پێناسە‌یه‌ک مە‌حال بوو لە‌وێ‌وه‌ قوتار بێ، بۆ‌یه‌ رێی سەر‌ه‌و‌خوارم بە‌رە‌و دێی (ئە‌للایی) گرتە‌ بە‌ر. ئە‌و نا‌وه‌ هێچ شارە‌زا نه‌بووم، بە‌لام بۆ من سە‌خت نه‌بوو. سلە‌یمانیا هەر سێ چوار کاترژمێر دە‌بوو.

لە‌نا‌و دێ‌ لام دا و لە‌ دەر‌گای تە‌نه‌که‌ی مالتیکم دا، زۆرم تینوو بوو، کچیکێ دەر‌گاکە‌ی لێ کردمە‌وه، پە‌ری بوو؟ ئای چ شۆ‌خیک بوو، یا من دە‌می‌ک بوو ئافرە‌تم نە‌دی‌بوو، یا ن ئە‌و جوانی‌کی نا‌اسایی بوو، بە‌زەر‌ده‌خە‌نه‌یه‌که‌وه‌ وتی:

«فەر‌موو کاکە‌...».

تیشکی رۆژ دە‌یدا بە‌سەر قژە‌ زەر‌دبا‌وه‌که‌یدا، ر‌ووی گە‌ش و پە‌مه‌یی خۆ‌ینی تی زابوو (شە‌رمی دە‌کرد؟)، ملوان‌که‌ زی‌ونه‌که‌ی سەر‌ سنگی بریس‌که‌ی دە‌دا‌یه‌وه.

بە‌شەر‌مه‌وه‌ و تم:

«رێ‌بوارم... تینوو‌مه».

گوێم لە‌ دە‌نگێک بوو کە لە‌ هە‌یوانی ماله‌که‌وه‌ وتی:

«کێ‌یه‌ خە‌جا».

خە‌جا (لە‌و نا‌وه‌ خۆ‌شه) ئا‌وری دا‌یه‌وه‌ وتی:

«رێ‌بوارە‌... بابە».

ئە‌مه‌ی وت و دەر‌گاکە‌ی بە‌تە‌وا‌وی بۆ کردمە‌وه. پیا‌ویکی بە‌تە‌مە‌ن، بە‌لام تۆ‌کمە‌ و پۆ‌شته‌ و پە‌رداخ لە‌ هە‌یوانی ماله‌که‌دا ر‌ا‌وه‌ستا بوو، فەر‌مووی لێ کردم و منیش بێ سێ و دوو چوومه‌ ژو‌وره‌وه‌، پێ‌ویستم بە‌پش‌وو‌یه‌ک و هە‌ندێ ئا‌و و چە‌ند پرسیارێک هە‌بوو.

کە لە‌سەر ل‌بادی نێ‌و هە‌یوانە‌که‌ دانیش‌تم، پیا‌وه‌که‌ زۆر بە‌گە‌رمی

به خبیرهاتنی کردم. سه رنجی جله کانیم دا، که شیده به کی حاجبانه ی له که مه ره به ستبوو.

خه جاو جامن ئاوی بۆ هینام، که دایه دهستم، سه ری په نجه م به رده ستی کهوت، ئای چ گه رمیبه که ته وژمی بۆ هه موو گیانم هینا. به روو خوشیبه وه جامه که ی له ده ست وه گرته وه، سه یرتکی برووسکه ئاسای کردم، چاوه کانی ئاوی تی زابوون. به زهیی پیتمدا دهاته وه؟ به رگی نارپک و ئارداویبه که م سه رنجی راده کیتشا؟.

حاجی که وته پرسیار، پرسیاره کانی ساده بوون، ده یویست بزانی بۆ لای کئ هاتووم و کیم ده وئ یان بۆ کوئ ده چم. دیاره ئه ویش به رگه ئارداویبه کانی به رم سه رنجی راکیتشا بوو. له وهلامی ئه وه ی چ کارم، ناچار بووم ئیتر ناراستی بلیم. وتم:

«شۆفیری لۆری ئاردم. لۆریبه که م له ده ربه ندی بازبان په کی که وتوه و ده مه وئ بچم بۆ سلهمانی».

حاجی که میک سه رنجی دام، نازانم تا چهند پروای به قسه کانم ده کرد. حاجی وتی:

«ئهی بۆ نه چوویت بۆ سلهمانی».

پرسیار تکی گه لیک راست بوو، من خۆم وهک شۆفیر ناساندووه و ده مه وئ بچم بۆ سلهمانی ئییدی بۆ رتی دتی (ئه لئالیی) م گرتووه. له وه لامیدا وتم:

«له راستیدا هه موو به لگه نامه کانم له په له په لیدا له نیو لۆریبه که مدا به جئ هیشتووه، بۆیه ده مه وئ به لاریدا بگه مه وه سلهمانی و تووشی سه هیتره نه بم...».

خه جاو چایه کی شیرینی خسته به رده مم، سه رنجی دهسته ناسک و سه پیبه که یم دا، له ده ستی (مونالیزا) ده چوو.

حاجی به ده م چا هه لقوراندنه وه وتی:

«لیتره وه ده توانی تا سلهمانی بچی و تووشی هیچ سه هیتره یه کیش نه بی»

حاجی شاره زای ناوچه که بوو، به وردی هه موو شتتکی بۆ باس کردم، له وه ده چوو پرواش نه کات که شۆفیر بم چونکه له وه لامی هه ندی پرسباری جوړی په که که وتنی لۆریبه که م! دیار بوو نه شاره زا بووم. من هیچم سه باره ت به میکانیکی ئۆتۆمبیل نه ده زانی و بگره هه ر شۆفیریشم نه ده زانی، به لام ئه وه که مرۆقتیکی دنیا دیده ئه وه ی مه به ست نه بوو. له دلله وه ده یویست یارمه تیم بدات بۆیه زۆر به روونی چونیه تی گه یشتن به سلیمانی بۆ دیاری کردم.

چاوم به نیو ماله که دا ده گیترا، سه یر بوو لام، که سی ترم له حاجی و خه جاو زیاتر نه ده دیت. حاجی وهک هه ستی به و سه رسورماویبه م کردبئ وتی:

«خبزانم و مندالنه کان چوون بۆ لای دکتۆر له سلهمانی».

سه رم بۆ له قاند، چ ژبانیکی سه خته لادئ، بۆ دکتۆری ده بی بچیته شارئ.

خه جاو له نیو ده رگای ژووری دانیشتندا دانیشتبوو، به جوړتیک که من به ئاسانی ده مدیت. زۆر سه یری ده کردم، نامۆ ده هاتمه پیش چاوی، منیش جاروبار به نیگایه کی په له وه لام ده دایه وه.

گه ر خه لکی ئه م دپیبه بوومایه، بی سئ و دوو ده مخواست. کئ ئافره تی وا جوانی ده ست ده که ویت، خوشه ویستی یه که م نیگا ده بی راست بی، بۆ یه که م جار ده بیینم و ده لیتی ده یان ساله ده یناسم. سه یره چۆن وا به نیگای پر له خوشه ویستیبه وه سه یرم ده کات. ده بی هه ر به زه یی بیت، پروا ناکه م له م وه زعه مدا هینده سه رنج راکیش بم، هیلاک و شه که ت، به رگ ئارداوی و خۆلای، سه ر هه لپاچراو، ده بی هه ر به زه یی بیت. ئه و نیگا گه رمانه ی خه جاو هه ر به زه ییبه. من وای تیده گه م.

له خواحافیزیدا خه جاو بابۆله یه ک نانی دایه دهستم و به سوپاسه وه لیم وه رگرت. حاجی بۆی باس کردبووم که چۆن پرۆم، ته نیا ره بیبه یه ک ده هاته پیشم ئه ویش، به سه ر گردۆلکه یه که وه بوو، که دوور بوو له نیو دپوه. منیش

رێبی به‌ره‌و سه‌لمانییم گرتیه به‌ر. گرنگ لای من ئه‌وه بوو که ره‌بیه‌که هه‌ست نه‌کات که که‌سه‌تکی نامۆم و به‌قاچاغ ده‌مه‌وئ تێپه‌رم. خۆشبه‌ختانه له ره‌بیه‌که‌وه هه‌یچ سه‌ربازتیک دیار نه‌بوو، که سه‌رنجی پێگه‌که بدات، بۆیه منیش ورد ورد، بێ ئه‌وه‌ی سه‌یری ئه‌ملا و لا بکه‌م که‌وتمه‌ ری.

له راستیدا له دله‌وه ده‌ترسام، هه‌یچ گه‌ره‌نتییه‌ک نه‌بوو که یه‌کێک له سه‌ربازه‌کانی نیو ره‌بیه‌که نه‌یه‌ته ده‌ری و سه‌رنجی ئه‌و پێگایه‌ بدات، به‌لام ئه‌وه‌ی باش بوو، کات ده‌مه‌و نیوه‌رۆ بوو، گه‌رما تا ده‌هات به‌تینتر ده‌بوو بۆیه هیوای ئه‌وه‌ی که سه‌ربازتیک له‌و گه‌رمایه‌دا له ره‌بیه‌که بێته‌ ده‌ری زۆر که‌م بوو. ئه‌وه ته‌نیا ره‌بیه‌یه‌ک بوو له‌سه‌ر ئه‌و پێگایه‌وه، به‌پێی قسه‌کانی حاجی، هه‌ر ئه‌وه‌م ده‌هاته‌ ری.

به‌هه‌ورازی به‌رامبه‌ر ره‌بیه‌که‌دا سه‌رکه‌وتم، ئه‌وئ ترسانترین شوین بوو بۆم، چونکه له‌وتیه‌ به‌ئاسانی مرۆف له ره‌بیه‌که‌وه به‌دی ده‌کرا. هه‌زاران دو‌عام له‌ دلی خۆمدا ده‌خویند و له‌ خوا ده‌پارامه‌وه که هه‌یچ سه‌ربازتیک نه‌یه‌ته ده‌ره‌وه و ئه‌م له‌مپه‌ره‌ش به‌ئاسانی به‌رم. که داگه‌رام، ئاوێم دایه‌وه، ره‌بیه‌که لێمه‌وه دیار نه‌بوو. ئه‌هێکم هه‌لکێشا و هه‌ناسه‌یه‌کی درێژم دایه‌وه و به‌هه‌موو توانام که‌وتمه‌ ری. هه‌ینێکی سه‌یر له‌ له‌شمدا په‌یدا بوو بوو. هه‌نگاوی گورج و پته‌وم ده‌نا. ئازادی به‌ته‌واوی خه‌ریک بوو له‌به‌ر ده‌مدا به‌رحه‌سته‌ بێ. چاوه‌ گه‌شه‌کانی خه‌جاو ده‌هاته‌ پێش چاوم. (خۆشی ده‌ویستم؟).

***

(٣٩)

ئه‌گه‌رچی هه‌تاوی گه‌رمی نیوه‌رۆ راسته‌وخۆ ده‌یدا له‌ ته‌وقی سه‌رم و چین چین عاره‌قم هه‌لده‌رشت، که‌چی هه‌یچ هه‌ستم به‌گه‌رما نه‌ده‌کرد. به‌په‌له‌و خه‌یرا، هه‌وراز و نشیوم وه‌ک یه‌ک ده‌پری. خه‌یالم هه‌ر لای (خه‌جاو) بوو، تو‌بلیتی رۆژتیک بێت و پێگه‌م بکه‌وێته‌وه دێیه‌که‌یان و به‌دیداری ئه‌و

شۆخه‌ شاد بیه‌وه و تێر تێر نیگای ئه‌و چاوه‌ گه‌شانه‌ی بکه‌مه‌وه.

پێنماییه‌کانی حاجی و ری پێشاندا‌نی زۆر رێکوپێک بوون. هه‌یچ گرفتیک نه‌هاته‌ پێم. دوا‌ی نیوه‌رۆ به‌شاخی (به‌رانان) دا هه‌لگه‌رام و کاتیک گه‌یشتمه‌ سه‌ر لووتکه‌که‌ی، سه‌لمانی له‌ دووره‌وه‌ دیار بوو، ئای چ خۆشییه‌ک گرتی، بیه‌ینه‌وه‌ی شار، له‌و دووره‌یه‌شه‌وه، هه‌ست و سو‌زی بزواندم، ئه‌و شاره‌ی وام ده‌زانی هه‌رگیز نایه‌ینه‌وه. له‌سه‌ر شاخه‌که دانیشتم و پشوو‌یه‌کی ته‌واوم دا و با‌بۆله‌ نانه‌که‌ی (خه‌جاو) م له‌ گیرفانم ده‌ره‌ینا و که‌وتمه‌ خواردنی. چ هه‌وایه‌کی فێنک و پاک له‌و سه‌ر شاخه‌ شنه‌ی ده‌هات و هه‌یلاکی رۆژانی پێشووی له‌ بیه‌ر ده‌بردمه‌وه.

له‌وتیه‌ جاده‌ی سه‌لمانی دیار بوو، هاتوچۆی تومبێله‌کان به‌ئاشکرا ده‌بیه‌ران. تینم دایه‌وه‌ خۆم و سه‌ره‌وخوار که‌وتمه‌ ری و ئیدی هه‌وراز نه‌ده‌هاته‌وه‌ پێشم.

دوا‌ی نیوه‌رۆ گه‌یشتمه‌ سه‌ر جاده‌که. ئه‌وه‌نده‌ نه‌بوو که راوه‌ستا بووم، پاسیکی بچکۆله‌ هات. که سوار بووم هه‌ر پێنج شه‌ش نه‌فه‌ری تیدا بوو. له‌ پێشه‌وه‌ سوار بووم. دلم لێی ده‌دا، تا شار دوو سه‌ر بازگه‌ ده‌هاته‌ رێگامان به‌لام ئه‌وانه‌ هه‌یچ سه‌یته‌ره‌یان نه‌بوو، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌ر نیگه‌ران بووم، کێ ده‌لێ به‌بۆنه‌ی ئه‌م پاکردنه‌مانه‌وه‌ ئه‌وانیش سه‌یته‌ره‌یان دانه‌ناوه‌؟.

شۆفێره‌که‌ تو‌زیک به‌گومانه‌وه‌ تێی ده‌روانیم. ئه‌و شو‌ینه‌ی من لێی سوار بووم، هه‌یچ ئاوا‌یییه‌کی لێوه‌ نه‌بوو. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌یچ په‌رسیاری لێ نه‌کردم.

که‌ پاسه‌که (به‌که‌ره‌جۆ)ی به‌جێ هه‌شت و به‌سه‌ر پردی (قلیاسان) دا تێپه‌ری، ئه‌وسا دلیا بووم که ده‌رباز بووم، گه‌یشتمه‌وه‌م به‌شار ده‌روونی هه‌زاندم ئای چ خۆشییه‌ک له‌ گیاندا قو‌لپێ ده‌دا. تا توانیم هه‌وای سه‌لمانییم هه‌لمژی. له‌ گه‌ره‌کی (به‌کر) دابه‌زیم، شو‌فێره‌که‌ بزه‌یه‌ک گرتی. (هه‌یچی ده‌زانی؟).

به‌په‌له‌ خۆم کرد به‌مالی ناسیاوێکدا. که خوشکی ده‌رگاکه‌ی لێ

کردمه‌وه، چ سه‌رسامیه‌ک گرتی. هه‌موو ده‌بازانی که گیراوم. به‌واق و پرماوی سه‌یری ده‌کردم. ده‌بوو بزانی به‌رنه‌بووم. ئەم جلویه‌رگه‌ روخساری مرۆڤتیکی به‌ربوو نه‌بوو. نه‌مه‌یشت زیاتر بیر بکاته‌وه و به‌کسه‌ر پیم وت:

«سه‌رت سوور نه‌مینی. هه‌لاتووم».

چ گه‌شکه‌یه‌ک گرتی، سه‌روچاوی له‌ خوڤیدا سوور هه‌لگه‌را. ده‌رگای بۆ خسته‌مه‌ سه‌ر پشت و چوومه‌ ژووره‌وه. له‌ راستیدا بۆ ئەوان مه‌ترسییه‌کی گه‌وره‌ بوو، مرۆڤتیکی سزادراو به‌ له‌ سیداره‌دان و شارده‌وه‌ی، لای ده‌وله‌ت، به‌گه‌وره‌ترین تاوان له‌ قه‌له‌م ده‌درا، بۆیه‌ ئەو جوامی‌رییه‌م به‌رز نرخاند.

ئەو رۆژه‌ تا تاریک داهاات سی مالم کرد، له‌ راستیدا شوینه‌کان شوینی هه‌وانه‌وه‌ی مرۆڤتیکی را‌کردوو نه‌بوون. که‌ تاریک داهاات له‌ مالی دۆستیکم، که‌ کورپه‌کیان به‌چوار سال زیندانی سزا درا‌بوو، هه‌وامه‌وه‌ و ئەو شه‌وه‌ له‌وئ مامه‌وه‌.

ده‌نگویاسی را‌کردنه‌که‌مان سه‌راپای شاری گرتبووه‌وه، هه‌موو که‌س به‌و هه‌لاتنه‌ی ده‌زانی ئە‌گه‌رچی رژیتم خۆی به‌هیچ جوړیک باسی نه‌ده‌کرد، له‌گه‌ل ئە‌وه‌شدا، هه‌والی ئە‌و را‌کردنه‌، سه‌راپای کوردستانی گرتبووه‌وه و هه‌ریه‌که‌ و به‌جوړیک ده‌یگتپرایه‌وه.

که‌ هه‌سامه‌وه، ئە‌وسا هه‌ستم به‌تازاری بنی پیتییه‌کانم ده‌کرد، هه‌موو بنی پیم درک بوو، هه‌رچه‌ند له‌و چهند رۆژه‌ی پیتشوودا، به‌هیچ جوړیک، ئاگام له‌ بنی پیم نه‌بوو، به‌ئاسانیش له‌سه‌ری ده‌رۆیشتم، که‌چی دوا‌ی ئە‌و پشودانه‌، هه‌ر نه‌مه‌ده‌توانی له‌ جیبی خۆم ببزووم، بۆیه‌ به‌موو‌کیش و ده‌زی که‌وتمه‌ ده‌ره‌ینانی درک.

وه‌لامم بۆ دایکم نارد، به‌جوړیک که‌ تیب‌گات من ده‌رباز بووم و له‌ شاریش نه‌ماوم. نه‌ده‌بوو له‌ چهند که‌سیک زیاتر بزانی که‌ له‌ شارم، نه‌ته‌نیا له‌ به‌ر خۆم، له‌ به‌ر ئە‌و ماله‌ی لیبی ده‌بووم.

چهند رۆژیک له‌ شار بووم، په‌یوه‌ندیم به‌که‌سه‌وه‌ نه‌ده‌کرد، ده‌مویست تا ده‌توانم شوینی هه‌وانه‌وه‌م به‌نه‌ینی بپارێزم.

شه‌ویک خانه‌خویتییه‌که‌م له‌ ده‌رگای ژووره‌که‌می دا و وتی:

«میوانیکت ها‌تووه‌، ده‌یه‌وی بتینییت».

میوان؟ منی که‌ هه‌زم نه‌ده‌کرد که‌س ببینم، دلێ خانه‌خویتییه‌که‌م نه‌شکاند و ها‌تیه‌ ده‌ری. له‌ هه‌یوانی ژووره‌که‌ ژنیکی عه‌با به‌سه‌ر دانیشتبوو. که‌ سه‌ری هه‌لبری، دایکم بوو، ئای چۆن په‌لاماری دام، گریان و خوڤی تیکه‌ل بوو، باوه‌شی پیندا کردم، گویم له‌ ته‌په‌ی دلێ بوو، قسه‌ی بۆ نه‌ده‌کرا، به‌ری نه‌ده‌دام و وه‌ک بر‌وا نه‌کات وتی:

«ئوه‌ تویت».

دلێم پر بوو، ده‌بی چ تازاریکی دایکم دا‌بی، ده‌بی له‌و کاتی گیرانه‌مدا وه‌زعی چۆن بوو بی.

که‌ ده‌سته‌کانیم ماچ کرد وتم:

«بۆ ها‌تیت».

خانه‌خویتییه‌که‌م به‌سه‌رزه‌نشته‌وه‌ سه‌یری ده‌کردم. دیار بوو ئە‌و هینابووی. ئە‌گه‌رچی کاریکی زۆر ترسناک بوو، به‌لام دایک، ته‌نیا دایک له‌ هه‌ستی په‌کتی ده‌گات.

که‌ دایکم به‌جیبی هیشتم، زۆر سویاسی ماله‌که‌م کرد و هه‌ر ئە‌و شه‌وه‌ به‌بی و به‌ته‌نیا به‌کۆلانه‌کانی شاردا، خۆم گه‌یاند هه‌ ماله‌ دۆستیکی ئە‌ندازیارم.

ته‌واو له‌ش و ته‌ندروس‌تیم ها‌تبووه‌وه‌ شوین خۆی و ئاماده‌گیشم نیشان دا‌بوو که‌ بچمه‌ ده‌ری و بیمه‌ پیتسه‌رگه‌.

دۆسته‌که‌م ده‌ستی به‌رگی پیتسه‌رگانه‌ و جووتی پیلای شای پیتسه‌کش کردم. نامه‌یه‌کم دا‌یه، که‌ بۆم بگه‌یتیتته‌ ده‌ره‌وه‌ی شار، که‌ تیبیدا دا‌وای ده‌لیلیکم کرد‌بوو.

به‌رۆژ سه‌رقالی وه‌رز و خویندنه‌وه‌ بووم. چاوه‌رتی ها‌تنی ده‌لیل بووم. تا له‌ شار ده‌رنه‌چم هه‌ست به‌تازادی ته‌واو ناکه‌م.

(٤٠)

له حه‌شارگه که‌مدا، به‌ته‌نیا، سه‌رقالی خویندنه‌وه بووم که خانه‌خویکه‌م له ده‌رگاکه‌می دا، ره‌نگی تیکچوو بوو، دل‌م داخو‌ریا، نه‌زان‌رای که من لی‌ره‌م، له راستیدا کاریکی ترسناک بوو، بو‌خوی و خیزانه‌که‌ی، هه‌موو که‌سی نه‌و بو‌یریه‌ی تیدا نه‌بوو. ویستم پرسیا‌ری لی‌ بکه‌م که خوی و تی:

«له بازار بووم و هه‌ندی هه‌والی ناخوشم پی‌یه».

من بی‌ده‌نگ بووم، ده‌مویست خوی قسه‌ بکات، له‌م حه‌شارگه‌یه‌دا چی ده‌زانم. ته‌گه‌رچی رۆژانه به‌هوی رادیۆه گو‌ی له هه‌واله‌کان ده‌گرم به‌لام هیچ ده‌باره‌ی نه‌و را‌کردنه‌ی ئیمه‌ نابیستم. وه‌ک هه‌ر هیچ رووی نه‌دا بی، بو‌یه رۆژانه تامه‌زرۆی گه‌رانه‌وه‌ی هه‌واله‌که‌مم له ده‌ره‌وه، بو‌نه‌وه‌ی ده‌نگویاس بزاتم.

هاوه‌له‌که‌م و تی:

«ده‌لین دو‌ینتی لای عه‌سه‌یه‌کیک له را‌کردوو‌ه‌کان گیراوه‌ته‌وه و ته‌سلیم به‌ئه‌منی سلیمانی کراوه».

دل‌م داخو‌ریا، کی‌ بی؟ بو‌ته‌نیا یه‌ک که‌س، ده‌بی هه‌ر عومه‌ر بی، به‌لام چۆن گیراوه‌ته‌وه. نه‌وه‌م له هاوه‌له‌که‌م پرسى. و تی:

«له‌گه‌ل شو‌فیریکدا سوار بووه و نه‌ویش که زانیویه‌تی له زیندان

هه‌لاتوو هه‌کسه‌ر له به‌رده‌م نه‌منی سلیمانیدا تومبیله‌که‌ی را‌گرتوو و خه‌به‌ری پاسه‌وانه‌کانی به‌رده‌رگای داوه‌...».

خۆفرۆش و خیا‌نه‌تکار له هه‌موو سه‌رده‌م و زه‌مانیکدا په‌یدا ده‌بی، به‌لام ته‌مه‌ چ ویزدانیکه‌ هاوولا‌تیه‌کی خۆت و هاو‌خوینت به‌دیتسه‌ ده‌ست داگیرکه‌ری ولا‌ته‌که‌ته‌وه.

ده‌بی هه‌ر عومه‌ر بی و له‌و شو‌ینه‌دا ئۆقره‌ی نه‌گرتی. منیش هی‌چم بو‌ نه‌ده‌کرا وه‌کو په‌یمانم پی‌ دا. ریک‌خستنه‌ نه‌پینییه‌کانی شار نادۆزمه‌وه و بی نه‌وان چیم پی‌ ده‌کری.

هاوه‌له‌که‌م به‌وردی سه‌یری ده‌کردم، دیار بوو هه‌ستی به‌نیگه‌رانیم ده‌کرد. و تی:

«به‌لام هه‌والیکى خۆشیشم پی‌یه».

هاوه‌له‌که‌م ده‌ستیکى دا به‌سه‌ر شانمدا و تی:

«ده‌نگ بلاوه که دوانزه به‌ند له زیندانی هه‌یه‌ رای کردوو‌ه...».

نه‌وه‌م ده‌زانی منیش هه‌ر وام ده‌خه‌م‌لاندا، به‌لام نه‌مده‌زانی نه‌و شه‌وه چه‌ند که‌سی له زیندانه‌که‌ ها‌توونه‌ته‌ ده‌ری. ده‌رگه‌ی زیندان والا‌بوو، من به‌زیاتر ده‌مخه‌م‌لاندا. هاوه‌له‌که‌م به‌رده‌وام بوو:

«به‌لام به‌داخه‌وه، سیان هه‌ر له که‌رکووکدا گیراوه‌ته‌وه».

له پرسیا‌ری ناوه‌کانیاندا، زانیاری نه‌بوو. ده‌بوو کام سیانه‌ بن؟ پرسیا‌ریکی بی وه‌لام بوو.

گیراوه‌کان چی لی‌ بکه‌ن، نه‌ی به‌نده‌کانی تر، چی له دوای ئیمه‌ له زینداندان رووی دا‌بی، ته‌مانه‌ش وه‌لامیان نه‌بوو.

هاوه‌له‌که‌م له خوا‌حافی‌زیدا پی‌ی وتم:

«ته‌م شه‌و به‌ئیزی‌ خوا وه‌لام و ده‌لیل ده‌گات».

زۆر خۆش‌حال بووم به‌لام پرسیا‌رم نه‌کرد، بو‌من گرنگ گه‌یشتنی ده‌لیل بوو، بی رینماییه‌ک نه‌مده‌توانی پی‌شمه‌رگه‌کانی ده‌ره‌وه بدۆزمه‌وه.

چاوه‌رپی‌ ها‌تنی شه‌وم ده‌کرد، تامه‌زرۆی بینینی ده‌لیله‌که‌ بووم. بیرم له دا‌هاتوو ده‌کرده‌وه.

شه‌و دا‌هات، به‌جمو‌جۆلی نا‌ناسایی نی‌و خانوو‌ه‌که‌دا هه‌ستم کرد که شتیکی نو‌ی روو ده‌دات. هه‌رواش بوو. ده‌لیله‌که‌م گه‌یشتبوو. ئای چ که‌شکه‌یه‌ک گرمی. کاتی‌ خانه‌خوییه‌که‌م ده‌لیله‌که‌ی پی‌شکه‌ش کردم توند ده‌سته‌کانیم گو‌شی. به‌هوی نه‌وه‌وه نه‌بی، هی‌چم به‌ته‌نیا بو‌ نا‌کری.

نانیکی سه‌ره‌پیمان خوا‌رد، ده‌لیله‌که‌م که خوی وه‌ک (جو‌تیا‌ر) پی‌شکه‌ش کردم و تی:

«ئاماده‌یت؟».

به‌رگی نوێی پیشمه‌رگایه‌تیم پۆشیبوو. ئەو جلانە‌ی که خانه‌خوێبه‌که‌م به‌دیاری دابوو. من ئاماده‌ بووم بۆیه سوپاس و خواحافیزیم له‌ هاوه‌له‌که‌م کرد و به‌پێی له‌ ماله‌ ده‌رپه‌رین.

جوتیار پیشمه‌رگه‌ بوو، له‌ ده‌ره‌وه‌ به‌تایبه‌ت به‌شوێن مندا نێردرابوو. شاره‌زاییه‌کی ته‌واوی له‌ کووچه‌ و کۆلانه‌کانی شاردا هه‌بوو. له‌ به‌رده‌م ماله‌یکدا رایگرتم و وتی:

«ئهم شه‌و ناتوانین له‌ شار ده‌رباز بین. ده‌بێ ئهم شه‌ویش له‌م ماله‌ - ئیشاره‌تی بۆ ماله‌ کرد - بمینینه‌وه...»

لای من زۆر گرنگ بوو بزانی چه‌ندی تر له‌ شار ده‌مینینه‌وه، زۆر مانه‌وه‌م مه‌ترسی ناشکرا بوونی په‌یدا ده‌کرد.

شه‌و له‌و ماله‌ ماینه‌وه، ماله‌ی سیاسه‌تمه‌دارێکی ناسراو بوو که له‌ ئه‌وروپا ده‌ژیا. خه‌زانی، ئەو شه‌وه، خزمه‌تێکی زۆری کردین. خوێشی نمونه‌ی ئافره‌تێکی بوێر و به‌جهرگ بوو.

ئهو شه‌وه له‌گه‌ڵ جوتیاردا هه‌ر باسی ده‌ره‌وه‌مان ده‌کرد. زانیارییه‌کانی هه‌مووی بۆ من نوێ بوون. منیش تامه‌زرۆی ئەوه‌ بووم که به‌زوترین کات بگه‌مه‌ پیشمه‌رگه‌کان و چه‌ک هه‌لگرم.

پۆژی دوا‌یی جوتیار توانی هه‌ندی له‌ رێکخه‌ستنه‌ نه‌ینیه‌کانی شار بدۆزێته‌وه‌ و به‌هینیه‌ لام، چه‌ند پێوسته‌یه‌کی ژبانی پیشمه‌رگایه‌تیان بۆ هه‌تا بووم، مه‌تاره‌، نیتاق، کلاو و جامانه‌ و هه‌ندی ورده‌ شتی وه‌کو ده‌رزی و ده‌زوش. جوتیار ئیشاره‌تی بۆ ده‌رزی و ده‌زوه‌که‌ کرد و وتی:

«بۆ پیشمه‌رگه‌ ئەوه‌ زۆر گرنگه‌».

شه‌و داها، تومبێلیکیان بۆ په‌یدا کردبوون که تا ده‌ره‌وه‌ی شار بمانگه‌ینیت. که خواحافیزیم له‌ خانمی ماله‌که‌ کرد، هه‌ستم کرد چاوه‌کانی پر فرمیسکن و وتی:

«خوا ده‌ست به‌عه‌مرتانه‌وه‌ بگرێ و سه‌رکه‌وتوو بن».

که‌ چوومه‌ نێو تومبێله‌که‌وه‌ سه‌رم سوپما که نه‌فه‌رێکی تریشی تێدا‌یه‌.

جوتیار هه‌ستی به‌سه‌رسامیم کرد بۆیه‌ وتی:

«ئهویش ده‌یه‌وی بێی به‌پیشمه‌رگه‌».

کاتی پرس و پرسینه‌وه‌ نه‌بوو، ده‌مویست به‌زوترین کات شار به‌جی به‌هێلم و ماله‌وا‌یی له‌ ژبانی خوێشاردنه‌وه‌ بکه‌م.

نزیك گردی سه‌یوان دابه‌زین، خوێشه‌ختانه‌ هه‌یج نه‌هاته‌ رێگه‌مان، ورده‌ ورده‌ به‌گرده‌که‌دا سه‌رکه‌وتین. کات نیوه‌ شه‌و بوو، شه‌وێکی یه‌کجار تاریک، سه‌یری ئاسمانم کرد، ئەسته‌یره‌کان پێده‌که‌نین.

ئاوړم بۆ دوا‌یین جار له‌ سه‌له‌یانی دابه‌وه‌، گله‌په‌کانی کز کز ده‌سووتان. شار نوقمی خه‌و بوو. کزه‌بای سه‌ره‌تای پاییز ده‌یدا له‌ سه‌روچاوم، منیش یه‌که‌مین هه‌نگاوم به‌ره‌و ژبانی پارتیزانی و ئازادی ده‌نا.

***